

AN
EPITOME
OF
CEYLON HISTORY

IN TAMIL

COMPILED FROM THE BEST AUTHORITIES,

BY

A. MOOTOOTAMBY PILLAY.

SECOND EDITION

இலங்கைச் சரித்திர சூசனம்.

இத

யாழ்ப்பாணத்து மானிப்பாய்

ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை

இயற்றியது.

இரண்டாம் தபடி.

JAFFNA,

PRINTED AT THE "NAVALAR" PRESS, JAFFNA.

1903.

A. MOOTOOTAMBY PILLAI.

OPINIONS ON THIS WORK.

—:0:—

From

R. BRECKENRIDGE ESQ.

SUB-INSPECTOR OF SCHOOLS.

The appearance of an Epitome of the History of Ceylon in the Tamil Language is very auspicious and quite oportune. Mr. A. MOOTOOTAMBY PILLY of Manipay in Jaffna, has made extensive researches into all available ancient and modern works on the subject and has summed up genuine information in this small compass. The correctness of chronology and history as well as the beauty of the style of language in which they are clothed, are worthy of commendation. I do not hesitate to recommend this book for the use of pupils in our Schools.

If the author would take some more pains and make the book a little more elaborate, it cannot but be counted one among modern Tamil Classics.

R. Breckenridge.

Moolay, 8th Sept. 1883.

—
From

L. MANUEL ESQ.

SUB-ASST. INSPECTOR OF SCHOOLS.

The History of Ceylon in Tamil by Mr. A. Mootootamby Pillay, Editor of the "Sathiabhimanie" supplies a want long felt in our Schools. The Compiler is a Scholar of some reputation, and a writer of much experience. He has consulted the best writers on Ceylon—Tennent, Fergusson, Cassie Chetty and Tournour. The work is clear in arrangement; and its style is worthy of imitation by our youth. It is thus specially designed for schools, and I have much pleasure in recommending it to students in Middle and Training Schools, and Candidates desirous of qualifying themselves for Teachers' Certificates.

L. Manuel.

Jaffna, 15th Sept. 1883.

From
J. R. ARNOLD ESQ.
PROF. OF VERNACULAR LITERATURE,
JAFFNA COLLEGE AND EDITOR, MORNING STAR.

From a careful and brief perusal and examination of Mr. A. Mootootamby Pilly's Epitome of Ceylon History, I am prepared to express my opinion that the work is well designed and executed, and will duly supply the want that is felt and exists in the Vernacular schools. The author, it seems, has spared no pains to execute the work in such a way as to please the students as well as the general readers. The style is neat, simple, commanding and animating; expressions are rich, forcible and enlivening. The plan of the work is what it should be—abundance of materials compressed into a small compass. The size of the work is such that the vast majority of the Tamil students can easily afford to purchase. To be brief, I am disposed to say that the work is in every respect worth the patronage of the Public.

J. R. Arnold.

Manipay, 15th Sept. 1883.

From
WM. NEVINS' ESQ.
HEAD MASTER, WES. CENTRAL COLLEGIATE
INSTITUTION, JAFFNA.

The History of a people proposes to give prominently an account of their thoughts, words and deeds, as they are exhibited mainly in public life. The Historian, properly so called, assumes and perhaps claims to himself the privileged gift of ascertaining as facts the things he has been recording.

The facts thus recorded deserve the attention and study of the rising generation, only when they tend to cultivate upon their welfare.

We have reason to believe that Mr. A. Mootootamby Pilly had these and similar thoughts in view, in the preparation of his

Lanka Charitira Suchanam, and we recommend the Work to the Tamil public. Tamil scholars will certainly find in it valuable information closely connected with the ancient Tamils of India and Ceylon.

Wm. Nevins,

Jaffna, 19th Sept. 1883.

From

J. EVARTS ESQ.

HEAD MASTER, CHUNDICULLY SEMINARY.

The longfelt want of a history of our island in Tamil is worthily supplied by Mr. A. Mootootamby's Epitome of the History of Ceylon. As a text book in history for Vernacular Schools, it will be found to be a very useful work, containing as it does, much information in a little space; while the simplicity and conciseness of the style render it a valuable acquisition to the prose literature of our language.

J. Evarts.

Alevetty, 25th Sept. 1883.

From

V. FRANCIS THAMBOO ESQ.

EDITOR, CATHOLIC GUARDIAN.

I have perused with pleasure the Epitome of Ceylon History written for the use of Vernacular Schools by Mr. Mootootamby of Manipay, the Editor of the Karical Sathiabhimani, and I am happy to state that the work is generally interesting being written throughout in an elegant and agreeable style. The appendix given at the end will be of great use to students. Mr. Mootootamby has on the whole done his work well as it is admirably adapted to exhibit the whole of the History of Ceylon within a short compass.

V. Francis Thamboo.

Jaffna Town, 15th Sept. 1883.

From
JAMES H. MARTYN ESQ.

This little manual on the History of Ceylon by Mr. A. Mootootamby Pilly of Manipay, sheets of which were sent for my perusal as they issued from the press has special features which cannot fail to commend themselves to the public generally. There is sufficient matter, methodically given to meet the requirements of Tamil Schools. The style of writing is engaging and evinces a refined taste combined with considerable freshness and vigor. The writer is entitled to the praise of entire freedom from prejudice and partiality—the chief title to public approbation in the compiler of a historical manual. Altogether I look upon the work as a valuable contribution to the School literature of the Island which is just forming under the influence of the Revised Code. In saying all this I hope I do not commit myself to any expression of opinion as to the acceptability of the work in the case of denominational schools.

James H. Martyn.

Jaffna, 18th Sept. 1883.

From
E. SPAULDING ESQ.

LATE TEACHER, BATTICOTTA HIGH SCHOOL.

I have carefully read the Epitome of the Tamil History of Ceylon by Mr. A. Mootootamby Pilly and am of opinion that the work contains in a small compass much valuable and useful information and is characterised throughout with the highest graces of brevity, purity and simplicity of style. The author has certainly conferred a lasting benefit upon the youth of the country by supplying a long-felt desideratum and such as desire to gain a knowledge of the history of the Island will do well to possess the compendium.

E. Spaulding.

Manipay, 18th Sept. 1883.

சிறப்புப்பாயிரம்.

உபவித்தியாபரீக்ஷகராகிய

பிறைக்கென்றிச்சு அுவர்கள்

இயற்றியது.

பங்கப் பழனஞ் செறிதரு மாணைப் பழம்பதிவாழ்
துங் னறுமுகன் சேய்முத்துத் தம்பிநற் றேன்றறந்த
லங்கைச் சரித்திர சூசனந் தன்னைப் புகழ்ந்திசைத்த
றங்கம் குடத்தினிற் பொற்பொட் டிடுத றனக்கிணையே.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

நாவலரவர்கள் மருகரும் மாணுக்கரும்

வித்துவசிரோமணிபுமாகிப்

ச. பொன்னம்பலப்பிள்ளையவர்கள்

இயற்றியது.

ஈனாறு மாணிப் பதியன் செழுந்தமி ழின்னியலா
லேனாறு மாறு முகவள்ள லீன்றமுத் துததம்பிதான்
பானாறு லங்கைச் சரித்திர சூசனம் பன்னினனாற்
கூனாறு சொற்புல வேர்கட முள்ளங் குளிர்த்திடவே.

சைவ உதயபாண பத்திராதிபராகிய

திருநெல்வேலி

க வேலுப்பிள்ளையவர்கள்

இயற்றியது.

நீரிலங்கைக் கடல்புடைகு முலந் மெங்கு

நேயியுநட் டிடுநெறியி னிகரி லாத

போரிலங்கைப் படைகடவு மாங்கிலையர்

புறந்தருபா டையிற்பெரிதும் பொதிந்த மெய்ம்மைச்

பேரிலங்கைச் சரித்திரஞ் சனத்தையாருந்
தெளியுர்வதை செந்தமிழிற் செய்தான் மாணிப்
பேரிலங்கைப் பதிவாசன் முத்துத் தம்பிப்
பெயரினறு முகன்றருபே ரறிஞ் னம்மா.

சுன்னாகம்

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளையவர்கள்

இபற்றியது.

சொன்னயமும் பொருணயமு மினிதென்று தொல்லறிஞர்
தொன்கொண் டாடத்
தென்னிலங்கைச் சரித்திரஞ் சனமொன்று வரைந்தச்சிற்
றிகழச் செய்தான்
பொன்னமரு மாணிகை ராறுமுக வேளருளும்
புதல்வன் ஈர்த்தி
மண்ணுதமி ழிங்கிலிசு வல்லமுத்துத் தம்பியெனும்
வள்ளன் மாதோ.

நூலாசிரியாக்கு ஆசிரியரும்

கும்பகோணம் டவுன் ஹைஸ்கூல்

தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய

பு. முருகேசபிள்ளையவர்கள்

இபற்றியது.

நிருதச்சுரபல் வளங்களுக்கோ ரிடமே யாகுத்
திகழிலங்கா புரிமருவுஞ் சிறப்பு மிக்க
சரித்திரஞ் சனமதனை யழகு சேர்ந்து
தமிழ்ப்பாழிபாற் கற்பவர்கள் தமக்கு வாய்ப்பத்
நிருதச்சமுடன் வரைந்துபிர கடனஞ் செய்தான்
செயவாறு முகக்குரிசில் செல்வன் கல்வி
விருத்திரொயும் கவிஞ்குல நிலகன் மேன்மை
விளங்கியழூத் துத்தம்பி வித்து வானே.

சிறப்புப்பாடிரம்.

௩.

தெல்லிப்பளைப் போதஞ்சக்திவித்தியாசாலைப்

பிரதம உபாத்தியாயராகிய

எஸ். எஸ். ஜெரிமையா அவர்கள்

இயற்றியது.

சிறப்பு நில்ங்கைச் சரித்திரப் பரப்பிற்

றிறம்பெற மூழ்கியாய்ந் தெடுத்த

அறப்பெரு மாணி முத்தென வான்ற

வணிகொண்மா சரிதகூ டத்துத்

திறப்பென முத்துத் தம்பிநற் றமிழாற்

றிகழுமிச் சரித்ரகு சனத்தை

வறப்பினன் மழைபோன் மாணவர்க் களித்த

மாண்செயல் வழத்துதற் கெளிதோ.

கத்தோலிக்கபாதுகாவல பத்திராதிபராகிய

வி. எவ். தம்பு அவர்கள்

இயற்றியது.

சீரிலங்கைத் திகழ்நற் சரிதையை

யேரிலங்கு மினிய தமிழினு

னாரிலங்கு நறுந்தொடை சேர்த்தெனப்

பாரிலங்க வரைந்தனன் பண்பினுல்.

அம்புவிக்க ணருங்கலை வல்லுநன்

றும்பிவாழந் துயறொடை மார்பினன்

இம்பராரு மெழில்செய் புகழ்முத்துத்

தம்பிமாணைத் தடம்பதி யண்ணலே.

மு க வு ரை.

புலகத்திலே யர்வரும் தத்தந் தேசசரித்திரங்களை யுணர்ந்து, தமது முன்னோர் நிலையையும் செயலையும் நாகரிகத்தையும் ஒருபால் நோக்கித், தமது நிலையையும் செயலையும் நாகரிகத்தையும் மற்றொருபால் நோக்குதல் அத்தியாவசியமாம். நோக்குமிடத்துத் தமது நிலை தாழ்ந்ததாயின் உயருதற்கும், உயர்ந்ததாயின் மேன்மேல் உயருதற்கும் மனம் அவாவும். இங்ஙன முணர்ந்துநோக்கிய தேசத்தோரே பூமுகத்திலே உயர்ந்துள்ளாரென்பது பிரத்தியக்ஷம். ஆதலால் யாவரும் தத்தம் தேசசரித்திரத்தை ஆராய்தலையும் தம்மக்களுக்குக் கற்பித்தலையும் மாறாக் கடனாகக் கொள்ளுதல்வேண்டும்.

இந்நூலின் முதற்பதிப்பு இருபது வருஷத்துக்குமுன்னே பிரகடனஞ்செய்யப்பட்டது. அஃது அரசினராலும், சைவர் கததோலிக்கர் புரே டெஸ்டாண்டர் என்னும் முச்சமயிகளாலும் சன்மானிக்கப்பட்டிச் சர்வாக் கோரமாக, அப்பதிப்புப் பிரதிகளெல்லாம் எஞ்சாமல் விரைந்து செலவாயின. செடுநாள் இப்புஸ்தகம் அகப்படாது வருந்திய உபாத்தியாயர்கள் பலர் பன்முறை செய்த வேண்டுகோள்நோக்கி இரண்டாம்பதிப்பு வெளியிடப்படுவதாயிற்று.

இந்நூலிலே 1883 ன் பின்னர் வந்த தேசாதிபதிகள் சரித்திரமும் புதிதாகச் சேர்த்துச் சில திருத்தங்களும் ஆங்காங்குஞ் செய்யப்பட்டன.

யாழ்ப்பாணம்
நாவலர் கோட்டம்
1903 லு நவம்பர் மீ}

இங்ஙனம்,

ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை.

கடவுள் துணை.

இலங்கைச் சரித்திர சூசனம்.

இலங்கைத்தீவானது *ஆசியகண்டத்தைச் சேர்ந்ததாய், இந்து சமுத்திரத்திலே இந்துயாவையடுத்து, அதன் தென் கீழ்த்திசையிலேயுள்ளது. இதனை ஆரியர் “லங்கா” என்றும், மகதநாட்டார் “தாமிரவருணி” என்றும், திராவிடநாட்டார் “சிங்களத்தீவு” என்றும், சிங்களர் “இலங்கவி” என்றும், அராபியர் “சேரந்தீப” என்றும், சீனர் “சைத்து” என்றும், கிரேக்கர் “தாபிரபனி” என்றும், தற்காலஈரோப்பியர் “சீலோம்” என்றும் வழங்குவர்.

[“இலங்கா” என வந்தது அத்தீவின் சிறப்புப்பற்றி யென்பர். “தாமிரவருணி” என வந்தது செம்மண் செறிவால். “சேரந்தீப” என்பது வடமொழியாகிய “சிம்ஹாத்துவீபம்” என்பதன் சிதைவு. “தாபிரபனி” என்பது “தாமிரவருணி” என்பதன் திரிபுபோலும். “சைத்து” என்பது, சேது தீவு எனவு மோர்பெயர் இலங்கைக்குண்மையால் அதன் சிதைவாதலுமே; அன்றோல், சீனபாஷையில் சிவந்த பூமியென்னும் பொருளது. “சீலோம்” என்பது வடமொழித் தற்சமமாகிய “சிம்ஹம்” என்பதன் சிதைவு. சிங்களத்தீவு-பட்டைத்தீவு. பட்டை-கறுவாப்பட்டை.

இவ் வபிதீனங்களேயன்றி வேறுபிறராற் கொடுக்கப்பட்ட நாமகரணங்களும் பிறவுண்டு.

*“ஆசிய” என்னும் ஆகங்கலேயமொழி சமஸ்கிருதமாகிய “உஷா” எனவும் மொழியின் சிதைவு. உஷா=விடியற்காலம். உஷாகண்டம் - சூரியன் உதயஞ்செய்யுங் கண்டம்.

இத்தியின் சிறப்பைக் கூறுங்கால், தெய்வப்பலமைத் திருவள் ளுவநாயனார், நாட்டிற் கிலக்கணங்கூறப் புகுந்தபோது இந்நாட்டை யே இலக்கியமாகக்கொண்டு,

“இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும்
வல்லரணு நாட்டிற் குறுப்பு.”

எனக் கூறினரென்று சொன்னாலும் தோஷ முறாது. அரிய பெரிய ஏரிகள் ஆறுகள் முதலிய சலாதாரங்களும் குறையாத மழை வீழ்வும் உடைமையால் நீர்வளமும், செந்நெற்ப யிர்கள் கரும்புபோலோங்கி வளருதலால் நிலவளமும், உயர்ந்து செ ழுத்த மலைக்குலங்களால் மலைவளமும், ஆகரங்களிற் படுவனவாகிய மாணிக்கம், வச்சிரம், நீலமணி யென்னு மிரத்தினங்களின் மிகுதி யும், கடல்படு திரவியங்களாகிய சங்கு, முத்து முதலிய பொருள்க ளின் குப்பையும், மா, பலா, சந்தனம், சண்பகம், கருங்காலி, பாதிரி, தென்னை, கமுகு, பனை முதலிய திவ்விய விரகூடங்களும், வெயில் தெரியா தோங்கி வானளாவி யடர்ந் திடம்பரந்த சோலைகளெங்கும் யானை, மான், மரை, மேதி, பசு, மயில் முதலிய விலங்குகளின் கூட் டங்களும், திணைகள்தோறும் அவ்வம்மார்தரும், நகரிகள்தோறும் பிராமணர் வைசியர் முதலியோரும், அவருட் கல்வியால் நிறைந்த சான்றோரும் பண்டைக்காலமுதல் வசிக்கும் பெற்றியும், ஐரோப் பியர் கணிதப்படி 3000 வருடங்களுக்கு முன்னிருந் தரசாண்ட அரசர் செய்தியையும், அக்காலத்தில் இந்நாட்செ் சீரிணையும், உல கத்திலுள்ள இதிகாசங்களுள் அதிபுராதனமுடைய தெனப்படும் இராமாயணமே யொருவாறு கூறலால் மறுக்கப்படாத பழமையும், ஆரிய மதநூற்படி தலவிசேடத்தோடு புண்ணிய தீர்த்தங்களும், மலையரண் மதிலரண் முதலியவற்றால் சூழ்ந்து சிறந்த நகரங்களும், தற்காலத்தில் எந்நாட்டினுஞ் சிறந்து விளங்கும் பிரித்தானிய தீவு தானும் பெருத எண்ணில் இதிகாசங்களைப் பெற்றுள்ள பெரும் பெற்றிமையும் ஆகிய இவை முதலியவெல்லாம் உண்மையால், இலங் கைத்தீவிற்கு, அதன் மகா சிறப்பளவிலும் அதிப் பிரதாபத்தள விலும் எந்நாட்டை எத்திவை இணையென நிறுத்தலாமோ? அதற் கிணை வேறில்லையென்க.

இத்தீவின் பூருவக்குடிகள் இயக்கர், நாகர் என்போர். தற்காலத்துக்குடிகள் பரதேசிகளாகிய ஆங்கிலேயர் முதலியோரும், சுதேசிகளாகிய சிங்களர், தமிழர், சோனகர் என்போருமாம். சுதேசபாஷை தமிழும் சிங்களமும். மதம் சைவம், பௌத்தம், இஸ்லாம், கிறிஸ்தம் என்பவை.

[இங்கு வசிக்கும் சோனகர் பரம்பரைச்சோனகரல்லர். இவர்கள், அராயர் இலங்கையில் வர்த்தகஞ் செய்தகாலத்தில், அவர் சகாயம்பெற்று வர்த்தகத்தில் விருத்தி பெறும்பொருட்டு அவர் மதம்புருத்த மலையாள நாட்சு சூத்திரர் பரம்பரையில் வந்தோரெனப்படுவர்.]

ஆதிகாலத்திலே, ஆதிசேடனுக்கும் வாயுபகவானுக்கும் உண்டான யுத்தத்தால் மகா மேருகிரியினது ஆயிரத்தெட்டுச் சிகரங்களுள் ஒன்று முறிந்து தெறித்துத் தென்சமுத்திரத்தில் விழுந்து இலங்கையாகிய தீவாயிற்றென்று கூறும் இராமாயணம். இது, ஆதியிலே இந்தியாவும் இலங்கையும் ஏகநாடாயிருந்து, பின் பூசம்பத்தால் கூறுபாடுற்று வேறு நாடாயிற்றென்பதை வெளியிடத்துணிந்த வருணனையொமென்க.

இத்தீவு முன்னே எழுநூறுகாதவழியுள்ளதாயிருந்து, பின், இராவணன்கோட்டையுள்பட இருநூற்று முப்பது காதவழியுரைக் * கடல்பொங்கியழித்தமைபால் குறுகிற்றென்று கூறுவர். இதற்குப் பின்னும் காலாந்தரங்களில் கடல் பொங்கிப்பொங்கி அநேகவூர்களை ஆழ்த்திற்றென்று கூறவும் இடமுண்டு.

இப்போது இலங்கை நீளத்தால் 270 மைலும், அகலத்தால் 140 மைலும், பரிமாஸத்தால் 760 மைலும், விஸ்தீரணத்தால் 25000 சதுரமைலுமுடையது.

* இப்போது இலங்கைக்குத் தெற்கே சமுத்திரத்திலே இரண்டாயிர மைல் தூரங்காறும் ஆங்காங்கும் கணக்களாகக்கிடக்கும் தீவுகளெல்லாம் (Polynesia) பூர்வம் ஒருகாலத்து சிகழ்ந்த மகாபூசம்பத்தால் தகர்ந்து பின்னங்களாகிய இலங்கையினது கூறுகளென்றும், ஐனசஞ்சாரயில்லாத சிலதீவுகளிலே ஆரியரீத சம்பந்தமான சிலவிக்கிரகங்கள் உளவென்றும் ஐரோப்பிய பண்டிதர் சிலர் சாதிப்பர். (Vide S. D. Vol. II.)

இத் திவைப்பற்றிய சரித்திரம் முறையே பூர்வகாலம், விஜய வமிசகாலம், பறங்கிக்காரர்காலம், ஒல்லாந்தர்காலம், ஆங்கிலேயர்காலமென ஐந்து கால சரித்திரங்களாக வகுக்கப்படத்தக்கது:—

1. பூர்வகாலம்.

இலங்கையின் பூர்வகாலசரித்திரம் ஒருகிய நடையும் விழுமிய விடயமும் பொருந்தியதன்ற. இராமாயணத்திலுள்ளபடி, ஆதியிலே இலங்கையில் இராவணனென்றோர் இராக்ஷன், எண்டுகையிலுள்ளோரும் தன்பெயர் கேட்டு னைந்து நடுங்கி யஞ்சுமாறு உத்தண்ட கம்பீரரூபிருந்தாசெயற்றினான். அக் காலத்திலே இந்தியாவிலே அயோத்தியாபுரியிலிருந்து செங்கோல் செலுத்திவந்த தசரதச்சக்கிரவர்த்தியுடைய குமாரன் இராமன் என்போன், சேதையைப் பாணிக்கிரகணம் பண்ணியபின், குடும்பத்திலே கலகமுண்டாக, அக் கலகத்தால் சேதையுடன் வனவாசியாயிருக்கும்படி நேர்த்திட, இலங்காபதியாகிய இராவணன் அக்காட்டிற்குச் சென்று சேதையைத் திருடிக்கொண்டு போயினான். அதுகண்ட இராமன் *வாநர வீரரைத் துணைக்கொண்டு இலங்காபுரியை வளைந்து, இராவணனையும்வன் கிளைக்கையுக்கொன்ற சேதையைச் சிறைமீட்டான். ஓ இது நிகழ்த்து வறக்குறைய 3000 வருடங்களுக்கு முன்னரென்பர் ஒருசா ஐரோப்பியர்.

இவனுக்குப் பின், அவன் தம்பி விபீஷணன் முதலியோரிருந் தாசாண்டார். அவர்கள் அரசியல் ஒருதறைப்பட்டதன்று. அவர்களுடைய தலைநகரம் இலங்காபுரி. இது மட்டக்களப்பு நாட்டிலேயுள்ள திருக்கோயிலுக்குநேரே கடலுள் அமிழ்த்திக் கிடக்கின்றது என்பர்.

* வாநரரென்றது - வனசுரரைப்போலும். காப்பிரிகளிலும் குருபிகளாகிய ஒரு ஜாதிவேடர் இன்றும் விந்தியபர்வதச் சாபிலுளர். வாநரரென்னுஞ்சொல் வடமொழி. அதன்பொருள் ஒருவாறு நரரை யொத்தவர் என்பது.

ஓ இராமன் பிறத்தது இற்றைக்கு 12,569,016 வருஷங்களுக்கு முன்னரென்று உறும் Palagonda chronicle of Events என்னும் நூலும் விஜயநகர பஞ்சாங்கமும். எனவே ஆரியர் இது நிகழ்த்து ஒருகோடியே இருபத்தைந்திலக்கத்து அறுபத்தொன்பதினாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னரென்பது.

சிங்களருடைய காலத்துக்குமுன் இலங்கை, இயக்கராலும், நாகராலும் குடிகொள்ளப்பட்டிருந்தது. இயக்கர் என்று சிங்களர் கூறுவது இராசகூசரைப்போலும். அக்காலத்தில் ஆகிபுத்தர் இலங்கைக்கு மூன்று முறை வந்தாரென்றும், முதல்முறையில் ஆகாயமார்க்கமாய்ப் பறந்துவந்து விர்த்தனையிலே இயக்கருடைய சபாஸ்தானமாகிய மகாநக நந்தாவனத்தில் இறங்கினாரென்றும், இரண்டாமுறை வந்தபோது கொழும்புக்குச் சமீபத் தேயுள்ள கழனியாநாட்டுக்கு அதிபதியாயிருந்த நாகராஜனைப் பெளத்த ஞாக்கி மீண்டாரென்றும், மூன்றாம்முறை வந்தபோது திருவடிமலையில் தமது பாதமுத்திரையைவைத்துப் போயினாரென்றும் சொல்லுவர். மகியங்களுவையென்று முன்னாளில் சொல்லப்பட்ட அவ் விர்த்தனைநகர் நெடுங்காலமாக இலங்கையிலுள்ள அதி முக்கியஸ்தலங்களு ளொன்றாயிருந்தது. இப்புத்தர் ஏழாம் பெளத்தாவதாரியாகிய கௌதம புத்தர்.

இயக்கரும் நாகரும் தற்காலத்துச் சிங்களரையும் தமிழரையும் போன்ற இரு வேறு சாதியினராயிருந்திருக்கலாமென்றன்றி, அவர் இன்னசாதியினர், இன்னபாஷையாளர் என்று துணிதற் கிடமில்லை. இனிச்சிங்களரும் தமிழரும் யாரோவெனில்—இந்தியாவிலுள்ள பாஷைகளெல்லாம் சமஸ்கிருதம் திராவிடம் என்னு மிருபாஷைகளுள்ளு மடங்குமாகையால், சிங்களபாஷைக்கும் மூலபாஷை சமஸ்கிருதமாகும். ஆகவே அப் பாஷைக்காரராகிய சிங்களர் சமஸ்கிருதம் வழங்கிவந்த நாடாகிய வட இந்தியாவின்னரும் இலங்கையிலே குடியேறினவர் எனவும், தமிழர் தமிழ்நாடாகிய தென் இந்தியாவின்னரும் குடியேறினவர் எனவும் அனுமானிக்கப்படுவா. அன்றியும், முன் ஓர்காலத்தில் கடல் வற்றுநாட்களில் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு எளிதில் நடந்துவரக் கூடியதாய் மிருந்தமையால், அது சாதியமே. இயக்கரும் நாகரும் பைசாச சர்ப்ப வழிபாடுகளுடையோர். அது பற்றியே பைசாச சர்ப்பம் என்று முறையே அர்த்தக்கொள்ளும் இயக்கர் நாகர் என்னும் பெயர்கள் அவர்க்காயின. அன்றியும் இயக்கர் விசாரரூபிகளாயும், நாகர் கீழ்ச்சரக்கங்களில் வசித்தவராய் மிருந்ததுபற்றி இழிவுரையாய் அப்பெயர்கள் கொடுக்கப்பட்டிருத்தலுக் கூடுமென் றெண்ணற் கிடமுண்டு. அது சிற்க, இவ்வியக்கர் நாகர்களுடைய இராச்சிய சரித்திரம் அபூரணமாய்ப்போந்த ஆதாரமின்றி இருத்தலால் அதனை இவ்வளவில் விறுத்தி, சிங்கள அரசர் சரித்திரத்தையே இங்கு சொல்வாம்.

II. விஜயவமிசகாலம்.

—0—

க. அதிகாரம்.

[விஜயராஜன் வந்தது முகல்;
முத்தசிவராஜன் ஆண்டது பரியந்தம்.]

இச் சரித்திரத்தைச் செவ்வொழுக்காய் நடத்தி முடிக்க வேண்டி, இலங்கைக்கு (Wijayo) விஜயராஜன் வந்தமையை, ஆதி சம்பவமாகக் கொண்டு சொல்லுவாம்.

இவ் வரசனுடைய பிறப்பை ஆராய்மிடத்து, தந்தைவழி, வங்கநாட்டு அரசகுலமென்றும், தாய்வழி, கலிங்கநாட்டு அரச பத்தினிவமிசமென்றும் தெரியவருகின்றது. இவனுடைய மூதாயானவன், இழிகுலத்தவனாகிய சிங்கனென்பவனை வியபிசாரமாரக்கமாய்க் கூடிச் சிங்கவாகு என்பவனைப் பெற்றான். (Singhabahu) சிங்கவாகு இவ்விஜயராஜனைப் பெற்றான். இவ்வுண்மையை அறியாதார் உள்ளபடியே சிங்கத்தையனைந்து பெற்றாள் என்பர்.

* சிங்கவாகு என்பவன், மகத தேயத்திலேயுள்ள லாலாநாட்டைக் கட்டிக்கொண்டு, அதற்கு அரசனாகச் சிங்கபுரமென்னு நகரத்திலிருந் தரச்செய்து வருகையில், அவனுடைய மூத்த குமாரனாகிய விஜயராஜன், துன்மார்க்கனும் தன்போலிய துஷ்டர்பலரைச் சேர்த்துக்கொண்டு சனங்களுக்குத் துன்பஞ்செய்பவனுமா யிருந்தான். அதனால் ஜனங்கள் சிங்கவாகுவின்னிடத்திலே போய் முறையிட, சிங்கவாகு உடனே விஜயராஜனை 700 மெய்காப்பாளருடன், கடல்தாண்டி யப்புறம்போய்ப் பிழைக்கும்படி அனுப்பிவிட்டான். விஜயராஜனும் அவ்வாறே புறப்பட்டு இந்தியாக்கரையிலேயே வேரோர் இடத்தையடைய முயன்றும், வாய்க்காணையரல், சுற்றில் இலங்கையை நாடிச்சென்று புத்தளத்துக்குச் சமீபத்தேயுள்ள தம்பண்ணையென்னு மிடத்தை யடைந்தான்.

சிங்கள சரித்திரகாரர் தமது நாட்டுக்குப் பெரியதொரு விசேஷங்கற்பிக்கு நோக்கமாய், இச் சம்பவ கீழ்ச்சிக்குக் காலவரையறை கூறவே

* சிங்கவாகு வமிசத்தாரால் ஆளப்பட்டமையின் இலங்கைக்குச் சிம்ஹஜத்துவீபம் என்னும் பெயர் நிலைத்ததென்பர் சிலர். அது பொருந்தாது. சமஸ்கிருதத்திலே சிம்ஹஜம் என்பதன் பொருள் பட்டையாதலின் சிங்களத்தீவு என்பது பட்டைத்தீவு எனப் பொருள்படும். அந்நாட்டிற் க்றுவாப்பட்டை விசேஷமாக உற்பத்தியாதலின் அப்பெயர் பெற்றதென்க,

ண்டி, கிறிஸ்து பிறக்க 543 வருஷங்களுக்கு முன், புத்தர் இறந்த அற்றை ஞானே விஜயன் இலங்கைசேர்ந்தான் என்பர். இதனை நம்புதற்குப் போந்த ஆதார மில்லையென்பது பின்னாலு் உணர்த்தப்படும்.

இப்பால், விஜயராஜன், இலங்கையிலிருந்த பிரதானி ஒருவனுடைய புத்திரியாகிய குவேனி யென்பவளை வவாகம் பண்ணிக்கொண்ட பின்னர், முழுநாட்டையும் தனதாணைக்குளாக்க முயன்றான். அதற்கு அவன் பத்தினியு முடன்பட்டவனாகிச் சமயம்பார்த்திருக்கும்நாளில், அவளுடைய செல்வாக்குக் காரணமாக, ஒரு சிரேஷ்ட பிரதானி, தன் கல்யாணத்துக்கு இவர்களை யழைக்கவும் இவர்கள் விருந்தினராக அங்குபோகவும் நேர்ந்தது. அங்கே குவேனி தன் பரிவாரத்தாருக்கு ஒரு சமிக்கைகாட்ட, அவர்களு முடனே ஐயமற்றிருந்த சிரேஷ்ட பிரதானி முதலியோர் மேல்விழுந்து சர்வ சங்காரஞ்செய்தார்கள். இவ்வாற்றால் இலங்கைமுழுமையும் விஜய ராஜனுடைய ஆணையின்கீழாயிற்று.

ஆயினும், என்னை! துரோகச்செயலுடைய குவேனி செய்த தீமையெல்லா மீற்றில் அவள்தலைக்கே ஆயின. விஜயராஜன் தனது ராஜமகத்துவத்துக்கு விருப்பமுடையவனாகித் தனக் கிணையெனத்தரும் ஒருபாரியைத்தேட முயன்று, பாண்டியனிடத்துக்கு ஒரு தூதனை அனுப்பி, அவன் மகளைத் தனக்கு மணமுடித்துத் தரும்படி கேட்டித்தான். அதற்கு அவனு மையந்து தன் மகளை அநேக தோழியருடனும், பரிவாரங்களுடனும் அனுப்பினான். அவள் வந்து சேர்ந்தமாத்நிரத்தில், குவேனியையும் அவள்வயிற்றில் தனக்குப்பிறந்த இருபிள்ளைகளையும் அப்புறப்படுத்தினான். அவ்வாறு தள்ளிவிடப்பட்ட குவேனி, தன் புத்திர புத்திரிகளோடு இயக்கருடைய இலங்காபுரியைநோக்கி அலைந்துலைந்து காடு மலைதாண்டிச் செல்லு கையில்லு அவளை அவள்தீச்செயலாலறிந்த ஒருகுடியானவனகண்டு கொலை செய்தான். மற்றப் பிள்ளைகளிருவரும், அகப்படாது காட்டில் கோடினார்கள். அவர்களுடைய சந்ததியாரே தற்காலத்து இலங்கையிலுள்ள வேடர். எனக் கன்ன பரம்பரையாய்க் கூறுவர் சிலர்.

இஃகிங்நனமாக, அங்கே விஜயராஜன் தான் வந்திறங்கிய நாட்டிலேயே தனக்குப் பின்வரும் அரசருக்கும் உபயோக மாகுமென்னு நோக்கத் தோடுபோலும், தமனுவென்னு மொரு பட்டணத்தையுண்டாக்கித் தனக்கு இராஜதானியாக வைத்துக்கொண்டான். ஆயினும் அவனுக்குப் பின்வந்த அரசர் பற்பல விடங்களிலும் வந்து குடிக்கொண்டமையால் அவன் எண்ணம் பயன்படவில்லை.

விஜயராஜன், தானிறக்கச் சிறிதுகாலத்துக்குமுன்னே, தன் தம்பிக்கு ஓர் ஓலை அனுப்பி, அவனைவந்து அரசரிமையைக் கையேற்கும்படி கேட்டான். அதற்கிடையில், சிங்கபாகு இறந்தபோக, அவ் வரசரிமை அவன் இரண்டாம் குமாரனும் விஜயராஜனுக்குத் தம்பியுமாகிய சமித்து வுக்காயிற்று. சமித்துவும், இலங்கா அரசாட்சியைத் தன் குடும்பத்துக்குள் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்னு மாயசால் தன் கடைக் குமாரனாகிய பந்துவாசனை அனுப்பினான்.

(Panduvasa) பந்துவாசன் வராமுன்னே விஜயராஜன் இறக்க, சிரேஷ்ட மந்திரியாகிய (Upatissa) உபத்தீசன் இராஜாவாகித் தன்பெயரால் ஒரு நகரத்தை நவமாய்ச் சமைத்துத் தனக்கு இராஜதானியாக்கிக்கொண்டான். அப்படி அவன் செய்தபோதிலும், ஒருவருட்க் கழித்துப் பந்துவாசன் வந்தவுடன் சிறிதும் முரணாக இராஜாதிகாரத்தை அவனுக்கே கொடுத்தான்.

பந்துவாசனும் விஜயராஜனைப்போல, இந்தியாவின்னும் தனக் கொரு மனைவியைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள வகைதேடினான். அவ்வாறே அவனுக்கு ஓர் பாரி கிடைத்தலும், அவன் அவளைத் தன்பட்டத்து மனைவியாக்கினான். அவளோடுவந்த அவன் சகோதரர் ஆறுபேரும் ஆறு குறு நில ராஜதானிகள் கட்டி, அவற்றுட் சிலவற்றைச் சுயாதிபத்திய மாக்கிக் கொள்ளப்பார்த்தார்கள். அக்கரங்கள்—இராமன்கட்டிய “இராமகுணம்,” ஊருகுணன்கட்டிய “ஊருகுண,” திக்காயனன்கட்டிய “திக்கமதுளை,” உறுவல்லிகட்டிய “மாவிலிகமம்,” அதுரதன்கட்டிய “அதுரதபுரம்,” உச்சிதன்கட்டிய “உச்சிதபுரம்” என்பனவாம்.

இப்பந்துவாசனாற்றான் அதுரதபுரத்துக்குச் சமீபமாயுள்ளதும், சிங்கள சரித்திரத்தில் முதன்மையாகக் கூறப்பட்டுள்ள துமான “அபையவாவி” என்னுந் குளங் கட்டப்பட்டது. இவன் முப்பது வருஷகாலம் யாவருக்களிகூரச் செங்கோல் செலுத்தி, பத்துப் புத்திரரையும் ஒரு புத்திரியையும் பெற்று நற்கிரத்தியோடிற்றக்க, அவன் மூத்த குமாரனாகிய (Abhaya), அபயன் சிம்மாசனமேறினான்.

இவன் அரசுபுரிந்துவருகையில், அவன் சகோதரிபுத்திரனாகிய (Pandu-dukabhaya) பந்துகாபயன் என்பவன் ஒரு தனவந்தனாகிய பார்ப்பா னுடைய பொருளுதவிகொண்டு கஜதுரகபதாதிகளடங்கிய ஒரு சேனை யைச் சேர்த்து, மகாவலிகங்காநீரத்தில் ஒரு கோட்டையுக் கட்டிக்கொண்டு கலகஞ்செய்யுத் தொடங்கினான். இதைக்கண்ட அபயராஜன் அச்சக் கொண்டு இரகசியமாய், அவனுக்கு ஒரு பாஷ்கொடுக்க ஒருப்பட்டான்.

அதனை, அபயராஜன் சகோதரர் அறிந்து கோபாதிக்கராய் அவனை ராஜ பதத்தினின்றும் நீக்கிவிட்டுத் தம்முளொருவனாகிய தீசனை அரசனாக்கினார். பின்னர், பந்துகாபயன் இயக்கரைத் துணைக்கொண்டு தன் மாதலருடைய சேனைகளை முரிய அடித்து, மாதலருள் எண்மரைக் கொலைசெய்து, உடனே தீசராஜனையும் துரத்தினான். அங்கனமும் அரசு ஒருவழி ப்படாமல் பந்துகாபயனுடைய கலகத்தில் பதினேழு வருஷம் அலைவுகொண்டு வின்று சுற்றில் அவன் கைப்பட்டது. உடனே பந்துகாபயன் உபத்தீசபுரியினின்றும் இராஜாசனத்தைப் பெயர்த்து, அதுரதபுரிக்குக் கொணர்ந்து அங்கே ஸ்தாபித்தான். நாளடைவிலே அதுரதபுரியைப் பொன்னகர் என அலங்காரஞ்செய்வித்து, அநேக குளங்களைக்கட்டி, சூழ்ந்தகாடுகளையும் சிறந்த நாடுகள், கிராமங்கள், வயல்கள், தோட்டங்களெனத் திருத்தினான்.

விஜயராஜன் இலங்கைக்கு வந்தகாலம், வழக்கமாய்ச் சொல்லப்படுங்காலத்துக்குப் பிந்திய காலமென நிதானிக்கப்படுகின்றது. பந்துகாபயன் 20-ம் வயசில் விவாகம்பண்ணி 37-ம் வயசில் தன் மாதலனை வென்று 70 வருஷம் அரசுசெய்தானெனச் சொல்லப்பட்டிருத்தலின், அவனிற்சித்தது 107-ம் வயசில் என்பது சித்தம். பின்னரும், அவன் குமாரன் 60 வருஷம் ஆண்டானும். இது எவ்வாறுகூடும்? கூடாதாகலின் சிறுபிழையுறுமாதலால் பௌத்தமதம் இலங்கைக்குவந்ததற்கும், விஜயராஜன் குடி கொண்டதற்கும் இடைப்பட்டகாலத்தைச் சுற்றே குறுக்கல் ஆவசியமாகும். ஆகவே, விஜயராஜன் இலங்கைக்கு வந்தது, கி-பூ 477 ம வருஷத்தில் என்பது சிச்சயமாகும். அதுவிற்கு:

பந்துகாபயன் இறக்க, அவன் சேஷ்ட புத்திரன் (Ganatisa) கணத்தீசன் இராஜாவாகி 13 வருடமாண்டான். அதன்பின்பு, அவன்தம்பி (Muttasiva) முத்தசிவராஜன் அரசனாகி, பத்துப்புத்திரரையும் இரு புத்திரிகளையும் பெற்று, 47 வருடமாண்டான். இவனாற்றான் “மகாமேகம்” என்னும் அலங்காரத்தோட்டம் அமைக்கப்பட்டது. அத்தோட்டம் செப்பனிட்ட முடிந்தவுடன் அகாலமழை பிரவாகமாய்ப் பொழிந்ததுபற்றியே அதற்கு “மகாமேக” மென்னும் பெயர்கிடைத்தது.

அரசர் பெயர்.	அரசுசெய்யத் தொடங்கிய காலம்.	* கிறிஸ்த பூர்வாப்தம்.	ஆண்ட காலம்.
விஜயன்.....	543-ம்	ஆ	38-ஆ
உபத்திசன்.....	505	"	1 "
பந்துவாசன்	504	"	30 "
அபயன்	474	"	20 "
வரசின்றுநீந்தகாலம்.....			17 "
பந்துகாபயன்	437	"	70 "
கணத்திசன்	367	"	13 "
முத்தசிவராஜன்.....	354	"	47 "

உ. அதிகாரம்.

[தேவப்பிரியதிசன் அரசனானது முதல்;
எல்லாள் வெற்றிபிரியந்தம்.]

முத்தசிவராஜனுக்குப்பின், அஃதாவது கி-பூ- 307-ம் வருஷத்தில் அவன் மகன் (Devanapriatissa) தேவப்பிரியன் என்னும் பட்டப்பெயரையுடைய திசன் அரசனானான். இவன் சிம்மாசன மேறியவுடன், பூமியில் புதைந்துகிடந்த பொன் வெள்ளி இரத்தினாதிகள் வெளியெழுப்பினவென்றும், மூங்கில்கள் தாமே வளர்ந்து புஷ்பங்கள், மிருகங்கள், பலவாணப் பகவிகள் முதலியவற்றையென்றன வென்றும், இன்னும் இன்னொன்றான பல அற்புத சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன வென்றும் சிங்கள புராணம் கூறும். இது மகாலவருணையன்றி உண்மையாய் நடந்ததன்று.

தேவப்பிரியன் தன் சிநேகனாகிய மகத தேயத்தரசன் தருமாசோசனுக்கு, ஒருமுறை, விஷயுயர்ந்த ரத்தினங்களையும், திவ்விய மதுரமான சிவகனிகளையும் உபகாரமாக நான்கு சிங்களப் பிரபுக்கள்வசத்தில் கொடுத்தனுப்பினான். அவர்கள் அவ்வுபகாரப் பொருள்களைக்கொண்டு, யாழ்ப்பாணத்துக்குச் சமீபமான பொருதுறையிலே தோணியேறி, அக்காலத்தில் "சம்புத்திவு" எனப்பெயரிய இந்தியாக்கரையை 7-ம் நாளில் அடைந்து,

* கிறிஸ்த பூர்வாப்தம் - கிறிஸ்துபிறக்க முன்னுள்ளகாலம். கி. பூ. (B. C.) கிறிஸ்த அபராப்தம் - கிறிஸ்துபிறந்த பின்னுள்ளகாலம். கி. அ. (A. D.)

ஈ புராணாதிகளிலுள்ளபடி, சம்புத்திவு சத்ததிவுகளில் ஒன்று. அது கவகண்டங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றுள் ஒன்றாகிய பரதகண்டமே இந்தியா.

அங்குசின்றும் புறப்பட்டு நேரே இராஜதானியாகிய பாடலிபுரத்துக்குப் போய், அரசன்முன் அப்பொருள்களைவைத்து வணங்குகின்றார்கள். அரசனும் அவர்களை முரியாதையோ பெசுரித்து, பின், தான்பெற்ற பொருள்களுக்குப் பிரதியாக, ஒரு கிரீடம், ஒரு வான், கங்கையின் தீர்த்தம் ஆகிய இவற்றோடு வேறு பல பொருள்களையும் தன்னுதர் சிலரிடத்துக்கொடுத்து, தன்னைப்போல் தீசராஜனும் புத்தகடவுளுக் கடிமையாக வேண்டும் என்னும் தனது கோரிக்கையையும் அரசனுக் குணர்த்துமாறு அவர்க்குக் கட்டினாயிட்டு, அப்பிரபுக்களையு முடனனுப்பினான். அன்றியும், தருமாசோகன் பெளத்தமதத்திற்பெரும் பிரமையுடையனாயிருந்தமையால், அம்மதத்தை இலங்கையிலும் பரவச்செய்தல் வேண்டுமென்னு மாசைகொண்டு, பெளத்த குருமாருள் ஒருவனையிருந்த தன்மகன் மகிந்தனையும் அவ்விடத்திற்கனுப்பினான். இது சிகழ்ந்தது கி-பூ-306 ல்.

இவ்வாறுவந்த மகிந்தன், தேவப்பிரியனுல் மரியாதையோ பெசுரிக்கப் பெற்று, ஊர்கள்தோறும் சென்று பிரசங்கஞ் செய்யத் தொடங்கினான். அவன் பிரசங்கங்களைக் கேட்ட பலர், தம் சுயமதத்தைவிட்டுப் பெளத்தராயினர். பெண்கள் கூட்டமகூட்டமாய்வந்து பிரசங்கங்களைக்கேட்டு அவற்றில் மயங்கினவராய்த் சமகரசபதின்னியாகிய அனலை யென்பவளைத் தலைமையாகக்கொண்டு மகிந்தனை யணுகித் தங்களுக்குக் குருத்துவம் தரும்படி வேண்டினார்கள். மகிந்தன் அக்கேள்விக்கிசையாது, தன்சகோதரியாகிய “சங்கமித்தையைக்கேட்க” வென்று அவர்களுக்குரைத்தான். உடனே, அனலை, பாடலிபுரத்துக் கொருநாளை யனுப்பிச் சங்கமித்தைக்குத் தனதுகுருத்தைத் தெரிவித்தான். அதைக்கேட்ட சங்கமித்தை, தான் இலங்கைக்குப்போக விடைதரல்வேண்டுமென்று தந்தையைக் கேட்க, தந்தை “உன்னைப்பிரிந்து நான் உய்வதெப்படி” என்று தடுக்க, அவள் அதனைக் கேளாது தந்தையை யொருவாறு சம்மதிக்கச்செய்து, அவனிடத்தில் விடைபெற்று, ஒரு வெள்ளரசமரத்துக் கிளையையுக் கையிற்கொண்டு புறப்பட்டு இலங்கைவந்து சேர்ந்தாள்.

இவள் இவ்வாறு வந்து சேர்ந்தவுடன் தன்வேலையிற் கையிடத்தொடங்கி, முதலில் தான்கொணர்ந்த * வெள்ளரசக் கொம்பை மகாமேகத் தோட்டத்தில் நாட்டிப் பின் பற்பலவிடங்களுக்குஞ் சென்று பெண்களுக் குபதேசம்பண்ணிவருவாளாயினள். அக்காலையில் அரசன் அம்மகாமேகத் தோட்டத்தை மகிந்தனுக் குபகரிக்க, அவனு மதையேற்றத் தனக்கு ஆசிரமமாக்கிக்கொண்டங்கிருந்தான். இன்னும், சங்கமித்தை தனதுசகோ

* வெள்ளரச - போதி விருக்டம்.

தரணுடைய துணையால், சமாதிகளையும் பள்ளிகளையும் பலவாகக் கட்டுவித்ததும், ஆங்காங்கும் மலைகளைக் குடைத்து வெய்க்கோயில்களையும் முனிவர் வாசகங்களையும் இயற்றுவதற்கான அப்போது தருமாதோசனம் ஒரு சிறியபாத்திரத்தில் புத்தருடைய அஸ்தியைச் சிறிதவைத்து இலங்கைக்கு அனுப்பினான். அதனைச் சங்கமித்ததைப்பற்றி ஆங்காங்கும் கோயில்களில் சிறிது சிறிதாய் அடக்கஞ்செய்து பிரதிஷ்டை செய்தான். இப்படியே சங்கமித்த தான் எடுத்துக்கொண்ட பிரயாணசகனால் திருப்தியடைந்தவனாய்த் தன்வாளுளின் கடைநாட்களை ஏகாந்தவாழ்விற்கு கழித்தான்.

சமயாபிமானமென்னும் வீராவேசத்தால் தூண்டப்பட்டவர்களாய், மகிந்தனும் சகோதரியும், தங்கன் அரசு யோக்கியத்தையும், போகபோக்கியத்தையும், தாய் தந்தையரோ டுன்புற்றிருக்கும் சலாக்கியத்தையும் ஒரு சிறிதும் லட்சியம் செய்யாது, தம் பெளத்தமத விருத்தியின் பொருட்டு இலங்கைக்குவந்து தம் வாணனைக் கழித்தது, எச்சமயத்தோராலும் புகழப்பட்ட தருவதொருசெயலேயாக, உலகத்தில் மெய்ச்சமயம் எதுவோ அச்சமயத்தி லபிமானமுடையோ மென்றிருப்போர், அச்சமய விருத்தியின் பொருட்டுத் தமதுயிரிழக்க வரினும் இழந்துவிடலன்றோ சிறப்பும் ஆண்டகையையு மாகும். அதுதீர்க்க:

தேவப்பிரியன், அதுரதபுரத்திலே துபராமயமெனப் பெயரியதும், புத்தருடைய கழுத்தின் வலப்புறத் தெலும்பு அடங்கியிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளதும், இலங்கையிலுள்ள கோயில்களுள் வீசேட அவன்காரமுள்ள துமானவோர் ஆலயத்தைக் கட்டுவித்ததும், மகிந்தனும் லையிலும் பெளத்தருருமாருக்காக முப்பத்திரண்டு கூடங்களை யியற்றுவதற்கான இவையன்றி, தீசுவாமி எனப்பெரிய தபாகத்தையும் இவனே கட்டுவித்தான்.

இவ்வண்ணம் தேவப்பிரியன் அரசுபுரிந்துவருநாளில், அவன்பத்தினியாகிய அனலை, தனது நாயகன் இறக்கவருங்காலத்தில், தன் புத்திரனுக்குப் பட்டம் கிடைக்கவொட்டாமல், தன் கொழுந்தனாகிய மகாநாகன் கலகஞ் செய்வான் என்னும் அச்சத்தால், அவனைக் கொல்லவெண்ணி, கஞ்சு குட்டியவொரு கனியை உபகாரப்பொருள்போல் அவனுக்குப்பிழைத்தான். “ஒன்றுகிணக்கவதுவொழிந்திட்டுடொன்றாகும்” என்றபடி அதுவும் அந்தவாங்கி அக்காலையில் தன்னுடனிருந்த அனலை புத்திரனுக்குக் கபடொன்றுமின்றி யுண்ணக்கொடுத்தான். அக்குழந்தையும் வினைவழியே அதனை ஐந்துண்டு உடனே உயிர் துறந்தது. இதனைக்கண்ட மகாநாகன் திடுக்கிட்டு

டைத்து, “இதுவோ நன்குடம்பத்துச்சே!” என்று, துயரத்தோடும் அவ்விடத்தைவிட்டோடித் தெற்கின்கண் உள்ள ஊருருணையையடைத்து, அங்கே மாகமம் என்னுமொரு பட்டணத்தை அமைத்து அதைத் தனக்கு ராஜதானியாக்கிக்கொண்டங்கிருந்தான். அவ்விடத்திலே அநேக * விகாரைகளும், மகியங்களுவிலே ஒருகோயிலும் இவனாற் கட்டப்பட்டன.

இவன் இப்படியிருக்க, இவன் குமாரன் (Yatalatissa) யதலத்தீசனின் கழனிப்பென்று இக்காலத்திலழைக்கப்படும் இடத்துக்குச்சென்று அப்பெயரால் ஒரு நகரைக்கட்டி அங்கிருந்தாண்டான். அவனுக்குப்பின், கழனித்தீசன் அந்நகர்க்கு அரசனாயினான். அவன்காலத்தில், துளையர் வாசஞ்செய்த 979 சேரிநளையும் வேறு அநேக கிராமங்களையும் கடல் கொண்டது. அதுபற்றியே, முன் கழனிப்பெயர்ந்த இடம் 4 மைல் தூரத்திற்கிடந்த கடல், பிற்காலத்தில் 4 மைலாக நெருங்கிற்று. அதுநீங்க:

இவர்கள் சீரிப்படியாக, அங்கே தேவப்பிரியன் நார்பது வருடம் கல்லரசு புரிந்த, கி. பூ. 266-ம் ஆத்தில் இறக்க, அவன் தம்பி (Yttiya) உத்தியன் அரசனானான். இவன் அரசனாகி எட்டாம்வருடத்தில் மகிந்தன் இறந்துபோக, அவனுக்குத் தீக்கடன் முதலியசெய்து அவனை அதிசம்பிரமத்துடன் தகனஞ்செய்துவித்தான். அடுத்த வருஷத்தில் சங்கமித்தையு மிறந்தான். மகிந்தனிறந்த இடம் இப்போது மகிந்தலமலை எனப்படும்.

இவ்வுத்தியராஜன் 10 வருட மரகசெய்து, கி. பூ. 56-ம் ஆத்தில் இறக்க, அவன் தம்பி (Mahasiva) மகாசிவன் அரசனானான். அவனும 10 வருடமாண்டு அப்பால் கி. பூ. 246-ம் ஆத்தில் மடிந்துபோக, (Suralatissa) சூரத்தீசன் அரசனானான். அவன் தன் அவ்வேகத்தால், தூரகசேனாபதிசனாக, (Sena) சேனன் (Guttika) கூத்திகன் என்னுமிரு சமீபமுடையோர்க்க, அவர்களும் சமயம்வாய்த்தது என்று அரசனுக்குமாராய்த திரும்பி அவனைக்கொன்று தாமே அரசராயினான். இவ்வாறியவர்கள் அரசராகி 22 வருடமாண்டு வருமானவில், மேற்கூறிய மகா சிவராஜனது ஒன்பதாம் புத்திரனாகிய (Asela) அசேலன் என்பவனாற் கொல்லப்பட்டதோ.

அப்பால் அசேலன் தானே அரசனாகி 10 வருஷம் செங்கோலோசலி வருமானவில், சோழாட்டிலிருந்தபடி இசனைக் கேள்வியுற்ற (Elala) எல்லானன் என்னுமோர் தமிழ்ச் சிற்றரசன், மேற்கூறிய “இருதமிழரையும் வென்ற அசேலனோடு போர்செய்யவேண்” எனத் தீர்மானித்து அங்குசின்

* விகாரை - பள்ளி.

ஹும் புறப்பட்டி, மகாவலிகங்காசங்கமத்திற்குச் சமீபமாகத் தனது சேனைகளோடு வந்திறங்கிச் சேனைகளை அணிவகுத் தலைமுத்துக்கொண்டு நேரே அநாதபுரத்திற்குச் சென்று, அங்கே எதிர்த்த அசேலிணப் புறங்கொடுக்கச் செய்து ஊருருளை ஒழிந்த மற்றையநாடுவல்லாம் ஒருங்கே கைப்பற்றி ஆங்காக்கும் ஒரோர் கோட்டையாக 32 கோட்டைகளைக்கட்டிக் காவல் செய்தான். அன்றியும் மன்னாருக்குச் சமீபத்தேயுள்ள மாதோட்டமென்னும் நகரமு மிவனாற் கட்டப்பட்டதென்பது சிவர் துணிபு, தமிழர் இலங்கையின்மேற் பெரும்படைகொண்டு நடந்தது இம்முறைதான். எல்லாளராஜன் தான் வைதிக சமயத்தவனாயிருந்ததுபற்றி, பெளத்தமதத்தை யடியோடுகளைபு நோக்கத்தோடு, அப்பெளத்தாலயங்களைவெல்லாம் தகர்ப்பித்து நாசஞ் செய்தானாயினும், தமர் என்றும் பிறர் என்றும் வேற்றுமை செய்யாது சமவிலையுடையுள்ளதினையு யாவரையும் நீதிவழிகின்ற தாதனைனச் சிங்கள சரித்திரங்களே கூறும். இன்னும், சயனகாலங்களில் முறையிட்டெக்காக வருவோர், சபாமண்டபத்தில் சிந்தற்படியே அசைத்தொலித்துத் தன் வரவை யரசனுக்குணர்த்துதற்கு உபகரணமாக, அச்சபாமண்டபமுதல் சுவர்களை ஊடறுத்துச் சயனமண்டபம்வரையில் நீண்ட ஓங்கியிறுடன் ஒரோசைமணி அச்சயன மண்டபத்திலே மஞ்சத்தின்மீது கட்டித் தூக்கப்பட்டிருந்ததென்றால், அவனிடத்தில் அரசவக்ஷணம் நன்றயமைந்து கிடந்ததென்பதைச் சொல்லவும்கேண இமோ!

“காட்சிக்கெளியன கடுஞ்சொல்ல வல்லனேல்
மீக்கறு மன்ன னிலம்.”

௩. அதிகாரம்.

[துஷ்டகைமுனு அரசனாபதுமுதல்;
ஸ்ரீசங்கபன் மரணபரியத்தப்.]

கி பூ. 161.—கி. அ. 218.

இப்படி எல்லாளன், இங்கிருந்தரசியற்ற, அங்கே ஊருருளையில் மகாநகனுக்குப்பின் அவன் வமிசத்தவனாகிய கவந்தீசன் அரசனாகி அரசு செய்து வருகையில், அவன் புத்திரருள் மூத்தவனாகிய (Gemmunu) கைமுனு என்பவன் பாலப்பிராயத் தொட்டுத் தமிழர் கையினின்றும் இலங்கையை யபகரித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற பேராவனும் உள்ளக்கடப்புமுடையனாயிருந்தான். ஓர்நாள், அவன் தன் கால்கைகளை மடித்துக் கொண்டு படுத்திருக்கக்கண்ட கவந்தீசன் அவனை நோக்கி, “அப்பா, என் புலா, நீ நீட்டி வியிந்து படுத்தாலானோ” வென்றுகேட்ட, அதற்குக் கைமுனு, “தந்தாய், நான் நீட்டி வியிந்துபடுக்கப் போதது; இடத்தேடிவைத்தீரோ? ஒருபக்கத்தை ஆற்றுக்கப்பால் தமிழர் கட்டிக்கொண்டார், மற்ற

நெரு பக்கத்தையோ சிறிதும் பின்வாங்காத சமுத்திரம் கொண்டது. பின்னையெனக்கிடமெங்கேயோ" வென்றுத்தரமாய்க் கூறினான். அந்தத்தேட்டுத் தந்தை வென்று அப்புறம்போயினான். சிவகாட்சென்றபின், னைமுனு, யுததவீரர் சிவரைச் சேர்த்துக்கொண்டு தந்தையிடஞ் சென்று எல்லானானோடு போர்செய்யப்போகத் தனக்கு விடைதரும்படி கேட்டு, அவன் அதற் குடன்படாது மறுத்தான். இப்படிச் சின்னான் இடை இடையே விட்டு, கைமுனு மும்முனறபோ விரந்துகேட்டு, அம் மும்முனறயும் அவன் தந்தை யுடன்பட்டானில்லை. அதனால் கைமுனு மிகுந்த கோபாவேசஞ் உடனே அந்தப்புரஞ்சென்று பெண்களணியுமோ ராபரணத்தை வாங்கி அதையோர் தூதனிடம் கொடுத்து, "என்தந்தை ஆண்பின்னையல்லாது இதை யவன் அணியத்தரும்" என யான் சொன்னதாகச் சொல்லித் தந்தையிடம் கொடுத்து வாவென் றனுப்பினான். அம் மரியாதைக்குறைவான செயலுக்காகக் கவந்திசன் தன்மகளைத் தண்டித்தல் வேண்டுமென்றுமுயல, கைமுனு, அதற்குஞ்சி அக்விடாலிட்டி மலைக டெதடி யோடித் தந்தையிறக்கும்வகையில் ஊருக்கு மீளவதில்லையென்னும் விரதத்தோட ன்கிருந்தான். இவ்வகைப் படிவின்மைகாரணமாக அவனுக்கு அவன் தந்தையே "துஷ்டன்" என்னும் பட்டப்பெயரைக்கொடுத்தான். இது நீகழிந்து சின்னானில், கவந்திசன் இறந்துபோக, "நெய்க்குட முடைந்தது நாய்க்குவாய்ப்பான்" பான்மைபோல் கைமுனு தன் எண்ணக்களை முடித்தற்கு எல்ல சமயமாயிற்று. உடனே அவன், போரிட்வல்ல கஜ துரகபதாதிகளுடன் ஓர் சேனையைச் சேர்த்துக்கொண்டு மகாவலி கக்கைகைத் தாண்டி * உச்சிதப்புரத்தையடைந்து அதனைவளைத்தான். அப்படிவளைத்தும், அவ்வரண் அதிதீராரற் காக்கப்பட்டிருந்தமையால், அநேக மாசங்கள் வரையில் அவன் அப்பட்டணத்தைக் கைப்பற்றற் கிடவாதவனாயிருக்குகளிவ ஓர்நான், அவன் யானைகளிலொன்று அந்நகரத்து இருப்புக் கபாடக்கரு ளொன்றைத் தகர்த்து உள்ளேறுகைய, அவ்வழியாய் மற்றைய சேனாவிரகும் பிரவேசித்து உள்ளிருந்த காவல் வீரரை வானுக் கிரையாக்கித் தன கொடியையுயர்த்தினார். இவ்வாறு துஷ்டகைமுனு தீர்த்தரமான பல இடங்களைக் கவர்ந்துகொண்டு அதுரதப்புரத்தை நோக்கிச் சென்று, அதற்கயலிலுள்ள யோரிடத்தைப் பிடித்து அதைத் தனக்குப் பாசறையாக்கி, அதை மேலும் பலப்பித்தற்பொருட்டி அங்கு 32 உப ஆவரணங்களை யு மமைப்பித் தான்.

இதனை ஒற்றராலறிந்த எல்லானன், தன்சேனைகளை அதிதீர சேனாபதியாகிய தீக்கசயத்தனால் நடத்திக்கொண்டு தானும் கஜாருடியாகப் புற

* உச்சிதப்புரம் - துவரைகளாவி காட்டிலிருந்த ஓர் நகரம்.

ப்பட்டி, எதிர்த்துவந்த கைமுனு சேனையோடு முட்டினான். இப்படி முட்டிய இந்நகரம் சேனையில் தமிழ்சேனை திரவீரத்தோடாவாரித்து யுத்தஞ்செய்ய, சிங்களச்சேனை புறங்கொடுத்துத் தம்அரண்தேடி ஓட, அங்கும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் ஆவரணங்களைத் தீர்க்கயந்தன் போய் அழித்தழித்துச் சிங்களரைக் காற்றின் முன் பஞ்சுபோல் ஊதிவருஞ்சமயத்தில், கைமுனுவுடைய சேனாவீரஞ்ஞவன் தீர்க்கயந்தனைச் சாடி அவன் வலியை யொழித்தான். இதனால் தமிழ்ப்படை கலங்கிப் புறங்காட்டவும், சிங்களர் படை முழங்கித் திறங்காட்டவும் தொடங்கியதை எல்லாளன்கண்டு, புறங்கொடுத்தோடும் தன் சேனைகளைத் திரட்டும்படி தனக்குகந்த வீரர்சிலரோடு செல்லுதையில், கைமுனுவும் போரில்வல்ல வோர் யானைமேலேறி எதிர்த்துவந்து தனிப்போர்செய்யத் தலைப்பட்டான். அப்போது எல்லாளனும் யானைமேல் தவிசினிலிருந்தபடி தன் ஈட்டியை யெடுத்துக் கைமுனு பேரில் விட்டெறிந்தான். அவ்வல்லயத்திற்குக் கைமுனு உபாயமாய் நகர்ந்து தப்பிக்கொண்டு, தன் யானையை அவன்யானைமேல் தூண்டிவிட, அவ் யானையானது மற்றயானையைத் தாங்கிக் கீழே தள்ளலும், எல்லாளன்விழுந்து அதன்காலா லரைபட்டிற்றந்தான். அப்பால் கைமுனு வெற்றிசிறந்தவனாய்ச் சயபேரி முழங்க நகரத்துள் பிரவேசித்துச் சிங்காசனாதிபதியாகியவழி, மீண்டும் சிங்கவயிசத்தை நிலைநிறுத்தினானான்.

[இது நிகழ்ந்தது கிறிஸ்தவ்வாத்தம், 161-ல். எல்லாளன் அரசு செய்த காலம், 44 வருஷம்.]

அதற்கு; துஷ்டகைமுனு அரசர் இப்படிக்கற்பப் போர்முகத்தில் எல்லாளன்மேல் வன்கண்மை கொண்டுசீன்றானாயினும், அவன்விழுந்து மடிந்தவுடன் பெருந்தண்ணனிகொண்டு, அவன் தைரியத்துக்கு வியந்து, அவன் விழுந்தவிடத்திற்குள்ளே பேராடம்பரத்துடன் அவனைத் தகனஞ்செய்வித்து, அன்றுமுதல், அவ்வழியாய்ச் செல்வோர் பிரசைகளையாயின் அவ்விடத்தில் தக்க வணக்கத்தோடும், அரசாங்கத் தவரேயாயின் வாத்தியங்களை நிறுத்திக் கால்நடையாயும் செல்லுதல் வேண்டுமென்று ஆஞ்ஞாபித்தான்.

இதுநிகழ்ந்து கிலகாலம் கழிந்தபின், துஷ்டகைமுனு, தன்மனத்தில், தான் போர்முகத்தில் எண்ணிற்ற சிவராசிகளைக் கொன்றது பாவமெனவும், அப்பாபத்தின் பயனாகப் பரலோகத்தில் தனக்குக் கிடைக்கும் கதி இதுவெனவும் உணர்வுதோன்ற, அப்பாவ சிவிர்த்தியின்பொருட்டு, பள்ளிகளும் ஆலயங்களும் கட்டுவதிலேயே தன் சம்பத்துமுழுவதையும் போக்குவானாயினான்,

அப்படி அவனு வியற்றுவீக்கப்பட்ட பணிகளுள் மிகப்பெரியது அது தப்புரத்திலுள்ள மகாலோக பவனம் என்னும் அரமனை. மகாலோகபவனம் என்பதன்பொருள் பெரிய செப்புமாளிகை என்பது. அது, நிறையொன்றுக்கு நாற்பதுநூறுசு சதுராகாரமாய் கட்டப்பட்ட 1600 கற்றாண்களின்மேல், தொளையிரமறைகளுள்ள ஒன்பது நிலைமாடமாய், அதலநீள உயரங்களால் தனித்தனி 270 அடி யுள்ளதாய் அமைக்கப்பட்டுச் செப்புத்தகட்டால் வேயப்பட்டு மிருந்ததெனச் சொல்லுவர். இவ்வரமனையின் மத்தியில் ஓர் பெரிய சபாமண்டபமும், அதிலே தங்கவர்ணமிட்ட சிங்கப் பிரதிமைகள் யானைப்பிரதிமைகள் முதலிய அலங்கார வஸ்துக்களும் தந்தாலாய வேர் அழகிய சிம்மாசனமுமிருந்தனவாம். இப்போது அவ்வரமனை, “எழுநிலைமாடக் கால்சாய்ந்துக்குக் கழுதைமேய் பழங்கிணுமாகும்” என்றபடி அழிந்துபோகத் துண்கள்மாத்திரஞ் சில 12 அடி யுயரமுள்ளனவாய் நிறுவியபடி நிற்கின்றன.

மற்றொன்று, உறுவனவல்லிசமாகி. அதுவும் ஏறக்குறைய 270 அடியுயரமும், 2000 அடிச்சுற்றளவும் உடையவோர் கருகதற்கட்டடம். அதனைச் சூழ்ந்து 70 அடியகலமுள்ள அகழியொன்று கிடந்தது. இச்சமாகியைக் கைமுனு கட்டத் தொடங்குகையில், திருப்பணிவேலைகளைக் கூலியாட்களார் கட்டுவித்தவே புண்ணியமெனவெண்ணி, அவ்வாறே அநேக கூலியாட்களை யேற்படுத்தி அவ்வேலையை நடத்திவந்தான். அப்படி நடத்தியும், “சடியடியிண்டனுக்குத் தயிருஞ்சோறும் தண்ணளியுடையானுக்குக் கூழுத் தண்ணீரும்” என்றபடி, அவனுடைய இளக்கங்கண்ட கூலியாட்களுடைய அசட்டையால் திருப்பணிவேலை சீக்கிரத்தில் முடியாது நெடுக, கைமுனுவுக்கும் யமனாதர் ஒலகொண்டு கடுகினார். அதுகண்டி அவன் சகோதரன், அக்கோயிலின் மேல்வேலையைப் போலிவேலையாய் மரத்தினுற் கட்டி வஸ்திரங்களால் வேய்ந்து ஒருவாறு முடித்துவிட்டுத் தமையனாகிய கைமுனுவை ஓர்சிலிகையில் ஏற்றி வீதிவலங்கொணர்ந்து ஓரிடத்தில் நிறுத்தி, “அதோபாரும் உம் எண்ணப்படி சமர்திவேலை சமர்தியாயற்று” என்று அவனுக்குரைத்தான். அப்போது கைமுனு, தன்னிடத்தில் முன்னே சேனாபதியாயிருந்து பின்னர்க் குருத்துவம்பெற்ற ஒருவனைக் கூலியழைத்து, அவனை விளித்து, “என்கொன்றபருவத்தில் புத்தவீரரைத் துணைக்கொண்டு யுத்தங்கள்செய்தேன்; இப்போதோ, ஒன்றியாய் யார்துணையுமின்றி, வெல்லுதற்கரிய கொடுங்கூற்றவனோடு அமர் தொடங்குகின்றேன். அத்தோ!” என்றிரங்குகையில், அவனுவியற்றப்பட்ட தருமங்களின் நாமாவலி வாசிக்கப்பட்டது. அதனைக் கைமுனுக்கேட்டு

மீண்டும் சொல்லுவான்:—“உலகத்தில், நான் பலததிலும் செல்வந்தரினும் ஒத்திருக்கிறேன். இவற்றையெல்லாம் செல்வந்தரேன். செய்கும் அனைவரையும் கித்தருணத்தில் நந்த கரையமொன்றுமில்லை; ஆவியும் என் மரணவன்மையில்— ஆரம்ப, காலத்தில் யான் செய்த பூசாபவிகளே ஏனென்துதினைத் தேறுதலைத்தந்தன்” என்று இவ்வாறுசொல்லி அம் சமூக மேல்வகுத்த கண் ணுக்காதலுமாய்க் கருமனு உயிர் துறந்தான்.

[இது கித்தந்தது கி. பூ. 137-ல்.]

இப்படித் தவட்டகைமூன்று 24 வருடம் மரமியற்றி இறந்த, அவன்சம்பி (Saidaitissa) சயத்திந்தீசன் அரசனானான். இவன் கைமுனு காலத்திலே ஊருருணையிலே உப அரசனாயிருந் தரசாளுகையில் மூலகிரிச்சலா பன்னியை உட்புழுமித்தான். இப்பிட்டத்துக்கு வந்த பின்னர், அவன், உறு வனவல்லி, சமாதியையுஞ் சம்பூரணமாக்கி, 12 குண்டுகளையும் உட்டி, 18 வருடம் அரசசெய்தான்.

இவனுக்குப்பின் இவன்குமாரன் (Thullathanaka) துல்லதானகன் அரசனானான் ஒன்றைரமாசமரமியற்றி வருகையில், அவனை அவன் தமையனைய (Laiminitissa-I) இலயயின்ந்தீசன் கொன்ற அரசனானான் 9ஆ வருஷமாண்டான். அவனுக்குப்பின் துல்லதானகன் மகன் (Kalauna) கலுனன் என்பவன் 6 ஆம் மரமியற்றித் தன் மந்திரியரல் மாண்டான். இவரைப்பற்றி இங்கு சொல்லக்கிடந்த தொன்றுமில்லை.

இதன்மேல், (கி. பூ. 10ஆ) கலுனனுடைய சகோதரனாகிய (Walagambahu) வரலதம்புரது அரசனானான் 5 மாச பரதாண்டபின், இரண்டாம்முறை தமிழர் புகையெடுத்து வருவாராயினார். இப்படிவந்த தமிழ்ப் பிரதானிகள் எழுவரும், தத்தம்புரையுடன் இவர்கையில் வேறு வேறிடங்களில் இறங்கி ஒத்த நெறியினராய் அகத்தபுரத்தை நோக்கிச் சென்றார், அங்கே இரு திறத்தினரும் போர் முனைத்தபோது, வரலதம்புர புறங்கொடுத்ததுமன்றித் தன்பத்தினியையும் பறிக்கொடுத்துக் காடுதேடியோடினான். அப்படித் தமிழ்ப் பிரதானிகள் தாமே அரசராகப் புதினான்கு வருஷம் அரச செய்து வருகையில், அவர்கள், தம்முள்ளே ஒருவர்மேல் ஒருவர் புகை ஆண்டி ஒரொருவராய்க் கொல்லுண்டிற்றத்த; ஈற்றில் ஒருவனையிருந் தரசுசெய்வானாயினான். அப்போது, “அடம்பக்கொடியும் திரண்டால் மிதித்து, பிரித்தாற் போச்சு,” என்றுபடி அவன் வலிப்பையுணர்ந்த வரலதம்புர காட்டினின்றும் மீண்டுவந்து அவனைத் துரத்தி அரசனானான்.

இவன், முன் தமிழர்க்குஞ்சி மறைத்துறைந்த நாளில், மாத்நீசுக்குச் சமீபத்தேயுள்ள அலுவிகாரையிலிருந்து அநேக பெளத்தகுருமாசைச்

சோத்து, என்ன பரம்பரையாய் வழங்குவத * திரிபிடகம் என்னும் பெயர்
த்தனான முதன் முதல் வருதுவித்துப் புத்தகங்களைக்கியவழி, இன்றைக்கு
மழியாததோர் கீர்த்தியைப் படைத்தான். தம்பனை விகாரரையும், அநேக
கெபிக்கோயில்களையும், அநுரதபுரத்திலுள்ள 400 அடியுயரமும், இர
தான் அளவைப்படி ஒன்றே முக்கால் மைல் சுற்றளவாக விசாலித்த புறச்
சுவரையுமுடைய அபயகிரிச்சமாதியையும் இவனே கட்டுவித்தான். இவை
யன்றியும், அவன் தான் தன்பத்தினியைச் சிறைமீட்டதற்கோர் அறிஞநி
யாக, 313 அடியுயரமுடைய சுவர்னராம சமாதியையும் பின்னர்க் கட்டு
வித்தான். இவன்காவத்தில்தான் யாழ்ப்பாணம் குடியேற்றப்பட்டது.

இப்படி வாலகம்பாகு சர்வஜனோபகாரியாய் 13 வருஷ மரகசெய்து
கி. பூ. 77-ல் இறக்க, அவன் மகன் (Mahachula) மகாதூலன் அரசனா
கிப் பதினான்கு வருஷமாண்டான். அவனுக்குப்பின் அவன் தம்பி (Chorana
naga) கோரநாகன் அரசனாகித் தனபெயருக்கிசையக் களவையும் துவக்
டனாயுமிருந்து 10 வருட மரசியற்றியிறக்க, அப்பால் அவன் தம்பையன்
மகன் (Kudatissa) கட்டத்தின் இராசனானான்.

அவன் ஆளத்தொடங்கி 3-ம் வருடத்தில்; (கி. பூ. 47) அவனை அவன்
மனைவி அனலையென்பவன், தன் சோர்நாயகனாகிய பனாட்டியசெயல்கள்
மன் என்னுமோர் சோடேன் கீழித்தமர்க, நஞ்சுட்டிக்கொன்றுவிட்டுத்
தானே அரசியானான். இவன் தான் இலங்கையில் அரசுபுரிந்த அரசினரில்
முதல் அரசி. அதுகிற்ற; அவன் அரசியாகிச் சிங்களில், ஓர் தமிழன் அவன்
கண்களிற் குழுகொள்ள, அவன் யனாட்டியசெயல்கள்மன்மேல் கொடுப்பு
ற்று அவனையும் நஞ்சினாலெயுரமனுப்பிவிட்டு, அத்தமிழனைச் சேர்த்துக்
கொண்டான். அத்தமிழனும் சிங்களில் தெவிட்டிப்போக; அவனையும்
முன்போல் நஞ்சினால் கொலைத்தான். இப்படியே அத்துவீரன், தான்
ஆண்ட 5 வருடத்துக்குள் ஒரு பிரம்மணனுட்பட ஐவருயிரை எம்புரந்த
சோத்தான். சுற்றில் தனித்திருந்த தரசசெய்வதையில் முன் அவருகத்தினி
யோடிய அவன் புத்திரன் மகாலத்தீசன், ஓர் பெருந் சேனையோடு திரும
பிகந்து, அவனோடு போர்செய்து அவனைத் தோற்கடித்து, அநுரதபுரத்
தைக் கவாத்தான். அங்கணமும் அனலை அடங்காது தன் அரமனையிலிரு
ந்தபடி மீண்டும் முரண, உடனே மகாலத்தீசன் அரமனையோடு அவனை
யும் அக்கினிக்கிரையாக்கினான்.

* திரிபிடகம் - விஜயபகவத; சூத்திரபிடகம், அதனமபிடகம்என முன்
துறங்கம். ௨

அப்பால் (Mahalantissa) மகாலந்தீசன் அதரதபுரத்தைச் சூழ அநேக குளங்களையும் விளைபுளங்களையும் உள்ளடக்கி 64 மைல் சுற்றளவும் 7 முழ உயரமுமுள்ள ஓர் கண் மதிலைக்கட்டி யெழுப்பினான்.

அவன் 22 வருஷ மரகசெய்து (கி. பூ. 19-ல்) இறக்க, அவன்மகன் (Battyatissa) பத்தியந்தீசன் அரசனாகி, கோயில்குளங்களைப் புதுக்கித் தானதருமங்களைப் பெருக்கி, சனங்களுக் கிதமுடையவனாய் 28 வருஷ அரசு செய் திறந்தான். இவன் இறந்தபோது யூதேயாநாட்டில் அவதரித்திருந்த கிறிஸ்துவுக்கு வயசு 9 என்பர். அப்பால், அவன் தம்பி மகாசைலியன், அவன் மகன் அட்டகைமுனு, அவன் தம்பி கனிஜனிதீசன், அட்டகை முனு மகன் குலாபயன், அவன் சகோதரி சீவல்லியரசி, அவன் சிற்பப் பன் மகன் ஈழநாகன், அவன் மகன் சந்தமுருணன் என்னு மிவர்கள் வழி வழியே அரசராகி முறையே 12 வருஷ, 10 வருஷ, 2 வருஷ, 1 வருஷ, 4 மீ, 6 வருஷ, 8 1/2 வருஷ அரசுபுரிந்தார்.

அப்பால் (கிறிஸ்து அபராப்தம் 52-ல்) சந்தமுருணன் தம்பி (Yatalakatisa) யதாலகதீசன் முடிதரித்தரசுசெய்துவந்தான். அவனுடைய வாயிலாளருள் ஒருவனாகிய (Subha) சுப்பன் என்பவன் தேகரூபத்தால் அவனையொத் திருந்தமையால், அரசன் அவன்மேல் விசுவாசமுடையவனாகி, ஒரோர்நாளில் தன் உடுப்பை அச்சப்பனும், அச்சப்பன் உடுப்பைத் தானுமாக மாற்றியணிந்து கொண்டு காலகூப்பம் செய்யும் வழக்கப்படி ஓர் நாள் இருவரும் அவ்வாறு வேடிக்கையா யிருக்கும்போது, சுப்பன் என்பவன் தன் வேஷத்துக்கிசைய இராஜாதிகாரஞ் செய்பவன்போல் வஞ்ச மனத்தோடு வாயிலாளனாகிய அரசனை யணுகி, “ஐ, இன்றைக்கோ பெருங் குற்றஞ்செய்தனை; ஆதலால் உன்னை இவ்வாளுக்கிரையாக்கப்போகின் றேன்.” என அச்சுறத்திக் கண்டிப்பான்போல் நடித்து அரசன் சிரசையுண் மையாகவே கண்டித்துவிட்டான். அரசன் விழுந்தமாத் திரத்தில் பாதகனாகிய சுப்பன், தானே அரசனாகி, அரசுசெய்துவருகையில், ஓர் குறிசொல்லி அவனிடம்வந்து, அரசனே! “உன்னை வாகாப்பு என்னும் பெயருடைய ஒருவன் கொல்வான்” என்று கூறினான். அவன் அதைக் கேட்டி, தன் சேவகரையழைத்து, எமது நாட்டில் வாகாப்பு என்னும் பெயருடையாரெல்லாரையுக் தேடிக்கொல்லுங்கள்” என்ற ருஜ்ஞஞ்செய்து அப் பெயருடைய யாவரையுக் கொல்லித்தும், வாகாப்பு என்ற அவன் சத்துரு கொல்பட்டவில்தலை. இப்படி அவன் 6 வருட மரசுசெய்தபின், குறித்த (Wahap) வாகாப்பு என்பவனே வந்து அவனைக்கொன் றரசனானான்.

இவ்வாகாப்பு அதரதபுரத்து மதில்களை 18 முழம் வகையிலு முழுத்திக் கட்டுவித்ததமன்றி, 3 விகாரையையும் 11 குளங்களையும் அமைப்பி

த்தான். இவன் 44 வருஷம் கலங்காத செங்கோலோச்சி இறந்துபோக, அவன்குமாரன் (Wankanāsika) வங்கநாசிகள் அரசனாயினான்.

இவன் அரசியற்றி வருகாளில், சோழநாட்டினின்றும் தமிழராகிய சோழியர் மூன்றும்முறை (கி. அ. III) படையெடுத்து வருவாராயினார்கள். அச்சோழியர் இலங்கையின் வடமேற்றிசையில் வந்திறங்கி, அதுமுதல் இராஜதானி வரையிலுள்ள நாடுகளையெல்லாங் குறையாடி எண்ணிறந்த திரவியங்களை வாரிக்கொண்டும், 12,000 ஜனங்களைச் சிறைகளாகப் பிடித்துக்கொண்டும் தந்தேய நோக்கி மீண்டார். இதனையறிந்த வங்கநாசிகள் குமாரன் கஜபாகு என்பவன், பதிலுக்குப் படைசகாதிக்கவெண்ணி ஓர் பெருஞ்சேனையோடு சோழநாடு சென்று, முன் சோழியர் கைப்பட்ட சிங்களர் யாவரையுஞ் சிறைமீட்டி, அங்குமின்றும் அத்தனை சோழியர்களைக் கைதி களாக்கிக்கொண்டு மீண்டான். அங்கணம் சிறைகளாகவந்த சோழியர் அலுத்துநோறனை, கரிஸ்பற்று, தம்பனை யென்னு மிடங்களில் குடியேற்றப்பட்டார்.

இவ்வண்ணம் வங்கநாசிகள் மூன்றுவருடமாண்டபின், அவன் குமாரன் (Gajabahu) கஜபாகு அரசனாகி 12 வருட மரசுபுரிந்தான். அவனுக்குப்பின், மகாலுமானன், பத்திபத்தீசன், சலத்தீசன், கூகுனன், கடகாமன், கடசீரினன், வைரத்தீசன், அப்பாசேனன். ஸ்ரீநாகன், இந்துவிஜயன், சககத்தீசன், என்போர் அரசராகி முறையே 6, 54, 18, 10, 1, 19, 22, 3, 2, 1, 4-வருஷம் அரசியற்றினார்கள். இவர்கள் விசேடகீர்த்திப் பிரஸாதபரஸ்வர். கீர்த்திக்கு ஏதுக்களாயுள்ளன, அதிவித்தை, அதிநீமை, அந்நன்மை முதலியவாதலின் இவற்றில் ஒன்றாயினும் அவர்களிடத்தில் பொருந்தியிருந்த தின்மைபற்றியே, அவர்கள் இங்கெடுத்துப் பேசப்படாதொழிகின்றார்.

இவருக்குப் பின், அஃதாவது கி. அ. 246-ல். இந்துவிஜயன்வமிசத் தவனாகிய (Dhamma Srisangaba) தநம் ஸ்ரீநீங்காபன் அரசனாயினான். அவன், * அட்டசீல விதிபைக் கிரமப்படி சிறிதும் வருவாது கைக்கொள்பவனும் விபரீதபத்தியுடையவனுமாயிருந்தான். கொலையென்ற சொல்லையும் காதினாற்கேட்கச் சகியான். கொலைத்தண்டனைக் கருகரான குற்

* அட்டசீலம் - கொல்லாமை, பொய்சொல்லாமை, களவின்மை, காமமின்மை, பிறர்பாலிரவாமை, உயர்ந்தவாதனத்திருத்தல், சந்தனமாலே முதலாயின தரியாமை, பாடலாடல் விரும்பாமை, உதயத்துக்குமுன் புசித்தல் என்னு மிவை யெட்டுமாம்.

றவாளிகளுக்கு உலகநடைக்கொப்ப அத்தண்டனையை விதித்துவிட்டுப் பின்னர் அவர்களை இரகசியமாய்த் தப்பியோடச்செய்து, அவர்க்குப் பதிலாய்ச் செத்த பிணங்களைக் கொணர்வித்துக் கழுமரம்முதலிய கொலைக் கருவிகளில் ஏற்றிச் சனங்களுக்குக் காட்டுவிப்பான்.

இதனால் அவன்னாட்டில் அரசபயங்கரம் என்பது சிறிதுமில்லாமற் போக, கொலையுட்களவுமே அதிகரிக்கத் தலைப்பட்டன.

“கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொழத்தல் பைங்கூழ்
களை கட்டதனோடு தேர்”

“நாடோறு காடி முறைசெய்யா மன்னவன்
நாடோறு நாடு கெடும்”

என்ற வுண்மையையுணர்ந்த அவன் சிரேஷ்டமந்திரியாகிய கோதாபயன் என்பவன் அவனைத் துரத்திவிடவகைதேடினான். அரசன் அக் குறிப்புணர்ந்து, நீர்வடி கருவி யொன்றைமாதிரம் கையில் எடுத்துக்கொண்டு இராச்சிடத்தைவிட்டு ஒடிப்போய், அட்டநாக மலைச்சாரலில் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்க, இங்கே (Gothabhayo) கோதாபயன் அரசனாகி, ஸ்ரீசங்காபயன் எங்கிருக்கினும் அவனைத் தேடி அவன் சிரைசக்கொண்டு வருவோர்க்குப் பரிசு கொடுக்கப்படும் என்று முரசறைவித்தான். அப்படியே ஓர்கிருஷ்ணன் அவ்வரசனைத் தேடி அவன் சிரைசக் கொய்தான். அப்பால் கோதாபயன் அத்தலையை அம் மலையிலேயே புதைக்கச் செய்து, அவ்விடத்திலே ஒரு சமாதியையுயிறுவித்தான். பின்பு இவன் தனது நாட்டுச்சேரைத் திருத்திவருகையில், சமய ஒழுக்கந்தவறிய 60 பெண்த்ருமாரைப்பிடித்து, அவர் முதுகில் சிவக்கக்காய்ச்சிய இருப்புக்கோலால் முத்திரையிட்டு இலங்கையைவிட்டோடச்செய்தான். அவர்கள் சோழநாட்டிலுள்ள காவிரிப்பூம்பட்டணத்திற்குப்போய் அங்கே குடியேறினார்கள். இவன் 13 வருட மரசு செய்தபின், அவன்மகன் (Mekalan Dethu Tissa) மெகலதேத்துதீசன் அரசனாகி 10 வருட மரசாண்டான்.

ச. அதிகாரம்.

[மகாசேனன் அரசனானதுமுதல்;
பறங்கிக்காசர் வந்தது பரியத்தம்.]

(கி. அ. 275—1505.)

கிறிஸ்த அபராப்தம் 275-ல் அவன் சகோதரனாகிய (Mahasen) மகாசேனன் என்பவன் பட்டாபிஷேகம் பண்ணப்பட்டான். அவன் தன

க்கு உபாத்தியாயனாயிருந்த ஓர் பெளத்தருவினது மதமாகிய போலிப் பெளத்தமதத்தில்... முன்னரே பிரவேசித்திருந்தமையால், அம்மதாபிமானம் பற்றி, அக்காலத்திற் பிணையேற்றுண்ண லொன்றால் மாத்திரம் காலங்கழித்து வந்தவராகிய சுத்த பெளத்த ருருமாருக்கு ஊரில்யாரேனும் பிணை கொடுத்தலாகாதெனக் கட்டலாயிட்டு, பின்னர், மகாலோக பவன மென்னும் அரமணையையும், 363 பெளத்தாலயங்கனையும் இடித்தழித்து விட்டான். சிலகாலம் கழிந்த பின்பு, அவன் தான்செய்தவையெல்லாம் தவறென்று மனஸ்தாபமடைந்து, முன் இடித் தழித்துவிட்ட அரமணை முதலியவற்றையெல்லாம் மீளக் கட்டுவித்ததுமன்றி, அநுரதபுரத்திலே ஜயதவனராமசமாகியையும் நவமாய்க் கட்டுவித்தான். ஈற்றில், அப்போலிப் பெளத்த ருருவையும் தன் பத்தினி கேள்விப்படி சிரபங்கஞ்செய்தான்.

இவன், மின்னேரி, கந்தளாய் முதலிய மிகப்பெரிய குளங்களைக் கட்டுவித்துப் பெயர்ப்படைத்தான். அவற்றுள் மின்னேரியாகிய வாவி 20, 000 வயற்பாத்திகளுக்குப் பாயப்போதிய ஜலமும், 20 மைல் சுற்றளவும் உள்ளது. அதற்கயலில் மகாநேனுடைய ரூபகார்த்தமாக ஓர் சிறிய கோயில் அமைக்கப்பட்டிருந்தலின், பிற்காலத்துப் பேதைச்சனங்கள் மின்னேரியாண்டவனென்று அவனை ஓர் தெய்வமாகக் கொண்டாடுவார்கள்.

இவன் மகாவமிசத் தரசரிற் கடையரசன். இனிக் கூறப்படுவோர் சுலு வமிசத்தரசர். சுலு என்பதன் பொருள் கீழ் என்பது. அவர்க் கிப்பெயர்வந்தது, அவர்காலத்திலேயே இலங்கை பொன்றவந்தமையாலென்க.

இவன் ஏறக்குறைய 23 வருட மரசுபுரிந்திருக்க, அப்பால் 298-ல் அவன்குமாரன் (Kirtisri Meghavarna) கீர்த்தி ஸ்ரீமேகவரீணன் அரசராயினான். இவன்காரிற்றான் புத்தகடவுளுடைய பட்டெனப்பட்டுத் தாலதம் கலிக்கட்டமேயுள்ள தந்தபுரத்தினின்றும் அவ்ஜூரி-ஜபுத்திரியால் இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப் பட்டதென்பர். இவன் 28 வருஷ மரசாண்டான்.

அப்பால் அவனுடைய சகோதரனாகிய (Dethu fissa) தேத்துதீசன் அரசராகி 9 வருஷ மரசுசெய்தான். இவன் சிற்பகாஸ்திரத்தில் அதிவல்லவன். அவனுக்குப்பின், அவன் குமாரன் (Budhadasa) புத்தநாகன்கி. அ. 335 ல், அரசனானான். அவனை, அவனுடைய கற்குணம் விசேடசம்பத்து முதலிய காரணமாக, “குருகரம்” என்றும், “தனோததி” என்றும் புகழுவர். அவன் வைத்தியத்தில் அதிவல்லவனாகி ஓர் மருத்துவதூலையியற்றினான். அன்றியும், அவன் அநேக தரும வைத்தியசாலைகளையும், அங்குகளை அகதிகள் முதலாயினோர்க்கு அறச்சாலைகளையும் ஆங்காங்கு ஸ்தாபித்துச் சனங்களுக்குப் பெருஞ்சுகாயங்கள் செய்தான்.

இவன் இவ்வாறு 29 வருஷம் செக்கோலோச்சி யிறந்துபோக, அவன் குமாரன், (Upatissa II.) உ-ம் உபத்தீசனீ அரசனாகி 42 வருஷ அரசு புரிந்தான். அவனுக்குப்பின், அஃதாவது, கி. அ. 406-ல் (Mahanama) மகாநாமனீ அரசனாயினான். அந்நாளில், தன் நாவல்லவம்பற்றிப் புத்த கோஷன் எனப் பட்டப்பெயர் கொண்ட ஓப்பொத்தன் இந்தியாவின் றும் இலங்கைக்குவர, அவனை மகாநாமன் உபசரித்து, அவனது, சிங்களபாஷையிலுள்ள பிடக வியாக்கியானங்களைப் பாஸிபாஷையில் மொழிபெயர்ப்பித்தான். இதன்பின்பு, தமிழ்ப்பிரதானிகள் படையெடுத்துவந்து இலங்கையைவளைய, மகாநாமன் அவர்களையெதிர்த்து யுத்தத்தில் மடிந்தான்.

இப்படி இவன் 22 வருடம் அரசாண்டிறந்துபோக, அவன் குமாரன் (Senghot) செங்கோட்டன் அரசனாகி ஒருநாள் அரசுசெய்யாமுன் அவனை அவன் மனைவிபோலும் நஞ்சுட்டித்தொலைத்தான். அப்பால் அவனை வதுவைசெய்த (Laiminitissa II.) உ-ம்இலயமினித்தீசனீ அரசனாகி யொரு வருடமாண்டான். அவனுக்குப்பின் (Mittasena) மீத்தகேனனீ அரசனாகி ஒருவருடத்துக்குள் தமிழரார் கொல்லப்பட்டான். அப்பால் தமிழ்ப் பிரதானிகள் பலர் 25 வருட அரசியற்றினார். அவர்கள் அரசியற்றத்தொடங்க, பொளத்தமதமென்னும் சந்திரனுக்கும் அபரபகுகுமாயிற்று.

அடுத்த 459-ல், சிறிதுகாலம் ஊருருணையையாண்டிருந்த (Dhatu-sena) தந்துகேனனீ தமிழரைப் பறக்கடித்து, இலங்கை முழுமைக்கும் தானே அரசனானும், சமாதானம் மேலோங்கவும், முன் பொன்றிக்கிடந்த பொளத்தசமயம் தழைக்கவுந் தொடங்கின. பின்னர் அவன் விபசாய விருத்திக்கு வேண்டுவன செய்யத்தொடங்கி, ஈற்றில் காளவாலிக்குளத்தைக் கட்டுவித்தான். அதனைக் கட்டுவிக்கும்போது, அணைகட்டக்குறித்த விடத்தில், ஐம்புலனெடுக்கி யோகத்திலிருந்த ஓர் தபசியைச் சிறிதுமிரக்கமின்றி அவ்வணையினுள் இட்டு மூடிக்கட்டுவித்தான். இதன்பின்பு அவன், தனதுமாமனும் பொளத்தகுருவுமாகிய மகாநாமன் என்பவனது, விஜயராஜன் இலங்கைக்கு வந்தது முதல் மகாசேனன் இறந்தது பரியந்தமாகவுள்ள அரசர்சரித்திரத்தை, “மகாவமிசம்” என்னும் பெயரால் எழுதுவித்தான். கடைசியில்,

“பிறர்க்கினு முற்பகற் செய்யிற் நமக்கினு
பிற்பகற் றுமே வரும்.”

என்ற பொய்யாமொழிப்புலவர் வாக்கின்படி, தத்துசேனனை அவன் மூத்த குமாரனாகிய (Kasiyapa I.) க-ம் காசியப்பன் சங்கிலியிற்கட்டி டடக்கி ஓர் மதிறசுவருக் கடிப்படையாகப்போட்டுக் கட்டுவித்தான்.

இப்படித் தத்துசேனன் 18 வருடமரசாண்டு, காசியப்பனற் கொலையுண்டிந்துபோன்மையை மனத்தில் வைத்துச் சகிக்கவாற்றாத இலையகுமாரனாகிய (Mogallana) முகலானன் என்பவன், தன் தமையனோடு பகைசாதிக்கவெண்ணி, இந்தியாவுக்குப் போய், ஓர் சேனையைச் சேர்த்துக்கொண்டு, கொழும்பில் வந்திறங்கினான். அதனை அப்பீதுருசேதகன் கேள்வியுற்று, அஞ்சி, அதரதபுரத்தினின்றும் தனக்குவேண்டிய திரவியங்களை வாரிக்கொண்டு மாத்தளைக்கோடி, அங்கே, யார்க்கு மேறுதற்கரிய * சேயகிரி என்னுங் குன்றின்மேல் ஓர் கோட்டையைக் கட்டிக்கொண்டுகிருந்தான். சிலநாட் சென்றபின் காசியப்பன் குருநாகலுக்குப்போக நேரிட்டபோது, அங்கே அவனை முகலானன் எதிர்த்து யுத்தத்தில்கொன்றான்.

அப்பால் முகலானன் அரசனாகி அதரதபுரத்தை ராஜதானியாக்கி 18 வருடமாண்டு கி. அ. 512-ல் இறந்தான். இவனுக்குப் பின், கி. அ. 769-ம் வருடம்வரையில் ஆண்ட அரசர், குமரதாசன் முதல் மூன்றாம் அக்கிரபோதி ஈராக இருபதோடறுவர். அவருள், (Kumaradasa) குமரதாசன் காலத்தில், கலாசமுத்திரமும் கலிராஜ சிங்கமுமாகிய காளிதாசன் இந்தியாவினின்றும் இலங்கைக்கு வந்திருந்தான். அரசன், ஒருநாள், தன் வழக்கப்படி ஓர் நாளிவீட்டுக்குப் போய் அவளுடன் இன்பம் துகர்ந்து மீளும்போது அவ்வேசி வீட்டுச்சுவரில், ஒருவெண்பாவின் முதலடி இரண்டையும் எழுதி, அதற்குப் பக்கத்தில் “இதன் மற்றையடிகள் இரண்டையும் முடிப்பவர்க்குப் பரிசு கொடுக்கப்படும்” எனவு முடன்வரைத்துபோயினன். அவன்போனபின் அவ்வேசிவீட்டுக்குத் தற்செயலாய் வந்த காளிதாசன் அதனைக்கண்டு ஈற்றடியிரண்டையும் எழுதிமுடித்தான். இதனைக்கண்ட அந்தவேசி, அரசன் கொடுக்கும்பரிசைத் தான் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்றாசைக்கொண்டு, தன்வீட்டுக்குள் காளிதாசனை யழைத்துச் சூதினாற் கொன்று முற்றத்தில் புதைத்தான். இதனை எவ்வழியாயோ அரசனறிந்து ஆருலக்கடவில் மூழ்கினவனாய் அவன்வீடு சென்று அப்பிணத்தைபெடுத்து அதிசம்பிரமத்துடன் தகனஞ்செய்தும், தன்மனம் ஆருலத்தினின்றும் நீங்காமை கண்டு அத் துயரத்திற் கெல்லகாணுமாறு, “யான் இதை எவ்வாறுசகிப்பன்” என்று, கொளுந்தியெரியும் அக்காஷ்டத்தின்மீதுலேயே விழுந்திறந்தான்.

[இக்காளிதாசன் போஜனுடைய நேசனோ அல்லனோவென்பது சந்தேகம்.]

* சேயகிரி - அம்மலையில் சிங்க உருக்கன் வெட்டியிருந்தமையால் அதற்கு இப்பெயர் வந்தது.

மற்றையோர்சரித்திரம் இங்கு கூறத்தகும் விசேடமுடையதன்று. ஏறக்குறைய அவர்கள் எல்லோரும் அதுரதபுரத்திலேயே யிருந் தரச்செய்துவந்தார். இவர்காலமெல்லாம், அஃதாவது ஏறக்குறைய 200 வருஷம் வரையில் தமிழர் இந்தியாவினின்றும் அடிக்கடி இலங்கைக்குவந்து கொள் ளையடித்துப் போவாராயினர்.

பின்னர், 769-ல் முந்திய ௩-ம் அக்கிரபோதி குமாரன் (Aggrabodhi IV.) ௪-ம் அக்கிரபோதி அரசனுக்குத் தமிழருக் கச்சுற்று, அதுரதபுரியைவிட்டுப் பொல்லாருவையை யடைந்து அதைத் தனக்கு இராஜதானி யாக்கி, “மாடக்குச்சித்திரமு மாநகர்க்குக்கோபுரமும்” என்றபடி அதனைச் சிறப்பிக்கவேண்டி அதன்குழுவில் அநேக பெரிய குளங்களையும் ஓர் விசித்திரமான ராஜமாளிகையையும், அதுரதபுரியிலுள்ள சமாதிகளுக்குச் சரிவந்த சமாதிகளையும் அமைப்பித்தான். இவன், புத்திரரைப்பெற்றும், அவர்கள் அற்பாயுசுடையராய் இவனுக்கு முந்தி யிறந்துவிட்டமையால், மிகந்தன் என்னும் பெயருடைய ஒருவனைச் சுவீகார புத்திரனாக ஏற்று வளர்த்தான்.

இவன் 6-வருட மரச்செய்து போக, (Mihinda) மீகிந்தன் அரசனுக்கு, தங்கத்தினால் ஓர் புத்தவிக்கிரகத்தை அமைப்பித்து, அதற்கு இரத்தினப் பிரசாதம் என்னு மாலயத்தைக்கட்டி அதில் ஸ்தாபித்து, 20 வருடமாண்டான். அப்பால் 795-ல், அவன் மகன் (Dapulo III.) ௩-ம் தபுலு செங்கோல் கைக்கொண்டான். அவன், தன்குடிகளுடைய சேஷமத்தை விரும்பி, குளந்திருத்தலாதிபாய் வேலைகளை அழித்துக்கத்தோடும் நடப்பித்தான். தன்னாட்டில் மருத்துவரை யதிகரிப்பிக்கும் நோக்கத்தோடு ஓர் மருத்துவ கலாசாலையை ஸ்தாபித்தான். ஈற்றில் அந்நாட்டு அரசியற் பிரமாணங்க ளெல்லாம் தனக்குப் பின்னும் பிறழாது கைக்கொள்ளப்பட வேண்டுமெ ன்னுங்கருத்தினனாய் அவற்றைத் திரட்டி ஓர் தரும நூலாக்குவித்தான்.

இவன் இப்படி 5 வருடமாண்டு போனபின், அவன் மகன் 2-ம் மிகிந்தன் 4வருடமரசியற்றினான். அவனுக்குப்பின் அவன் தம்பி 5-ம் அக்கிரபோதி II வருடம் பிரஜாபரிபாலனம் பண்ணினான். அவனுக்குப்பின் அவன் மகன் 4-ம் தபுலு 16 வருடம் செங்கோலோச்சினான். அவனுக்குப் பின் அவன் தாயாதிபாகிய 6-ம் அக்கிரபோதி 3 வருடம் அரசுபுரிந் தான். அவனுக்குப்பின் (கி. அ. 838.) அவன்குமாரன் (Mitwellasen) மீத்தவேலசேனன் அரசனுனான்.

* அப்போது பாண்டியன் பண்டயெடுத்துவந்து பொல்லாருவையை வளைத்து அரசனோடு போர்தொடுத்து, அரசனைப் புறங்காட்டச்செய்து,

அவன் மக்களில் ஒருவனைக்கொண்டு, ஆலயங்களுள் பிரவேசித்து, தங்கத்தினாலாய புத்த விக்ஞரகங்களையும், திருவாபரணங்களையும், ஆதிபுத்தருடைய திருப்பாத்திரத்தையும் கையாடிப் பொதி பொதியாய்த் திரவியங்களைவாசி, பாண்டி நாட்டுக் கணுப்பினான். சிறிது நாளின் மேல் மித்தவேலசேனன் பாண்டியனோடு உறவாடி ஒப்புரவாகித் தனதிராச்சியத்தை மீள்ப்பெற்றுச் சிறிதுகாலம் செங்கோலோச்சி வருகையில், இந்தியாவிலுள்ளும் பெளத்தமதத்தில் ஓர் பேதமாகிய விச்சிரவாதிமதம் இலங்கையில் கரவாயிற்று.

இவன் 20 வருட மரசியற்றிப்போக, அவன் மகன் மகனாகிய சு-மீ நாசியப்பன் அரசனானான். அக்காலையில் பாண்டியன்மகன் தன் தந்தையோடு போர்புரித் தாற்றாமல் புறங்கொடுத்து இலங்கையைடைந்து காசியப்பனைத் தஞ்சமாகப்பற்று, “ஆனைக்கொரு காலமானால் பூனைக்கு மொரு காலம்” என்றபடி, காசியப்பனும் “என்பதைநீர்க்க இதுதான் சமய” மென்று பாண்டி நாட்டுக்குப் படையோடு சென்று பாண்டியனைக்கொன்று, அவன் மகனை அரசனாக்கி, முன் பாண்டியன் வாரிப்போன பொருள்களோடு ஏராளமான நிதிகளை ஏற்றிக்கொண்டு இலங்கைக்கு மீண்டான்.

இவன் இப்படி வீரகுரனுய் 33 வருடம் அரசியற்றிப்போக, அவன் சகோதரன் (Udaya I.) க-ம் உதயன் அரசனாகிச் சலாதாரங்களைத் திருத்தி 35 வருட மரச்செய்தான். அப்பால் 926-ல் அவன்குமாரன் உ-ம் உதயன் அரசனாகி வெகு ருளங்களைக் கட்டி II வருடம் ஆண்டான்.

அவனுக்குப்பின் அவன் மருகன் ஸ்-மீ நாசியப்பன் முதல் சு-ம் சேனன் ஈருக, கி. அ. 937-ம் வருடம் தொடங்கி 1023-ம் வருடம் வரையில் ஆண்ட அரசர் பதினமர். இதுகாலம் தலைகராயிருந்தநகர் பொல்லநாருவை.

அப்பால் 1023-ம் ஆண்டு அவன் சகோதரன் சு-மீ மிகீந்தன் அநாதபுரியை இராஜதானியாக்கி அங்கிருந்தரச்செய்கையில், சோழர் படையெடுத்தவந்து யுத்தஞ்செய்து அவனையும் அவன் தேவியையும் சிறைப்படுத்திச் சோழநாட்டுக்குக் கொண்டிபோயினார். அப்படிப்போகும்போது இலங்கைக்குப் பிரதியிப்பதியாக ஓர் தமிழனை நியோகித்துப்போக, அவனும் 30 வருட மரச்செய்தான்.

அக்காலத்தில், பயிர்ச்செயலில்லாது கிடக்க ஊருருளை நாடிமாத்திரம் செக்கள அரசர் கையிலிருந்தது. அதுவும் சிறிதுகாலம் உரிமைக்காரரற்றிக் கிடக்க, ஈற்றில் மந்திரியாகிய வோகேசபரன் அரசனாகி, கீதிர

காமத்திலிருந்து அரசாட்சியெய்து கி. அ. 1071-ல் இறந்தான். அப்பால் அந்நாட்டுக் கரசனாக ராஜவமிசத்திலொருவன் விஜயபாது என்னும் பட்டப்பெயருடன் வந்தான். அவன் அகிபராக் கிரமசாலியாயிருந்த சனல் மற்றைய நாடுகளினின்றும் தமிழரைத் துரத்திப் பொல்லாருவை முசலிய பூர்வ தலைநகரங்களைக் கவர்ந்து இலங்கை முழுமைக்கும் ஏகசக் கிராதிபதியானான். பின்னர் அவன் தன்னேயத்தில், ஆன்றோருரைப்படி பிராதமிகருமார் ஐவர்க்குக் குறையாமல் இருத்தல்வேண்டிமென் றெண்ணி, சீயநாட்டிலுள்ளதென அறுமிக்கப்படும் ஆரமனா நாட்டுக்கு ஓர் தூதனையனுப்பி அங்குசின்றும் அவர்களை வரவழைத்து, மதாதிவிஷயங் களைச் சீர்ப்படுத்தினான்.

இவன் 55 வருஷம் செங்கோல் செலுத்திச் சந்ததியின்றி யிறங்க, இராஜத்துவம் எனக்குணக்கென்று வாதிட்டுக் கலாமவினாத்து அவன் தம்பி (Jayabaha) ஜயபாது 1 வருடமும், விஜயபாருவின் இளையமகன் விக்கிரமவாகுவும், அவன் தமையன்மகன் ௨-ம் கஜபாருவும் இணைந்து 20 வருடமும் ஆண்டார். ஈற்றில், 1153-ல், (Prakramabahu, The Great) மகா பராக் கிரமவாது அரசனானான். சிங்களசரித்திரத்தில் இவ் வரச்சிரோன்மணியினுடைய பெயரே அகிப்பிரபலியமுடையது. இவன் கல்வியைக் கிரமமாகக் கற்று, நானாகாரியாமிச அறிவுவிருத்தியின்பொரு ட்டுப் பரதேச சஞ்சாரஞ்செய்து அவ்வத்தேசத்தாருடைய ஒழுக்கவழக் கங்களைக் கிரகித்துணர்ந்தவன், இவன் தனது அரசியல் விடயத்தைக் கவ னிக்கத்தொடங்கி, தூர்ந்துகிடந்த அநேக குளங்களையும், பாய்கால் வடி கால்களையும் திருத்திக் காடுமேடுகளை யெடுத்து விளையுன்களாக்கி நீர்வ ளம் நிலவனங்களைப் பெருக்கினான். ஆபத்துவருங் காலங்களில் புகலிட ங்களாக உபயோகமாகும்பொருட்டுப் பற்பல விடங்களில் கோட்டைகளைக் கட்டுவித்தான். பொல்லாருவைவகருக்கு அரசனாகச்சுற்றியோர் கொதத னத்தையும் அமைப்பித்தான். சுருக்கிச்சொல்லின், இவன் தன் நாட்டிற்கு வளத்தளவிலும் வலியளவிலும் விட்டருறை ஒன்றேனு மில்லையென்க.

இவனிட்பபடித் தன் நாடும் குடிகளும் சீரினாலும் சிறப்பினாலும் செழி த்தோங்க அரசியற்றி வருநாளில் இலங்கையினின்றும் சிலகுலினஸ்தரி களை ஓர் தளகத்தனோடும் ஏற்றிப் பரதகண்டநோக்கிச் சென்ற சிலமரக் கலங்கன், காமப்போஜநாட்டின் ஓரமாய்ப் போக, அவைகளை அத்தேயத் தரசன்கண்டு, அவற்றிற்குத் தலைவனாகச் சென்ற தளகத்தனையும் மதி யாது தடுத்து அவற்றிலிருந்த பெண்களை எடுத்தது காரணமாக, அவ்வரச னோடு போர்நொடுக்க வெண்ணிப் பராக் கிரமவாகு 500 மரக்கலங்களை யொ ஓர் பீடிருஞ்சேனையையும் அச்சேனைக்கிபுதியாக அகிகாரமெனப் பெயரிய

ஓர் தமிழனையும் அனுப்பினான். அப்படிப்போன சேனாபதி தன்சேனையோடு கம்போஜ நாட்டையடைந்து அங்கே யுத்தகளத்தில் அரசனைச்சாய்த்து, அந்நாட்டுக்கு ஓர் புரதியதிபதியை நியோகித்து, அதனைத் தன் ஈசமானாகிய பராக்கிரமவாகுவுக்குத் திறைநாடாக்கிவிட்டு மீண்டான்.

அதன்பின்னர், பராக்கிரமவாகு சோழ பாண்டியர் செருக்கையு மடக்க வெண்ணி ஆங்கும் ஓர் சேனையையும் சேனாபதியையும் மனுப்பினான். இதனைச் சோழ பாண்டியர் உணர்ந்து இருவரு மைக்கியப்பட்டுப் பராக்கிரமவாகுசேனையை யெகிர்த்தார். எதிர்த்தும் கிர்வகிக்கவாற்றாமல் அவர்கள் பின்வாங்க, அச்சேனாபதி வெற்றி நெந்தவனாய் இராமேச்சரத்தையும் அதன் அயல்நாடுகளையும் சிங்களராச்சியத்துக்குட்பட்டவைகளாக்கி, அப்பால் பாண்டிநாட்டுக்குப் பாண்டியனைநீக்கி, அவன் மகனைத் திறையரசனாக நியோகித்துவிட்டுத் திரும்பினான்.

இவ்வண்ணம் பராக்கிரமவாகு பிறதேயத்தரசனாயடக்கி அவரிடத்தில் திறைவாங்கிப் பகையரசர்பயம் சிறிது பின்றி யரசசெய்து வருமளவில், தன்னாட்டை யின்னுஞ் சிறப்பிக்கவேண்டுமென்றெண்ணி, பழந்தருமரச்சோலைகளை யுண்டாக்கல், கால்வாய் வெட்டல், குளங்களில் எந்நாளும் நீர் குறையாதிருக்கும்படி ஆறுகளைத் திருப்பல் முதலிய நன்முயற்சிகளில் கையிட்டுத் தன்காலத்தைக் கழித்தான். அப்படி யிவனாலியற்றப்பட்டவைகளுள் ஓர் வெட்டாருனது பன்னாக்கத்தில் எல்லகாரையென்னுமிடத்துக்குச் சமீபமாக, அம்பங்கை நகியினின்றும் பிரிந்து, மின்னேரி கத்தளாய் முதலிய பலகுளங்களுக்கு நீருட்டி, ஏறக்குறைய நூறுமைல் நீளமுடையதாய் வடகிழக்கே சென்று, கடலிற் சங்கமிக்கின்றது. இது, இலங்கா தேவிமார்பில், வச்சிரப்பதக்கங்களை இடை இடையே கோத்தணிந்ததோர் வச்சிரமாலையோலும், பலகுளங்களைத் தொடுத்திருத்தலால் “பராக்கிரமோததி” எனவும்படும். [உததி - கடல்.]

இவன் இவ்வாறு ஊருக்கு அநேகநன்மைகளைச் செய்து உலோகரக்ஷகன் என்று ஜனங்கள் வாழ்த்தும்படி 33 வருடம் செங்கோல்செலுத்தி 1186-ல் இறக்க, அவன் சகோதரி புத்திரிகளாகிய ௨-ம் விஜயபாகு அரசனாகி, ஒருவருடமரசசெய்து வருகையில், அவனை ஓர் காமக்கிழத்திப்பொருட்டால் 5-ம் மிகந்தன் என்றொருவன் கொன்று, தானே அரசனாகினான். அவனும் 5-ம் ஆண்டு கொலையுண்டிழந்தான். அடுத்த 87-ல் கலிங்காட்டு அரசவமிசத்துக் கீர்த்திநிகங்கன் அரசனானான். அவனும் பராக்கிரமவாகுவைப்போல் ஊர்ச்சேமத்துக்கு வேண்டுவனவெல்லாஞ்செய்து, குடிகள் டுண்டுகோணுடன் நீதிவழி யரசுசெய்தான் என்பது, அக்காலத்தில் அவன்

பேரால் நாட்டப்பட்டென்ன ஞாபகஸ்தம்பங்களில் வரையப்பட்டிருக்கும். “கீர்த்திக்குறைவிடம்” (Fountain of renown), “பூலோகரக்ஷகன்” (Protector of the earth), “சர்வலோகபிரகாசதீபம்” (The Lamp by which the whole world is illuminated) என்னும் வசனங்களால் விளக்கக்கிடக்கின்றது. அவன் சிம்மாசனத்தைத் தாங்கியின்ற கற்சிக்கம் இப்போது கொழும்பு நூதனசாலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இவன் 9 வருடம் அரசியற்றி 1196-ல் இறக்க, அவன்மகன் (Weerabahu) வீரவாது அரசனாகி ஒருநா ளரசு செய்யாமுன் பரிசாரகனாகக் கொல்லப்பட்டான். பின்பு 97-ல் பராக்கிரமவாகுவின் கைம்பெண்டரியு (Lilawati) லீலாவதி அரசியானாள். இவன் மும்முறை யரசியாகி, அம் மும்முறையிலும் சிறிதசிறிதுகூடும் அரசசெய்து, கலகக்காரரால் அரசிழந்தான். இறங்கோட்டுச் சமாதியெனப் பெல்லநாருவைக் கணித்தாகக் கிலமாக்கிடக்கும், மகோன்னத பௌத்தாலயத்தின் வில்மாடத்துக்குத் தங்கப் பூச்சிமலித்தவன். இவனே, அன்றியும், இவன் தன் சமஸ்தானத்து ஷித்துவான்களால் * சசதாவம், மூவதேவதாவம் என்னும் காவியங்களை இயற்றிவித்தான். இவை சிங்களத்தில் அநி சிறந்தபாடல்கள்.

அப்பால் 1200-ன் மேல் தமிழர்படை வரவு அடிக்கடியாக, இலங்கைபட்டையார் சிறிதல்ல. பாண்டிநாட்டினின்றும் தமிழர் திரள் திரளாய் வந்து எண்ணிறந்த சமாதிகளை இடித் தூதிலிட்டார்கள்; விகாரைகளைப் படைவீரிக ளாக்கினார்கள்; சிங்களருடைய மதநூல்களை எரித்தார்கள்; பிரபுக்களைச் சிறைப்படுத்தினார்கள்; அவர்கள் திரவியங்களைக் கொள்ளையாடினார்கள்; திரவியங்களிருக்குமிடத்தைக் காட்டாதவர்களுடைய கைகால்களைச் சேதித்தார்கள். அந்தோ! தமிழர் இலங்கையர்மே லிழைத்த துன்பம் சொல்லுதற்கு மரிது! அரிது!!

இப்படியெல்லாஞ் செய்து ஈற்றில் 1214-ல் தமிழரிற் பிரதானியாகிய (Magha) மாகன் என்பவன் இலங்காதிபதியாகி 21 வருட மரச்செய்துவருகையில், ஸ்ரீசங்காபன் மரபிற்பிறந்த 11-ம் விஜயபாகு அம் மகானைத்தொலைத்து அரசனாகி, இலங்கையின் தென்பாலினின்றும் தமிழரை யகற்றிவிட்டான். அவர்களெல்லாரும் தற்காலத்துள்ளவாறே வடமாகத் திற்செறித்து குடிகொண்டார். அதனால் விஜயபாகு தமிழர்க்கஞ்சி, தான் காமமாத்திரையிலாயினும் அவர்க்குத் திறையரசனாயிருத்தல் புத்தியென்றடக்கி, ஏறக்குறைய 500 வருஷகாலமாகத் தன் முன்னோரிருத் தரசான்

* சசதாவம் - ஆதி புத்தர் முயலாயவநரித்தவாறு கூறுதல்.

மூவதேவதாவம் - ஆதி புத்தர் மான்வடி வெடுத்தவாறு கூறுதல்.

டவிடமாகிய பொல்லநாருவையை விட்டு, சத்தகோறளையிலுள்ள தம்பதி னரியா நகரியைத் தன் துரைத்தனன் தானாக்கினான்.

இவன் 24 வருட மரசியற்றிப்போக, 1266-ல் (Pandit Prakrama-bahu) பண்டித பராக்கிரமவாது அரசனாகி, ஒழிச்சாலைகளைத் திருத்தி, பாலகளைக்கட்டி, ஸ்ரீவர்த்தனபுரியையு மமைப்பித்தான். (ஸ்ரீவர்த்தனபுரி-சத்தகோறளையிலிருந்த ஓர்நகரம்.) அவன் வித்தியாலிகோதனா யிருந்தது பற்றி ஊர்கள் தோறும் வித்தியாசாலைகளைத் தாபித்துக் கல்வியை அபிவிருத்தி செய்வதி லதிகூக்கமுடையவனாயிருந்தான். இப்படியவன் அரசாட்சி செய்துவருகையில் தமிழர் படையெடுத்துவர, அவன் அவர்களை யெதிர்த்து ஆணைக்கூட்டத்தில் சிங்கம்பாய்ந்தா லொப்ப அநேகரைச் சங்கரித்துத் தமிழக்களையை அடியோடு களைந்தான். * பூஜாவலி என்னும் தூலையூரபாதன் என்னும் பண்டிதனா லியற்றுவித்தவன் இவனே. இவன் முந்திய அரசன்மகன்.

இவன் இவ்வண்ணம் 35 வருடம் அரசியற்றிப்போக. அப்பால் நான் காம் (Wijayabahu) விஜயபாது அரசனாகிப் பொல்லநாருவையிலிருந்து 2 வருட மரசியற்றியபின் ஓர் பெண்பொருட்டுக் கொலையுண்டான். அப்பால் அவன் தம்பி (Bluwanekabahu) புவனேகவாது என்பவன் அரசனாகி இயப்பாருநகரைத் தனக் கிராஜதானியாக்கி அங்கிருந்து அரசசெய்யத்தொடங்க, உடனே பாண்டியர்வந் தரண்வளைத்துச் குறையாடி, “தாலதம்” என்னும் புத்ததசனத்தை முடன்கொண்டு போயினார். அப்படியிருந்தும் அவன் 11 வருட மரசியற்றினான்.

அப்பால், 1314-ல் ௪-ம் விஜயபாது புத்திரன் (Prakramabahu IV.) ௪-ம் பராக்கிரமவாது அரசனாகி, முன் பாண்டியர் அபகரித்துப்போன திவ்வியதந்தத்தை, அவரிடத்திற்போய்க் குறையிடுத்து மீட்டுக்கொணர்ந்து, இனி யிங்கிருக்கவாகாதென்று இயப்பாரு நகரைவிடுத்துக் குருநாகலை நகருக்கேகி அங்கிருந்து அரசியற்றினான்.

இவன் 5 வருட மரசெய்துதொலைய, அப்பால் 2-ம் புவனேகவாது 5-ம் விஜயபாது ஈராக நால்வா அரசராகி அந்நகரிலிருந்தே முறையே யரசெய்தார்.

அவர்க்குப்பின் அஃதாவது கி. அ. 1347-ல் அரசனான ௪-ம் புவனேகவாது அந்நகரைவிட்டுக் கம்பளைக்குப்போய், அங்கிருந்து 14 வருடமாண்டான். இவ்வண்ண மிவ்வரசர்கள் “பூனை, குட்டியோட்டு எழுந்தி னுக்

* பூஜாவலி - ஆதி புத்தருடைய சரித்திரம்.

சிச் செல்வது" பேரில், அடிக்கடி இராஜதானியை மாற்றிக்கொண்டது, தமிழருடைய துண்பத்துக்கஞ்சியென்பது வெளிப்படாது. கம்பளை முன்னோரால் கங்காபுரீபுரம் என்றழைக்கப்பட்டது.

அப்பால் 1361-ல் 5-ம் பராக்கிரமவாகு அரசனாகக் கம்பளையிலிருந்தே 10 வருட மாண்டிருக்க, 1371-ல் (Wikramabahu III.) (௩-ம் விக்கிரமவாகு அரசனாகச் சிறிதுகாலம் கம்பளையிலும் சிறிதுகாலம் கண்டியிலும் மாகவிரும் தரசுபுரிவாறாயினான். அங்கிருந்தபடியே அவன் தன்மந்திரியாகிய அளகேசுபரனால், கொழும்புக்குச் சமீபத்தில் ஓர்கோட்டையையும், ஜயவர்த்தனபுரி யென்னும் பெயருள்ள ஓர்ககரைபு மமைப்பித்தான். (ஜயவர்த்தனபுரி - கோட்டைக்காடு.) அங்காளில், பாண்டியன் எவலின் வழி பெரும்படையோடுவந்த ஆரியச்சக்கிரவர்த்தி, கொழும்பு, நீர்கொழும்பு, சலாபம் என்னுமிடங்களிற் கோட்டைகளைக் கட்டுவித்து, அளகேசுபரனைத் திறைகொடுக்குமாறடக்கி, இலங்கையின் வடபாகத்தைத் தனதாளுகைக்குள்ளாக்கி, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த தரசு செய்தான். அப்படியே அளகேசுபரனும் 'அச்சக்கிரவர்த்திக்குச் சிறிதுகாலம் கப்பங்குட்டிப் பின்னர்த் தமிழரைச் சிறிதுந் தலையெடுக்காவண்ணம் பறக்கடித்து, இலங்கை முழுவதையும் விக்கிரமவாகு பெயரால் வெற்றி கொண்டான். கண்டி, முன்னோரால் செங்கடகநகரியெனப்படும்.

இவ் விக்கிரமவாகு 7 வருட மரசியற்றிப்போக, ௩-ம் புவனேசுவாகு அரசனாகி 20 வருடமாண்டான். அப்பால், ௬-ம் விஜயபாகு அரசனாகி அக் கம்பளையிலேயே யிருந்தரசாண்டு வருகையில், சீனதேயத்தினின்றும் சில பெளத்தர் ஓர் தனகர்த்தனைத் தலைமையாகக் கொண்டு, தம் வழக்கப்படி, யாத்திரிகராய்ப் புறப்பட்டு, இலங்கையிலுள்ள தாலுமகாலயத்துக்குக் காணிக்கைகொண்டு வருவாராயினார். அவர்களை விஜயபாகுராஜன் பதிவிரந்து சதிசெய்யுப் பிரயத்தனித்தபோது, அவர்கள் அதிப் பிரயாசையோடும் அரசன்கைக்குத் தப்பித் தங்கப்பலுக்கு ஒடிப்போயினார்கள். அதனை அவர்கள் தங்கள் மனத்திற்கொண்டு, சீனத்துக்கேகியவுடன், அத்தளகர்த்தன் ஓர் கப்பற்சேனையை அங்குமின்றும் சேர்த்துக்கொண்டு யுத்தசன்னத்தளைய் மீண்டும் இலங்கையைநாடி வந்து, கம்பளையரணை வளைத்து, அரசனையு மவன் மனைமக்களையும் சிறைப்படுத்திச் சீனதேயத்துக்குக் கொண்டுபோயினான். அங்கே சீனசக்கிரவர்த்தி அவர்களைக்கண்டு, "உங்களுள் விவேகியொருவனை எமக் கடிமைத்தனம்பூண்ட அரசனாக நியோகித்துக் கொள்ளுதல் உங்களுக்குடன்பாடாகில், நீங்கள் மீண்டிலுங்கைக்குப் போதல் கூடு" மென்ன, அதற்கவர்கள் இசைத்து அங்குமின்றும் புறப்பட்டிலங்கையைவர் தடைத்து, உடனே, அஃதாவது 1410-ல், தம்முள்ளொருவ

ஞகிய ௬-ம் பராக்கிரமவாதுவையரசனாகியோடு, அவன் ஜயவர்த்தனபுரியைத் தனக்கு இராஜதானியாகக் கொண்டு, அங்கிருந்து காலந்தோறும் சேருக்கு இறைசெலுத்தி 30 வருடமும், அஃகின்றி 22 வருடமும் ஆக 52 வருட மரச்செய்தான். அதற்கிடையில் அவன் தமிழருடைய செருக்கையெல்லாமடக்கி இலங்கையை முன்போல் ஏகசக்கிராதிபத்திய மாக்கினான். அன்றியு மரசிறைவருமானம் போதாதெனக் கண்டு புதிய வரிகளையு மேற்படுத்தினான். இவனில்வா றிராச்சியம்பண்ணி இறந்த போக, அவன் பெளத்திரன் (Jayabahu II.) ௨-ம் ஜயபாது அரசனாகி 2 வருட மரசியற்றிவர, அவன் இனத்தவனாகிய 6-ம் புவனேகவாது படை யெடுத்து, அவனைப் போரில்வென்று பட்டாபிஷேகம் பண்ணிக்கொண்டேழு வருட மாண்டான். அவனுக்குப்பின் அவன் சுவீகாரபுத்திரனாகிய ௭-ம் பராக்கிரமவாது அரசனாகி 14 வருடமாண்டான். இப் பராக்கிரமவாகுவுக்குப்பின், பட்டம்பெற நெடுநாளாகக் காத்திருந்தவனும், முன்னப் புவனேகவாகுவுக்குத் தம்பியுமாகியவொருவன், பராக்கிரமவாகு இறந்தவுடன் அவனுடைய சுவீகாரபுத்திரன் பட்டம்பெறக் கொண்ட நோக்கத்தை யுணர்ந்து, அப்புத்திரனையும் அவன் பத்தினியையும் கொன்று, (Prakramabahu VIII.) வீரபராக்கிரமவாது என்னும் பட்டப்பெயர்தாக்கி, அரசனாகி, துவைகாவொப்ப, 20 வருடமாண்டு, 1505-ல் இறந்தான்.

அப்பால் அவன் குமாரனொருவனாகிய (Prakramabahu IX.) தநம பராக்கிரமவாது சிம்மாசனாதிபதியானான். இவன் காலத்தில்தான் பறங்கிக்காரர் முதன் முதல் இலங்கைக்கு வந்தார். வந்தவாறு பின்னா ௩ கூறுவாம்.

௩. அதிகாரம்.

[யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம்:—
பறங்கிக்காரர் வந்ததுபரியந்தம்.]

மேற்போந்த அதிகாரத்திலே யாழ்ப்பாணமென வோரிடங் குறிக்கப் பட்டிருந்தலாலும், அதுவுமோர் பிரதானியேகமான இராச்சியமாயிருந்தமையாலும் அதன் வரலாற்றையும், பறங்கிக்காரர் வந்ததுவரையில் இங்கு கூறுதல் ஆவசியமாகியிற்று. இத்தீவதற்பம் இலங்கைக்குச் சேர்ந்ததாயினும், அதனின் வேறாய்த் தமிழரசரால் ஆளப்பட்டு வந்தது. அத்தமிழரசரோ, தம் வழிமுறைச் சரித்திரத்தை, சிங்களர் மகாவிசமென்னும் பேரால் ஒரு துவையெழுதி வைத்ததுபோல் எழுதிவைத்தாரிவ்வை. ஆயி

லும், இந்நாட்டுச் சரித்திரம் கயிலாசமாலை வைபவமாலை முதலிய நூல்களில் அபூரணமாய்க் காணப்படும்.

யாழ்ப்பாணம் ஆதியில் சிங்கனரால் நாகத்தீவு என்றும், தமிழரால் மணற்றிடல் என்றும் வழங்கப்பட்டு வந்தது.

ஏறக்குறைய, 2000 வருடங்களுக்குமுன் தஞ்சைநகரில் ஓர் இராஜ குமாரி தனது முகமும் குதிரைமுகத்தை யொத்திருந்தமையால், அதனைப் பரிசுரிக்கவேண்டி விரதாதிகளனுட்டித்து வருநாளில், ஓரிசுவு, “புத்திரி! கிரிமலையருகிலுள்ள சிற்றூற்றில் போய் ஸ்நானம்செய் உன்முகம் மாறும்” என்றோர் கனவுகண்டி, அவ்வாறே அங்குசின்றும் பரிவாரங்களுடன் புறப்பட்டுத் தோணிமேல் லிவர்த்து கிரிமலையை யடைந்து, அவ் வருவிகளில் தோயந்தமாத் திரத்தில், குதிரைமுகம் போக, நன்முகம் பெற்றாள். இதன் லிமித்தம் அவள் சிலகாலம் தங்கியிருந்தவிடத்தை மாலிட்டபுரமென வழங்குவர். அதுசிற்க, அவளுடன் கூடிவந்த ஓர் பாணன்; தன் யாழ்வல்லபத்தைக் கண்டியரசனுக்குக் காட்டிப் பரிசுபெறவேண்டி மென்னும் ஆசைபற்றி யரசனிடம் சென்று அவன் சமூகத்தில், கேட்டோர் மாசுணம்போல் மயங்கி யானந்தமுறும்படி, வீணுகாணம் செய்தான். அரசன் அவன்சாதுரியத்துக்கு மெச்சி, “பாண, நாகத்தீவு என்னும் குடியற்ற மணல்மேட்டை உனக்குப் பரிசாக ஈத்தோம்; பெறுக” என்று, ஓர் தாமிரசாசனமு முடனியற்றிக் கைச்சாத்திட்டு லிபித்தான். அதனை யாழ்ப்பாணன் பெற்று உடனே சோழதேயத்துக்கேகி, அங்குசின்றும் பார்ப்பாராதியாம் நான்கு வருணத்தினரிலும் அநேகரைக் கொணர்ந்து, தான்பெற்ற சிற்றூரில் குடியேற்றி, அவ்லுக்கு யாழ்ப்பாணம் எனப் பெயரிட்டு, தானே அரசனாயினான். அவன் சிலநாளாண்டிருந் திறந்துபோக, அவன் மந்திரிகள் பாண்டிநாட்டினின்றும் சிங்க ஆரியன் என்னுமோர் இராஜ குமாரனை வரித்து அரசனாக்கினார்.

அவனுக்கு ஒரு கை, கூழங்கையாயிருந்ததுபற்றி அவனைக் கூழங்கையன் என்பர். அவன் யாழ்ப்பாணநாட்டுடன் வன்னியையும், மன்னாரின் நெற்குள்ள நாடுகளையும் கட்டி, நல்லூரிலிருந்தாண்டான். அவனுக்குப்பின் வந்தோர், ஆரியச் சக்கிரவர்த்திகள் என்னும் பட்டப்பெயர் தாங்கி அடிக்கடி சிங்களருடன் போர்மலேந்து அரசியற்றி வந்தார். இவர்களுள் ஒருவன், கி. அ. 1304-ல், குலசேகரபாண்டியனால் அனுப்பப்பட்ட சேனைகளை யழைத்துக்கொண்டு புலனேகவாகுவுடன் போர்புரிந்து யப்பாருங்கரையும் புத்த தசனத்தையும் கவர்ந்தான். வேறொருவன், அனகேசபரன் காலத்தில், கொழும்பு, நீர்கொழும்பு, சலபம் என்னுமிடங்க

ளில் கோட்டைகளைக் கட்டுவித்து, மேல்நாடுக்கும் தன்கோலே செலுத்தி அளகேசபரனிடத்தில் திறையும் வாங்கினான்.

இப்படியவர்கள் வலிமையுடையவர்களாய் நெடுங்கால மரசுபுரிந்த வருகையில், ஜெயவர்த்தனபுரியில் அரசாண்டிருந்த 6-ம் பராக்கிரமவாகு, கி. அ. 1410-ல், தன்மகனை, யாழ்ப்பாணத்தரசனுடன் போர்செய்யுமாறு ஓர் சேனையோடு மனுப்ப, அவன் யாழ்ப்பாணம் வந்து கொடிய யுத்தம் செய்து, அரசனைக் கொன்று, அவன் மனைமக்களைப் பிடித்துத் தந்தையிடக் கொண்டேயும் ஒப்பித்தான். அதனால் பராக்கிரமவாகு அவன் திறமையை யறிந்து அவனையே யாழ்ப்பாணநாட்டுக் கதிபதியாக்கினான்.

இப்படிச் சிங்களருக்குக் கிடைத்த யாழ்ப்பாணத் தாதினம் நீடித்து சிங்களவில்லை. ஏனெனில், இலங்கைக்குப் பறங்கிக்காரர் வந்தவுடன் சிங்கள சீலதனம்ப, யாழ்ப்பாணத்தரசர் தலைகீழ்ப்பியதாவென்க.

இனிப் பறங்கிக்காரர் வந்தவாறு கூறுதல்:—

III. பறங்கிக்காரர்களால்.

க. அதிகாரம்.

[பறங்கிக்காரர் வந்ததனுதல்;

இராஜசிங்கன் அரசனானதுபரியந்தம்]

இலங்கையை ஐரோப்பியர் முதன்முதல் அறியவந்ததற்குக் காரணம், நறவாப்பட்டையென்பது அநேகர் துணிபு. கிறிஸ்த பூர்வாப்தம். 484-ல் இருந்த (Herodotus) ஹேரோடோத்து என்னுங் கிரேக்கப் பெளராணிகர், இத்தீவைப்பற்றிச் சற்றே அறிந்திருந்தாரென அவரியற்றிய நூலால் விளங்குகின்றது. இனி, இத்தீவைப்பற்றி யார்தாம் ஆதியில் நன்றாயறிந்திருந்தாரென ஆராயுமிடத்து, கி. பூ. 330-ம் ஆண்டளவிலிருந்த (Oeniscritus) ஓனசுக்சிக்ரிது என்பவரையே எடுத்துக்கூற இடமாகுகின்றது. கிறிஸ்த அபராப்தாரம்பத்தில்தான் ஐரோப்பாவுக்கும் இந்தியாவுக்கும் வர்த்தகசம்பந்தம் கிராமாகவுண்டாகத் தொடங்கிற்று. அக்காலத்தில், துலுக்க வர்த்தகக் கப்பல்கள் நூற்றுக்குக்குறையாமல் செங்கடற்றுறையினின்றும் ஆங்குள்ள பொருள்களையேற்றிக்கொண்டு, மலையாளக்கரை, இலங்கைக்கரைமுதலிய விடங்களையடைந்து, பண்டமாற்றம்செய்து மீளும். அப்படி மாற்றி யிங்கிருந்து கொண்டேபோகப்படும் பொருள்கள், யானை, யானைத்தந்தம், ஆமைமோடு, முத்து, சறுவாப்பட்டையென்பனவாம்.

இன்னும், கி. அ. 270-ம் ஆண்டளவிலிருந்த ஓர் ஐரோப்பியப் பெண் ராணிகர், இலங்கையானது மிகப் பெரிய தீவென்றும் அங்குள்ளாரெவ் லோரும் ஐரோப்பியநாட்டுப் பெண்கள்போல் தலையிறை வளர்த்து முடித்துக்கொள்பவர்களென்றும் கூறுகின்றார். நதன்தி, 1284-ல் (Marco Paulo) மார்க்குபாவுலு என்னும் யாத்திரிகர் ஐரோப்பாவின்னும் புறப் பட்டுத் தேசசஞ்சாரஞ் செய்துவருகையில் இலங்கைக்கு வந்துபோயினு ரென அவர்கூறிய இலங்காலக்ஷணம் ஒத்திருத்தலின், நன்கு புலப்படுகி ன்றது.

அது நிற்க; கி. அ. 1400-க்குப் பின்னரன்றி அதற்குமுன் ஐரோப் பாவின்னும் கப்பல்கள் இலங்கைக்குநேராக வந்ததில்லை. அந்நாளில், வந்ததற்கள், பாதிவழி கடல்மார்க்கமாயும், பாதி தரைமார்க்கமாயும் போ வர். அதனால் செவவு மதிகமாகப் பொருள்விலையு முயர்வாயிருந்தது.

1450-ன்மேல், ஐரோப்பியருள்ளும் பறங்கிக்காரரே கடற்பிரயாண த்தில் அதி யூக்கமுடையவராயிருந்தார். அவர்கள் நாடு, ஐரோப்பாவிலே தென்கீழ்த்திசையிலுள்ள “போர்த்துக்கால்” என்பது. அக்காலத்தில் அவ ர்கள் அநேக யாத்திரைகள்செய்து, ஆபிரிக்காக்கரையில், பல இடங்களை நவமாய்க் கண்டுபிடித்திருந்தார்கள். இப்படியிருக்க 1486-ல் அந்நாட்டுக் கரசனாயிருந்த (John) ஜான் என்பவன், மேன்மேலும் யாத்திரைசெய்து கிழக்கேயுள்ள தேசங்களைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டிமென்ற பேரவாவினால், மாலுமியேலையில் அதிசமர்த்தனான (Bartholomew Diaz) பார்த்திலோ னையதீயாஸ் என்பவனையும், அவன் அதிகாரத்துக்குள் அநேக கப்பல்களோ யும் சேர்த்தனுப்பினான். அவ்வாறு வழிக்கொண்ட தீயாஸ், தன் கப்பல் களை நடத்திக்கொண்டு கிழக்குநோக்கி அநேகமாசங்களாகக் கரைகாணாது யாத்திரைசெய்து, கொடிய மாருதங்களில் அகப்பட்டும் தீரக்குலையாமல், ஆபிரிக்காவின் தென்முனையை அதிப் பிரயாசையோடும் தாண்டி, அப் பால் அதனை வளைந்து வடக்கேசெல்லப் பிரயத்தனப்பட்டபோது, கப்ப லோட்டிகள் சம்மதப்படாமையால், அவ்வளவில் நிறுத்தித் தன் ஜனன தேசத்தைநோக்கிமிண்டான். மீண்டபோது அம்முனையைப் (Cape of Storms) புயன்முனை யென்னும் பெயரால் குறித்துக்கொண்டு, தன்னு ள்போய்ச் சேர்த்தவுடன், அரசனுக்கு, தான் புறப்பட்டதுமுதல் மீண்டநா ளீருக கிழந்தவற்றையெல்லா முரைத்தான். அதனைக் கேட்ட அரசன் தன் முயற்சிக்கு அதுகூலக்காட்சி யுண்டானமைகாரணமாக, அம்முனை க்கு அப்பெயரைமாற்றி (Cape of Good Hope) நன்றிப்பிக்கைமுனை யெனப் பெயரிட்டான்.

அப்பால் 1497-ல் (Vasco de Gama) வாஸ்கோ தெகாமா என்னும் கப்பல் அதிபதி, தன் தனிகாரத்துக்குள் சில கப்பல்களைக்கொண்டு அங்கு சீன்றும் புறப்பட்டு, 10 மாசம்வரையிலோடி, சுற்றில் மலையாளக் கரையில் கள்ளிக் கோட்டைக்குச் சமீபமாக வந்தடைந்தான். அவனை இந்தியர் அநிபக்டாமாய் நடத்திவர, துலுக்கவர்த்தகரோ, தங்களுக்கு எதிரிகளுண்டாயினு ரெனக் கண்டு பொருமையுற்று வஞ்சனையிழைக்கத் துணிந்தார். அப்படியிருந்தும், “வாஸ்கோ தெகாமா” தனக்குவேண்டிய வர்த்தகப்பொருள்களை ஏராளமாய் வாங்கி யேற்றிக்கொண்டு மீண்டான். இதன்பின்னர் பறங்கிக்காரர், அதுவேவழியாய் அடிக்கடி வரத்தொடங்கி இந்தியாவிலும் சில பட்டணங்களைச் சயாதின்யபடுத்தினார்.

பின்னர், 1505-ல் இந்திய பறங்கிநாட்டுக் கதிபனாயிருந்த (Francisco D'Almeida) பிறன்சில்கோநல்மேதா என்பவன், மாலேயுநோக்கிச் சென்ற துலுக்கவர்த்தகக் கப்பல்களைத் தேடிச் சூறையாடியவரும்படி, தன்மகன் (Lorenzo) லோறன்கோ என்பவனை யனுப்பினான். அப்படியே அவனும் புறப்பட்டுச் சிலநாளாக யாத்தினரசெய்து போகையில், காற்று எதிரிட்டு மோதினமையால், காத்திராப்பிரகாரமாகக் கொழும்புக்கரையில் வந்தடைந்தான். உடனே துறைகாவலர் அச்சமாசாரத்தைக் கடிதமுலம்மகப் பராக்கிரமவாகுவுக்குத் தெரிவித்தார். அங்ஙனமாயவது:—“இவர்களை யிற் செங்கோலோச்சி யாவரையும் நீதிவழி இரகழிக்கும் எங்கள் அண்ணலே! இன்று எங்கள் துறையில், அதிவேண்மைசிறமும், அழகுமுடையவோர் துதனஜாதியினர் வந்திறங்கியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் இரும்பினாற்செய்த தொப்பியும் செருப்பு மணிந்தவர்களாய் எப்போதும் ஒடி யுலாவிக்கொண்டே திரிகின்றார்கள். அவர்கள் உண்பது வெண்ணிறக் கற்கள்; பருகுவதோ இரத்த பானம். ஒருமீனுக்கு இரண்டு மூன்ற “இரிதி” பெறுமான பொன் வெள்ளி ணையககளைக் கொடுத்து வாங்குவார்கள். அவர்கள் வைத்திருக்கும் துப்பாக்கிகள் யுகாந்தர பருவத்தின்மேல் இடியிடிப்பதுபோல் வெடித்து, தூரத்தேயுள்ள இருப்புமகிலையும் தகர்த்து நாசஞ் செய்வதற்க்கு குண்டுகளைப் பொழிபவைகள். ஆதலால் இதனைவினை தருசலியஸ்தராய்த் தமது திருச்சமுக்கத்துக்கு எழுதன்மேயினேம். இவகனம், தங்கன் பாத்தேவைக்காரரான துறைகாவலர்—” என்பதாம். [அவர்கள், தொப்பி பாதரகைகளை இரும்பு:என்றது கருந்நம்பற்றிப்போலும், அது காட்சியக்கு, கல் இரத்தம் என்றது முறையே உரொட்டி, நிராகூரசககளை.]

*இவர்களைப் பறங்கிக்காரர் “செலேன்” என்று சொல்லுவர்.

இதனை யரசன்கேட்டுப் பிரமித்து, தன் மந்திரிகளை யழைத்து, “இவ் வந்தியரோடு சமாதானப் படுதலா? யுத்தஞ்செய்தலா? எது யுத்தம்?” என்று கடாவினன். அதற்குப்பலரும் பலவாறுபேச, ஈற்றில் சக்கரன் என்பவன் எழுந்த, “அரசனே, யான்போய் அவர்கள் நிலைமையை ஒற்றாடி முடிவு தெரிவிக்கும் வரையில் பதனாகும்” என்றான். அதற்கு அரசனிகைத்து விடைதர, சக்கரனும் அரசனைவணங்கிப் புறப்பட்டு மாறவேடம்பூண்டு கொழும்புச்சேகி, அங்கே பறங்கிக்காரருடைய நிலையைச் சூசித்துணர்ந்து, அங்கிருந்தபடியே. அரசனுக்கு, “இவ் விரணங்க குரூடன் யாம் ஐக்கியமாதலே தருகியன்றி, அவருடன் போர்முட்டின் பழுதுறும்” என்றோர் திருமுகம்வரைத் தனுப்பிவிட்டு, பின்னர் பறங்கிக்காரரை அவர்க் குகந்தவரால் துண்டி, அரசனிடத்துக்கு இரண்டுதுதரை யனுப்புமாறு செய்தான். அங்ஙன மனுப்பப்பட்ட துதரைப் பராக்கிரமவாகு உபசரித்து, அவர்களிடம் தான்பெற்ற உபகாரங்களுக்குப் பிரதியுபகாரங்கள் பரிமாறி, ஓர் சமாதான உடன்படிக்கையு மியற்றி யனுப்பினான்.

இதன்பின்னர் பறங்கிக்காரர் இலங்கையை விட்டுப் புறப்பட்டு இங்கியாவுக்குப் போய், அங்கு ஈகழந்த கலகத்தால் பதின்மூன்று வருடம்வரையில் மீளாதிருந்தார். அப்பால் 1518-ல் (Lopez Suarez Alvarengo) லோப்பே சுவாரே அல்வாரங்கோ என்பவன், 16-சுப்பல்கொண்ட சேனாசனியங்களுடன், கோட்டை கட்டற்கு வேண்டிய சிற்பர்களையும் தளபாடங்களையும் கொண்டு கொழும்பை வந்தடைந்தான். அதைக்கண்ட துணுக்க வர்த்தகர் தம்வாணிகத்துக்குக் கேடு வந்ததென்றஞ்சிப் பராக்கிரமவாகுவைத் துண்டி, முன்செய்துகொடுத்த உடன்படிக்கைக்குமாராய்ப் போர் தொடுக்குமாறுசெய்ய, அவனுமுடனேசென்று அவர்களுடன் பொருதவனவில், அவர்க்குத் தோற்றோடி, அவர்களுடைய யுத்தசாமர்த்தியத்திற்கும் துப்பாக்கி பீரங்கிகளுக்கு மஞ்சினவளய், அவர்களுடன் மீண்டும் சமாதானம்புதுவான் விண்ணப்பஞ்செய்தான். அவர்களைத்தற்கிசைய, அவர்களுடைய கேள்விப்படி பராக்கிரமவாகுவும், கறுவாப்பட்டை, மாணிக்கம், நீலமணி, யானை முதலிய பொருள்களை வருடந்தோறும் கப்பமாகச் செலுத்தித் திறையரசனாயிருந் தரசியற்றச் சம்மதித் தவ்வாறுசெய்துவந்தான். அதன்பின்பு பறங்கிக்காரர் கொழும்பிலே மண்ணினாலோர் கோட்டையக் கட்டி, அப்பால் 1520-ல் புதுராணுவங்கள் வந்தமாத் திரத்தில் அதனை யிடித்துக் கல்லாற்கட்டி முடித்தார்.

அவர்கள் சீரிவ்வாறாக, அங்கே பராக்கிரமவாகு 22 வருட மரசியற்றி 1527-ல் மாண்டான். உடனே அவனுடைய சகோதரனாகிய (Sakala Rajah) சகலராஜன் என்பவனைப் பிரஜைகளிற் பெரும்பாலார் முடிதரி

க்குமாறு வேண்டி. அவன், அந்நேர்மையுடையவனாயிருந்தமையால், தன்னிலும் விசேடவுரிமையுடைய சகோதரனொருவனிருக்க, தான் அரசனாவது நியாயவிரோத மென்றுரைத்து, அச்சனங்களைச் சமாதானமாக்கி அவர்களால் தன் சகோதரனைவரித்து, அவனுக்கு எ-ம் விஜயபாது என்னும் பட்டப்பெயருடன் முடிசூட்டிவைத்து ஆசீர்வதித்துப்போயினான். பின்பு சகலராஜன் கண்ணியமும் அடக்கமுடையனாய்த் தன் ஆயுளுளைக் கழித்தானென்க. இத்துணைத் தயாளருணம் தற்காலத்து முண்டா! அரிது!! அரிது!!!

இதற்கிடையில், பறங்கிக்காரர் பலமான பலகோட்டைகளைக் கட்டிமுடித்துக்கொண்டு, கொடுங்கோலோச்சத் தொடங்கி, குறையாடல், குடிகளையிமித்தலாதிய துன்பங்களைச் செய்வாராயினர். இவர்களைப் போலும் கொடியரை இலங்கை முன் கண்டு கேட்டறியாதெனினும் இழுக்குவராது.

என்னை! ஐரோப்பியருள் மற்றைநாட்டா ரெல்லாரும் தத்தம் மூலையில் கிடக்க, பறங்கிக்காரர் மாத்திரம் ஊக்கங்கொண்டு தேசங்களைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டுமென்று துணிந்து, உயிரையும் பொருளையும் லட்சியம் பண்ணாது, அநேக இடையூறுகளை யடைந்தும் சோர்வடையாதவராய், கடல்யாத்திரை செய்து பற்பலநாடுகளை நவமாய்க் கண்டுபிடித்தமையையும், அவர்கள் ஆங்காங்கும் பெற்ற சித்திகளையும், அத்தகையமுயற்சியால் அவர்கள் தங்கள் பறங்கிநாட்டுக்குத் தேடிக்கொண்ட ஈழல்லாத புகழையும் கேட்டுணர்ந்து அவர்கள் பெருமையைப் பாராட்ட வேண்டிய நாங்கள், பின்னர் அவர்கள் இந்தியாவில் நடந்துகொண்ட இயல்பை நினைக்குமளவில், சீ! இவர்களைப்போலும் கொடிய மறவரு முண்டோவென்று இதழ்ந்துபேசுதற்கிடனாகின்றது. முதலில் அவர்கள், வர்த்தகசிரேஷ்டர் குருமார் கடற்கொள்ளைக்காரர் என்னும் முத்திரத்தினராய்த் தோற்றினார்கள். அவர்கள் தாங்கள் புறப்பட்டன சிநேகம் வர்த்தகம் மதம் என்னு மிவற்றின் விருத்தியின்பொருட்டே என்று காட்டிக்கொண்டார்கள். அந்நகரமாகவும், அவர்களுடைய கூட்டத்தாரோ திக்குவிஜயஞ் செய்வான் புறப்பட்ட யுத்தவீரரும் குருத்துவம் பெற்ற சேனாதிபதிகளும், சந்தியாசிகளுமாயிருந்தார். பின்னர் அவர்கள் இந்தியாவில் இடம்பெற்றவுடன், தம் சுயமத போதனைசெய்து தமது நோக்கத்திற்கு ஆரம்பஞ்செய்யவும், அது பயன்பெறாதபோது, “முதலையும் மூர்க்கணும் கொண்டதுவிடா” என்றபடி பிடிவாதக்காரராய் வைரங்கொண்டு வாளால் முடிவுகாணவும் தொடங்கினர். அப்பாலதுவே ஏதுவாக வரணிகத்தொழிலுடன் வாட்டடைத் தொழிலையும் நடத்திவந்தார். இவ்வாறே அவர்கள் வர்த்தகசாலையெல்லாம் பின்பு கோட்டைக

ளாக, அவற்றிலிருந்து துரோகயத்தமும் முறைகேடான அரசும் புரிவா ராயினார். அந்நாளில் அவர்கள் துலுக்க வர்த்தகர்களுக்குச் செய்த கொடு மையைச் சொல்லவும் நாவெழுதே! அது “தாவுத் தல் முஜாகித்தீன்” என் னும் தூவிற் காணப்படும்.

ஆங்கு நடத்தியவாறே இலங்கையிலும் அவர்கள் இடம்பெற்றவுடன் கொடுமைபுரியத் தலைப்பட்டார்கள்.

இவ்வகைக் கொடுமை காரணமாக விஜயபாகு கோபாதிக்கனும், இரு பதினாயிரம் பதாதிக்களுடன் கொழும்புநகரை வளைந்து, ஐந்துமாசம்வரை யில் பறங்கிக்காரரை வெளிநாடவிடாது, யானைக்காட்டை வளைந்த சிங் கக்கூட்டம் போல் காவல்செய்தான். அக்காலத்தில், பஞ்சம் என்னும் கொ டியபாதகன், பகைஞனையிடப்புக்குப் பறங்கிக்காரருடைய சைனியங்களை வருத்தா திருந்தானேல், அப்போது இலங்கையில் தேசாதிபதியாயிருந்த (De Bretto) நெபிறத்தோ என்பவன், சிங்களர் வந்து அரண்வளைத்த அக் கணத்திலேயே, சண்டமாருதத்தை யெதிர்த்த அம்சனாளிகையைப்போல், அவர்களை ஊதிவிட்டிருப்பன். இச்சமயத்தில் இந்தியாவின்னிறும் போசு னாதிகள் ஓர் மரக்கலத்தில்வருதலும், “நெபிறத்தோ”வும் பறங்கிகளும் பூரிப்படைந்து, உடனே வெளிப்பட்டு, இங்கனம் வருமென் றெண்ணுதி ருந்த சிங்களரை நின்றநின்றவிடங்களில் தத்தம் ஆயுதாதிக்களை யெடுக்க நேரமற்றவராய்விட்டு, நிலைகெட்டு, முதுகிட்டோடச் செய்தார்.

இவ்வாற்தோற்றோடிய விஜயபாகு, தனக்கு முதல்தாரத்தால் புல னேகவாகு, இறைகபண்டாரன், மாயாதுன்னையென மூவர் புத்திரரிருக் கவும். தன் இளைய மனையான் மகனாகிய *தேவராஜன்மேலன்புதுண்டி அவனுக்குப் பட்டங்கட்ட நோக்கங்கொண்டான். இதையறிந்த முதற்றா த்துக்குமாரர் கோபமுற்றுத் தந்தையைநெருக்க, அவன் அவர்களைக் கொ ல்ல வகைதேடினான். அதற்கவர்கள் தப்பியோடி, ஓர் சேனையைச் சேர் த்துக்கொண்டு, கோட்டைக் காட்டைச் சூறையாடி, அன்றிரவிலேயே தந் தையைக் கொல்வித்து, மற்றநாளில், மூத்தவனாகிய புலனேகவாகு பட் டத்தரசனாகவும், பண்டாரனும் மாயாதுன்னையென்பவனும் முறையே னீ இறைகநாட்டிக்கும் ||சோவாக்கத்துக்கும் குறுசிலமன்னராகவும் முடி தரித்தார். இது நிகழ்ந்தது 1534-ல்.

*தேவராஜன்:—இவனை அவ்விளையமனையாளுடைய தம்பியென்றும் பிற்கூறுப.

னீ இறைகம் - பாணத்துறையாற்றக்குத் தென்பாலிலுள்ள ஓர் நாடு.

||சோவாக்கம் - கொழும்புக்குக் கிழக்கேயுள்ள வோளூர். அது முன் இராவணன் சீதையைச் சிறைவைத்தவிடம் என்பர்.

இவ்வாறுவந்த (Bhuwanekabahu. VII) எ-ம் புவனேகவாது தன் புத்திரி புத்திரனாகிய தருமபாலனைத் தனக்குப்பின் அரசனாக்கவெண்ணி அவன் மேல் மிகக் காதலுடையனாயிருந்தான். இதனை மாயாதுன்னை யென்பவனுணர்ந்து, போருக் காயத்தமூனான். உடனே புவனேகவாகுவுடைய பறங்கிக்காரரைத் துணைக்கொண்டு படை மேற்சென்று சீதாவாக்த்தை வளைந்தான். அதுகண்ட மாயாதுன்னை, அவர்களைவெய்திர்க்கப்போக்த வலியற்றவனாய், அவ்விடத்தை விட்டுப் பண்டாரனிடத்துக் கோடி, அவனைப் படைத்துணைகேட்க, அவன் அதற்கு இசைந்தான்போலிசுசயாது நாளிப்பின்போட்டான்.

பின்னர் புவனேகவாகு தன்விருப்பை நிறைவேற்றுவான் றுணிந்து, பறங்கிக்காரருடைய சகாயத்தையே முற்றும் நாமனவனாய், அப்பிள்ளையைப்போலுமோர் விக்கிரகத்தைப் பொன்னினாலும், அகற்கோர் முடியை நவமணிகளாலு மியற்றுவித்து, சாலப்பு ஆரட்சிவசம் கொடுத்துப் போர்த்துக்கால்நாட்டுக் கனுப்பி, அங்கே அரசனாயிருந்த மூன்றாம்ஜான் என்பவனை, அப்பிள்ளைக்கு முடிசூட்டிய பாவனையாக, அவ்விக்கிரகத்துக்கு மகுடாபிஷேகம்பண்ணி யனுப்புகாறு வேண்டினான். அவ்வாறு சென்றடைந்த சாரணரை ஜான்வேந்தன் வெடிமுழங்காகிய வரிசுசநாலுபசரித்து, ஓர் தினக்குறித்து, அத்தினத்தில், லிஸ்பான் நகரத் தரமனையிலே, அநேகாடம்பரத்துடன் அவ் விக்கிரகத்துக்குத் தன்னைகயால் முடிகவித்து, (Don Juan Dharmapala) தான் ஜாவான் தருமபாலன் என வாழ்த்தினான். இது நிகழ்ந்தது 1541-ல்.

இதற்கிடையில், மாயாதுன்னை தன்சகோதரனாகிய பண்டாரனைத் துணைக்கொண்டு புவனேகவாகுவோடு போர் தொடுத்தான். தொடுத்தும், புவனேகவாகுவுக்குப் பறங்கிக்காரர் துணைசெய்தமையால் வெல்லவியலாது முதுகிட்டோடினான். உடனே புவனேகவாகு சீதாவாக்த்தை எரியூட்டி நாசஞ்செய்தான். அப்பால் ஓர்நாள், புவனேகவாகு பறங்கிப்பிரபுக்கள் சிவருடன் கலியாணியாற்றில் பந்தயத்துக்கு ஓடும்விட்டு விளையாடக்கொண்டிருக்கையில், பறங்கிக்கார றொருவனும் சுடப்பட்ட துப்பாக்கிக்குண்டு தற்செயலாய்ப் பாயப்பெற்று உயிர் துறந்தான். [கலியாணியாறு-கழனிக்கக்கை.]

இவனிப்படி 8 வருட மரசியற்றி யிறந்துபோக, 1542-ல், தருமபாலன் பறங்கிக்காரரால் முடிசூட்டப்பட்டான். உடனே அவனும் அநேக பிரபுக்களும் கிறிஸ்துமதப் பிரவேசஞ் செய்தார். அங்கு மலன்செய்தது,

பறங்கிக்காரரைத் தன்வசப் படுத்திக்கொள்ளப் பொருட்டன்றிப் பத்திகா ரணமாகவன்றென இலங்கா இதிகாசசக்கிரவர்த்தியாகிய “தென்னன்று” பண்டிதர்கூறுகின்றார். அது நீற்க, இவர்களன்றி, இன்னும் அநேக குடி களானவர்களும் பூச்சியதையாதியவோரொரு காரியத்தைவிரும்பிக் கிறி ஸ்தமதானுசாரிகளாயினர். அப்பால், கோட்டைக்காட்டிவிருந்த பெளத்த குருமாரெல்லோரும் அங்குள்ளும் துரத்தப்பட்டார்.

அப்பால் 1544-ம் வருடமளவில், வச்சிரகாயம் பெற்றவரெனப் போற்றப்படுபவராகிய (Xavier) சவேரியார் உடைய சீடரது போதனை யாலும், அச்சமயத்தில் பறங்கிக்காரருடைய கடுமியே காரணமாக ஏழு ந்த அச்சத்தாலும் அநேகர் மன்னாரிலே உரோமான் கத்தோலிக்க கிறிஸ்த வராயினார்கள். அந்நாளி லந்நாட்டையு முடனாண்டுவந்த யாழ்ப்பாணத்த ரசன் திடபத்தியுடைய சைவசமயியா யிருந்தமையால், அக்கிறிஸ்தவர்க ளில் 600 பேரைக் கழுவிலேற்றிக் கொலைசெய்தான். அன்றியும் அன்று முதல் அத்தீவிற்குக் கிறிஸ்தகுருமார் எவரும் போகலாகாது என ஆஞ்ஞா பித்தான். ஆஞ்ஞாபித்து மென்னை? அவன் சேட்டகுமாரனே கிறிஸ்த மதத்தனாயினான். அதுகண்டு அரசன் சினந்து அப் புத்திரனுயிர்க்கும் கூற்றுவனானான். பின்னர் அவன் சகோதரியும் அம்மதத்திற் பிரவேசித் தான். அப்பால் தன்மகளையும் இறந்த ராஜகுமாரனுக்குத் தம்பியாயுள்ள தன்மருகனையும் அம்மதப்படுத்தி, அரசன் கொல்வான் என்ற அச்சகார ணமாகச் சிறிதுகாலம் மறைந்தொழுகி, பின் அவர்களைக் கோவைக்கனுப் பினான்.

அப்பால் யாழ்ப்பாணத்தரசன் கிறிஸ்துமார்த்தத்துக்குப் பெரும் வி ரோதியாய் இடையூறு செய்துவருவதைச் சவேரியார்கண்டு, பறங்கிக்கா ரருக்கு அபியோகஞ்செய்தார். அதனை அவ்வரசன் அறிந்தமாத்நிரத்தில் அச்சமுற்று, சவேரியாரை யதிமரியாதையோடு பெசரித்து, அவரை வண க்கித் தானாக் கிறிஸ்தவனாயினான். பின்பு அவ்வரசன், தன் இராச்சியத் துக்குவேண்டிய சகாயங்களையெல்லாம் சவேரியாரால் பறங்கிக்காரரிடம் பெற்றான்.

இதுசீற்க அங்கே (Maya Dunnai) மாயாதுண்ணை, தருமபாலனுக் கு மாறாய்ப்படையெடுத்து, அவன் நாட்டுட் புருந்து கலகஞ்செய்து, சிறி துசிறிதாய் மத்தியமாகாணங்களனைத்தையுந் தன்னடிப்படுத்தினான். அப் பால் 1563-ல் கோட்டைக்காட்டையும் வளைந்து, அரசனுக்கா யெதிர்த்து வந்த பறங்கிக்காரருடன் போர்முட்டி, அவர்களி லநேகரை எமபுரஞ்சே ர்த்துக் கோட்டையை நன்றாய்க் காவல்செய்து வின்றான். அப்போது

பறங்கிச்சேனாபதி, விழிப்புற்று, “இனி நாமோ வெளிப்படுதலரிது. போசனப்பொருள்களும் போதாமல்முட்டுறப்போகின்றன. ஆதலால், இங்குவிழுந்த பிணங்களை யெல்லாம் மெடுத்துவந்திக் கருவாடாக்குவாய்” என்று தன் ஆட்சுளுக்குக் கட்டளையிட்டவாறு செய்வித்துச் சமயத்தோடு சமயமாய்த் தன் வயிற்றுப்பாட்டுக்கும் முன்னரே ஜாக்கிரதை பண்ணிக்கொண்டானாம். பின்பு பறங்கிக்காரர் அக்கோட்டையை மாயாதுண்ணுக்குக் கையளித்துவிட்டுக் கொழும்புக்கேகினார்.

இதன்பின்பு, தருமபாலன் அவ்விடத்தைவிட்டுக் கொழும்புக்கேகி, தன் நாடுகளையெல்லாம் பிறர் ஆங்காங்கும் கட்டியாளவிட்டு, அங்கிருந்து வெற்றரசுபுரிந்தான். அப்போது அவனாளை கொழும்பு மகிலைத்தாண்டி அப்பால் ஒரு சிறிதும் சென்றதில்லையென * இராஜாவலியென்னு மிதி காசங்கூறும். இவன், எப்போதும், தன்முயற்சி சிறிதுமின்றிப் பறங்கிக் காரருடைய வலியிலேயே தங்கிவீன்றவன்.

“அஞ்சாமை யீகையறிவோர்க்க மிந்நான்கு

மெஞ்சாமை வேந்தற் கியல்பு.”

என ஆன்றோர் கூறினதாகவும், இவனையோர் பேடியெனலாம்.

உ. அபிதாரம்.

[இராஜசிங்கன் அரசனானதுமுகல்; கரைநீயாநாடுகள் பறங்கிக்காரர் கைப்பட்டதுபரியந்தம்.]

இப்படி மாயாதுண்ணை தோவாக்கத்திலிருந்து சிலகால மரச்செய்து 1581-ல் இறக்க, அவன் மகன் (Raja Singha) இராஜசிங்கன் அரசனானான். அவன், தன் இளமைப்பிரயத்திலேயே, தென்னாடுகளில் தன் தந்தைக்குப் படைவரையிருந்த சில சிற்றரசர்க்குமாராய், ஒரு சேனையைச் சேர்த்துக்கொண்டு, அவருடன் ஆண்கிங்கம்போன்று அதிவீரபரக்கிரமத்துடன் எதிர்த்து அஞ்சாது யுத்தஞ்செய்தமையால், அவனுக்கு இராஜசிங்கன் என்னும் பட்டப்பெயர் கிடைப்பதாயிற்று என்பர்.

இவன் அரசனானதும், பறங்கிக்காரர், “தோவாக்கத்தைக் கைப்பற்றற்கு இறதான் ஏற்ற சமயம்” என்றெண்ணி, ஒரு பெருஞ்சேனையை அவ்விடததக்குப் போக்கினார். அப்போது இராஜசிங்கன் ஓர் பெருஞ்சேனையைச் சேர்த்துக்கொண்டு போர்க்களத்தையனுதி, அங்கே தன் சேனையை நிரணியாகவகுத்து, ஓரணியைப் பின்னேவிடுத்து, மற்றோரணியுடன் பற

* இராஜXஆலி = அரசர்வரிசை.

ங்கிகள்சேனைக்கு முன்சென்று அவருடன் யுத்தஞ்செய்யுமளவில், பின்னே சென்ற சேனாவீரர், பறங்கிச்சேனையைப் பின்புறமாய்வந்து தாக்க, பறங்கிச்சேனை இருசரங்களுக்கு மிடையிலகப்பட்ட முழவுபோலாயின. இப்படி யிருத்திரத்தாரும் முனைந்தெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தபோது, இராஜசிங்கன் ஓர் புரவிமேற்கொண்டு உக்கிர வீரசத்தியோடு சிங்கநாதஞ்செய்து இடசாரி வலசாரியாய்ப் பாய்ந்துப்பாய்ந்து, பறங்கிகளில் 1700-பேர் வரையில் கண்டதுண்டமாய்ச் சங்கரித்து யுத்தநளமெங்கும் பிணக்காடாக்கினான். இரத்தவெள்ளமோ, யுத்தகனத்திலிடம்பெறாது தேங்கி, யாறாயோடிப் புறத்தேபாயத் தொடங்கிற்று. இக் கொடிய யுத்தத்தில், பறங்கிகள், தம்வலியெல்லாம் முற்றத்தறந்து முறிந்தோட, இராஜசிங்கன் கோட்டைக்காட்டைக் கவர்ந்து அதற்குக் காவல்செய்து விட்டி, அப்பால் கொழும்புக்கேகி அவ் வரணையும் வளைக்கத் தலைப்பட்டான். அப்போது நடுநாடுகளில் ஓர்கலகமுண்டாக, உடனே கொழும்பைக் கைநெகிழ்த்துவிட்டு உள்நாட்டைக் காக்குமாறு விரைந்து சென்று, அங்கே கலகஞ்செய்த பகைவரையெல்லா மெதிர்த்து முதுகிடச் செய்தான். இதனபின்னர் இராஜசிங்கன், தனக்கிடர் செய்யத்தக்க இராஜ வமிசத் தொவ்வொருவரையும் தேடித் தேடி, யாவரையுந் கருவறுத்தான். அப்பால் கண்டியரசனையும் அவன் மனைமக்களோடு அந்நகரைவிட்டோடுமாறுசெய்து, அந்நாட்டையும் தன் அடிப்படுத்தினான். அந்நகரம் ஒளித்தோடிய கண்டியரசன் மன்னுரிலே பறங்கிக்காரரைச் சரணடைந்து, அவர்கேள்விப்படி தன்குடும்பத்தோடு கிறிஸ்தவனாகித் “தொன்பிஷிப்பு” என்ற பெயரையும் வகித்தங்கிருந்து சின்னா லிரக்க, அவன் புத்திரி “தொன்னாத்திரி” என்பவன் அப் பறங்கிக்காரரிடத்திலிருந்து வளர்ந்தான்.

இதற்கிடையில் இராஜசிங்கன் தன் பெளத்தமதத்தை விட்டுச் சைவசமயி யாயினான். ஆகி, ஐவிசாவெல்லை என்னுமிடத்தில் ஓர் மகாலங்காரமான சிவாலய மொன்றைக் கட்டி முடித்து, பெளத்த குருமாருக்குப் பல இடர்செய்து, அவர்கள் மதநூல்களை யெல்லாம் தேடித் தேடிக் கண்ட கண்ட விடங்களில் அக்கினியிலிட்டி நாசமாக்கினான். * திருவடி மலையையும் புத்தருடைய வாதினத்தினின்று நீக்கிச் சைவாசாரியருடைய விசாரகத்தில் வைத்தான். அப்பால் 1586-ல் இராஜசிங்கன் வயோதிகனாகியும் தைரியம்விடாது, மீண்டும் கொழும்பைப் பிடிக்க முயன்று, ஐம்பதினாயிரம் யுத்தவீரரையும், அத்தனை சிறுஞ்சர்களையும், ஈராயிரத்தின் மேற்பட்ட

* இதனை ஆரியர், ஸ்ரீபாதம், சுபகூடம், தேவகூடம், சமந்தகூடம் என்னும் பெயர்களாலுந், சிங்களர், சமணெல்லென்றும், துலுக்கர் ஆதமலை யென்றும் வழங்குவர்.

யானைகளையும், எண்ணிறந்த பொதியெருதுகளையும் கூட்டிக்கொண்டு கொழுப்பரணைவளைந்தான். இவ்வளவில்விட்டானா? இல்லை. ஒர்பெரிய கப்பற்சேனையையுமன்றோ. சேர்த்துக் கடல்மேல்சின்ற பறங்கிக்கப்பற்கூட்டத்துக்கு மாறும்விட்டான். இவ்வாறவளைந்த இராஜசிங்கன் அக் கோட்டையை வழியடைத்துக் காத்து நின்றபோது, “வாழைக்குத்தானீன்ற காய்கூற்றம்” என்றபடி அவன் வமிசத்தவரே அவனுக்குப் பகைவராயினார்:—மூன் அவனுக்கஞ்சி யோடிப் பறங்கிகளிடத்தில் சரண்புகிநுந்த தொன்னான் என்னும் பெயர் பூண்ட கோணப்பு பண்டாரனென்பவன், கொழும்பில்சின்றும் வேறுவழியாய்ச் சில பிரதானிகளைத் துணைக்கொண்டு சிதாவாக்கத்துக் கோடி அவ்வரணை வளைந்தான். மற்றொருவழியாய்ப் பறங்கிக்காரர் சிலபடைகளை யெழுப்பிவிட்டுத் தென்னாநகருக்குப்போய்ச் சூறையாடும்படிசெய்தார். அந்நகருஞ்சென்ற பறங்கிவீரர் ஐவிசாவெல்லையிலிருந்த கோயிலைத்தகர்த்து, அதனுள் இருந்த விக்கிரகத்தைப் பங்கப்படுத்தினது மன்றி, அக் கோயிலினுள் கோவதையும் செய்தார். இதனால், இராஜசிங்கன், தான் 9 மாசமாகக் கைப்பற்றி சின்ற கோட்டையை விடுத்தப் பின்வாங்கித் தன்நாடுகளைக் காக்கப் போயினான். அவனைக்கண்ட கோணப்பு பண்டாரன் மெல்லமெல்லப் பின்வாங்கிச் செல்லுந்தோறு மெதிர்ப்பட்ட சிற்றூர்களைச் சூறையாடிக்கொண்டு சிலவருடங்களில் மீண்டான்.

இதற்கிடையில் பறங்கிக்காரர்யாடு சற்றே நயப்படக்கொடங்கிற்று. முதலில் ஐவிசாவெல்லையையும் சத்தகோற்றையையும் பிடித்துப் பின்னர்க்கண்டியையும்கவர்ந்தார். உடனே அந்நகருக் கரசளுக்கத் தொன்பிலிப்பு என்னுமோர் இராஜகுமாரனை யேற்படுத்தினார். அது, தொன்னானுக்குப் பெரியதோர் லோபத்தைப் பறங்கிகள்மேலெழுப்பிவிட, அவன் உடனே கண்டிக்கேகி, அங்கே மறைந்திருந்து. சமயம்பார்த்து, நஞ்சிட்டிப் பிலிப்புனைவக் கொன்று, பறங்கிகளையும் மேற்கொண்டான்.

பின்னரு மோர்முறை இராஜசிங்கன் தன் அதிவிருத்தப்பிராயத்தில் போருக்கெழு நேர்ந்தது. தொன்னான் கடுகணவை மலைவழியில் யுத்தசன்னத்தளமுத் தன்சேனையோடுவர, இராஜசிங்கன் சேனைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு எதிர்த்து அமர்ந்தொத்த அளவில், இராஜசிங்கனுடைய சைனியம் சிறிதுநேரஞ்சலிக்காது யுத்தஞ்செய்தும் ஈற்றில் ஆற்றாது பின்வாங்க, ஜான் தன்சேனையைத் தூண்டி மாற்றன் சேனைமேல்விடுத்து ஆட்டுக்கூட்டத்தில் புலிகள்விழுந்தவாறு வீரரைச் சாய்த்துச்சாய்த்துப் போர்க்களமெங்கும் பிணக்காடாக்கி விட்டான். அவ்வேளையில் சூரியனும் இராஜசிங்கன் தோற்பதைக்காணச் சகியாதனீ போன்று மேலைக் கடற்புறஞ் செ

ல்ல, இராஜசிக்கன் தன் கிழக்கண்ணை மலரவிழித்து, யுத்தகளத்தில்மடிந்து சாய்ந்துகிடக்கும் யுத்தவீரரையும், அணியணியாய்ப் பின்னிட்டோடும் சேனாவீரரையும், சத்திரங்களால் ஊறுபட்டுக் குருகிக்கும் தன் காலையும் கண்டெகலங்கி, “அந்தோ! முடிவுதாலமும் வந்தென்னை அடுத்ததோ! இற்றைநாள் எனக் கமக்கலநாறாயினதோ! ஈண்டுப் பதினொரு வருடங்காறும் எனக்கு மாறாய்த் தலைநீட்டிய அரசன் யாவன்! இன்றோ என்மாற்றான் என்னிலும் வலியுறான். என்வலியோ வயசாற்றுகின்றியது. பின் யான் செய்யக்கிடப்பதென்னை” என்று வாய்விட்டுப் பிரலாபித்துப் பின்னிட்டான். அப்பால் அவன் தன்காலிற்பெற்ற காயத்தை மருந்திட்டாற்றின் மாணங்கமாமெனக் கருதி, அக்காயத்தோடிருந்தே சின்னொளில் தன் பரிசாரகராலிறந்தான்.

இது சிகழ்ந்தது 1592-ல். இவனிறந்தபோது வயசு 120 என்பர் பறங்கிக்காரர்.

இவனிறத்தலும், அவனுக்குப் பகைவனாயிருந்த Don Jhon Wimala Dharma தோன்ஜான் என்பவன் விமலதருமன் என்னும் பட்டப்பெயருடன் அரசனாயினான். உடனே அவன், தான்சார்ந்த கிறிஸ்தமதத்தை விட்டு, மீண்டும் பௌத்தனாகி முனனே 1560-ம் ஆண்டளவில் பறங்கிக்காரரால் அபகரித்துக்கொண்டபோய் நாசஞ்செய்யப்பட்ட பௌத்ததசனத்தைப்போலு மோர் போலித்தசனமொன் றியற்றுவித்து, அதைத்தான் சப் பிரகாமத்தில் சேயிக்கப்பட்டிருக்கக் கண்டெடுத்ததுபோல் சிங்களருக்குரைத்து, அத்தசனத்தை யுடையவனே இலங்காபதியென்ற அவர்கள் கொள்கைப்படி அவர்களால் தன்னை யரசனாக மதிப்பித்தான்.

இது பறங்கிக்காரருக்குப் பெருங்கோபத்தை யுண்டாக்கியதேயாயினும், அவர்களைப்போது அவனை யெதிர்க்கும் திறனற்றவராயிருந்தார். அப்படியிருக்கையில் பறங்கித் தளகர்த்தனொருவன் மலாக்காலிலிருந்து கோவைக்குப் புறப்பட்டுக் கொழும்புமார்க்கமாகவந்து அங்கு நங்கூரம்பாய்ச்சி இறங்கியபோது, இச்சமாசாரங்கள் அவன் காதுக் கெட்டின. அவன் பின்னாக் கோவைக் கேகியபோது, தான் கேள்விப்பட்டவைகளைத் தேசாதிபதிக்குரைக்க, தேசாதிபதியும், உடனே, அவனையே தலைவனாக நியோகித்து, ஒப்பெருஞ் சேனையுடன் போருமாறு சொன்னான். அவன் அவ்வாறு போக ஆயத்தமானபோது தேசாதிபதி அவனையழைத்து, நீ இலங்கையை வெற்றிகொண்டக்கால், மன்னரி லிருப்பவளாகிய கண்டியரசன் புத்திரி தொன்னுகாதசினிவுக்கு சியாயப்படி பட்டங்கட்டிவைத்து மீளுகியென்று அனுமதி கொடுத்தனுப்பினான்.

இச்சங்கேதத்தைத் தலைமேற்கொண்டு இலங்கையையடைந்த (Pedro Lopez de Souza) பேதுருலோப்பன்துக்கை யென்னு மத் தளகர்த்

தன், மன்னாருக்கேகி அங்கே கோட்டையிலிருந்த தொன்னுகாதரினாவை
க்கண்டு, அவனைச் சேளுநாயகமாகவைத்து, அவனைச்சூழ்ந்து அச்சேனை
யும், அவளுடைய செல்விக்கைப்பற்றி அநேகசிக்களரும், புறஞ்செல்ல, யா
வரையு நடத்திக்கொண்டு கண்டிக்குச் சென்றான். செல்லுமனவில், வெ
ல்லனைக்கணவியில், யுகாந்தகாலத்து மேகமுழக்கோ, கடலொலியோ வெ
ணப் பிரமிக்குமாறு நாற்றிசையினின்றும் விமலதருமன்பக்கத்துச் சேனை க
ளுடைய எக்காளமும் ரணபேரியும் கலந்தொலிக்கக் கேட்டுத் தளகர்த்தன்
சிறிதுதூரஞ் செல்லாமுன்னே, சரங்களும் குண்டுகளும் வல்லயங்களுந்
சோனைமேகம்போற் செரிய, அச்சேனைமுழுமையு மடியோடு நாசப்பதித
லும், தொன்னுகாதரினா திக்கற்றவளாய் விமலதருமன் கைவசப்பட்டான்.
உடனே விமலதருமனும் அவளை வதுவைசெய்து கொண்டான். இது சிக
ழ்த்தது 1593-ம் வருடம் அளவில். இதனைக் கோவையிலிருந்தபடி கேள்
வியுற்ற பறங்கித் தேசாதிபதி, அதற்கு வைரஞ்சாதிக்க வெண்ணி, மணு
ஷர் உயிரை மசகம்போவ் வினைத்துக் கொடுமைபுரிவதில் தன்னையன்றி
உலகில் இணையில்லாத ஓர் கொடிய பறங்கிக்காரனை ஓர் சேனையோடும்
1594-ல் இலங்கைக்கு அனுப்பினான். அவன் கண்டிநாட்டில் செய்த தீமை
கள் சொல்லுந்தரத்தவல்ல. என்னை! அவன் வீடுகள்தோறும் புருந்து
அனேகரை அசியாயமாய்க் கொலைசெய்வன். ஸ்திரிகளைக் கைப்பிடித்தி
ழுத்து அவர்கள் நைக்குழந்தைகளைத் திரிகைகளிலிட்டு அவர்கள் கைக
ளால் திரிக்கச்செய்து கொன்றபின்பு, அவர்களையுஞ் சிரசைக்கொய்துகொ
ல்லவன். கல்லவ * குலத்துப் பிள்ளைகளைக்காணின், “கல்லோ!” என்
னும் மொழி பறங்கிப்பாஷையில் சேவல் என்றர்த்தக்கொள்ளலால், பரி
கசித்து, அக்குழந்தைகளை சுட்டிதுதியில் குத்தி உயர்த்தி, “இவ்வினஞ் சே
வல்கள் கூவுச்சிறமையைப் பாருங்கள்” எனக் கூவியார்ப்பரித்துக் கொல்
லுமாறு தன் சேனாவீரருந் காஞ்ஞசெய்து, அவ்வாறு அவர்களால் எண்
ணில் குழந்தைகளைக் கொல்வித்துக் களிப்பன். இவையன்றியும், மல்வ
ளைப்பாவத்துக்குச் சமீபத்தே அநேக சிக்களரை ஆற்றில் தள்ளி, அதிலி
ருக்கும் முதலைகளுந் கிரைபாக்குவன். [இது ஒருநாளன்று பலநாளாக
நடந்தமையால் முதலைகளெல்லாம் சிழ்க்கையு தங்கால் தண்ணீர்மேல் மித
ந்து வாய்திறக்கவும் பழகியிருந்தன.] ஆங்காங்குஞ் சென்று பட்டணங்களை
எரியூட்டிவன். ஆடுமாடுகளை வெருட்டிவிடுவன். பழந்தரு விருகூந்த
ளைச் சாய்த்துவிடுவன். குடிசைப்பிடித்துச் சிறைப்படுத்துவன். ஆயு
க்களையிடிப்பன். அந்தோ! இவனு மிவன்சேனைகளு மிவ்வாறுசெய்த கொ
டுமை பெரிது பெரிது! மிகப்பெரிது!

இதற்கிடையில், விமலதருமன், தக்க உபாயத்தேடித் தண்டிநாட்டினின்று மவனைக் கடைசியாய் வெருவி யோடச் செய்தான்.

அவனிற்கே யிவ்வாறு கலகஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் அங்கே நாமமாத்திரையில் இலங்காபதியாய்க் கொழும்பிலி நந்த தொன்னான் தருமபாலன் தன் பேராலிநந்த நாடுகளையெல்லாம் புறங்கிக்காரருக்குக் கையளித்துவிட்டு, 1581-ம் ஆண்டு மேய்த்தில் பரலோகவாசியானான். இவன் அரசனாயிருந்தகாலம் 39 வருடம்.

விஞ்சவிடம் பிடிக்கக் கொஞ்சவிடங்கேட்கும் வஞ்சநெஞ்சராகிய இப் பறங்கிகள் சீரிவ்வாறாக, இச்சமயத்தில் ஐரோப்பாதேயத்தினுள்ள மற்றோர் நாட்டினின்றும் இலங்கைக்குவந்த வேறோர் சாதிவர்த்தகரைப்பற்றிச் சொல்லுதல்:—ஐரோப்பாவிலே, பறங்கிநாட்டுக்கு உத்தரகிசையிலே, இங்கிலாந்துக்குச் சமீபத்தே, ஒல்லாந்து என ஓர் சிறுநாடு உது. அந்நாட்டினுள்ளார் அதியுழப்பும் வர்த்தகப்பிரியமும் சுயமதாபிமானமு முடையவர்கள். அவர்கள் சிலர் 1590-ன்மேல், தமது நாட்டினுக்கு வேண்டிய ஏலாதிகள் கொள்ளுமாறு சில கப்பல்களோடும் பறங்கிநாட்டுக்குப் போயினார். அப்போது அந்நாட்டரசன் அவ்வொல்லாந்தரது முபற்சியிற் பொறுமையுற்றவனாய், அவர்களிடத்தில் யாதொருபொருளும் கொள்ளலும் விற்பனையும் வொனத் தன் நாட்டார் காஞ்ஞாபித்தான். அதுவும் ஒல்லாந்தர் அபிமானமும் கோபமுமுற்றவராய்த் தமது நாட்டுக்கு மீண்டு, ஒருவருடத்துக்கிடையில், கீழைத்தேய வர்த்தகத்துக்கென்று ஓர் வர்த்தகக்கூட்டத்தை ஏற்படுத்தி, 1595-ல் கப்பற்குழாமொன்றைப் பிரயாணப்படுத்தினார். அக்கப்பல்கள் நன் நம்பிக்கை முனையைத் தாண்டிச் சாவகத்திவு முதலிய தீவுகளையும் சீரொவையுமுடந்து ஏலாதிகள்மாற்றி மீளுவவாயின. இவ்வாறு சிலநாள் நடந்தபின்னர், (Spilbergen) ஸ்பில்பேர்ஜன் என்னுமோர் கப்பற்சேனாபதியுடன் மூன்றுகப்பல்கள் இலங்கைக் கணுப்பப்பட்டன. அவைகள் சிந்தாயாத்திரையாய் 1602-ல் மட்டக்களப்பைவந்தடைந்தன. உடனே அச்சேனாபதி கரைப்பட்டுக் கண்டியைநோக்கிச் சென்று, அங்கே தன்வரவை அரசனுக்கறிவித்தான். அவனை விமலதருமனும்தக்கமரியாதையோடும் மிக்க ஆதரத்தோடும் உபசரித்து விருந்திட்டு உறவாடி அவன் விரும்பியவாறெல்லாம் செய்துகொள்ளுமாறு அதுமதிக்கொடுக்க, அதிபதியும் மகிழ்ந்து கறுவாப்பட்டை மிளகு முதலிய ஏற்றிக்கொண்டு மீண்டான்.

இதன்பின்னர் 1603-ல், மற்றொரு ஒல்லாந்தவர்த்தகக்குழாம் (Sebald de weerd) சீபால்தேவீரந்து என்னுமோர் கப்பற் தளகருத்தனோடும் வந்து அத்துறையிலேயேயுடைய, விமலதருமராஜன் அவனையெதிர்த்து

கொள்ளுமாறு துறைப்புறஞ்சென்றான். அப்போது தலைவதிரியாமல் மது மயக்கெய்திக்கிடந்த அத்தனகர்த்தன் சிறிதும் மரியாதையின்றி யேழுமாறாய் நடக்க, அதனை அரசன் குறிக்கொண்டு, தன்னைச் சூழ்த்துநின்ற பரிவாரங்களை நோக்கி, “இச் சண்டனைப்பந்தியுங்க” என்றொருஞாயிக்கு அவர்களும்வாவாறே அவனைப்பிடித்துக்கட்டமுயன்றார். அதனால் பெரிய தன்ருதுக்குண்டாகிக் கொடிய அமராய்முடிய, தனகர்த்தனும் அவன் பக்கத்தாரில் ஐம்பதின்மரும் கொலையுண்டிற்றந்தார், பின்னர் விமலதருமன் அக் கப்பற்குழுத்து இரண்டாம் அதிபதிக்கு ஓர் சிறியகடித்ததைப் பறங்கிப்பாவைஷரில் வரைந்துவிடுத்தான். அதாவது:—“கட்குடியன் தப்பாது கேடுறுவன். கடவுளோ நீதியுடையவர். இனி உங்களுக்குச் சமாதானம் வேண்டுமெல் சமாதானத்துக்கும், அஃகினறிப் போரேயாயின் போருக்கும் எத்தனப்படுக” என்பதாம். இதனைக்கண்ட அதிபதி அஞ்சிச் சமாதானமாகித் தன்னோக்கத்தை அந்நேரத்துக்குத் தக்கவாறு முடித்துக்கொண்டு தன்னுார்க்குமீண்டான்.

இப்படி விமலதருமன் வீரபராக்கிரமத்துடன் 12 வருட மரச்செய்து, 1604-ல் இறந்தான். அப்போது, அவனுக்குக் காதரினாப்பற்றடித்திராகிய விசயபாலன், குமாரசிங்கன் என்னுமிருவரும் அதிபாலியராயிருந்தமையால், முடிதரித்தற்கு அபக்குவிசையாயிருந்தார். அப்போது, ஊவைநாட்டரசனுக்கும், விமலதருமராஜன் தம்பியும் திருவடிமலையிலிருந்த குருவாகிய ஒருவனுக்குமிடையே, அப்பிள்ளைகளுடைய சம்ரக்ஷணதிகாரத்தினை பொருட்டு வழக்குண்டாக, குரு, ஊவையரசனைக்கொன்று, காதரினாவை மணமுடித்து, (Senerat) சேனரதன் என்னும் பட்டப்பெயருடன் அரசராயினான்.

அவனரசியற்றிவருகையில், 1612-ல், ஒல்லாந்தரால் அனுப்பப்பட்ட (Marcellus de Boschouder) மார்க்செல்லியு தேபாஸ்துதர் என்பவன் தூதராய்க் கண்டிக்குவந்தான். அவனை அரசன் உபசரித்து ஒருடன்படிக்கை பண்ணிக்கொண்டு, கொட்டியாரத்தில் ஓர்கோட்டையைக்கட்டிக்கொள்ள அனுமதிக்கொடுத்தான். அவ்வாறே ஒல்லாந்தர் அக்கோட்டையைக் கட்டிமுடித்தலும், பறங்கிகள் வெகுண்டு, (Simon Corea) சீமோன் கோரியா வென்னும் படைத்தலைவனோடு ஓர் சேனையைனுப்பினார். அவன் அக்கோட்டையைவளைத்து, உள்ளிருந்தோரையெல்லாம் வாளுக்கிரையாக்கி மீண்டான். அதனையறிந்த செனரதன் சிறிதுந் தாழ்க்காது பகைசாதிக் கவெண்ணி, அத்துடன் தமது நாடுபோய்ச்சேராமுன், ஐயாயிரம் யுத்த வீரருள்ள வோர் சேனையையனுப்பி, அவர்களுக்குத்தக்க தண்டம்புரிவித்தான்.

இதற்கிடையில் காதரிஞ்வுடைய சேட்டபுத்திரன் அவமிருத்தாய் உயிர் துறந்தான். அப்போது காதரிஞ், தன் மகனைச் செனரதன் நஞ்சுட்டிக் கொன்றிருப்பன் எனச் சங்கையுற்று, மனக்கவலையே பிணிபாய்ச் சிலநாளிலிறந்தான். அவன் மரணிக்கும்போது, பாஸ்குதரையும் ஊவையரசனையும் வரித்து அவர்களிடத்தில் மற்றைய பின்னர்களைக் கையடையாய் ஒப்பித்தான். இது நிகழ்ந்தது 1613-ம் ஆண்டு ஜூலை 20-உயில்.

அடுத்த 1614-ல், பறங்கிகள், கண்டியில் ஓர் “ரோமான்கத்தோலிக்க” தேவாலயமும், குருமாருக்காக ஓர் தவச்சாலைபுயம் கட்டிதற்குச் செனரதனிடம் அனுமதிக்கேட்க, அரசன் அதற்குடன்படாது மறுத்தான்.

அப்பால், 1615-ல், செனரதன் பறங்கிகளை இலங்கையினின்றும் அதற்றிவிட விரும்பி, பாஸ்குதரை ஒல்லாந்துக்கனுப்பி, அவ்வொல்லாந்தரிடம் படைத்துணைகேட்பித்தான். அதற்கொல்லாந்தர் மறுக்க, உடனே பாஸ்குதர் “தென்மார்க்கு” நாட்டுக்கேகி, அங்கே செனரதன்பேரால் ஒருடன் படிக்கை பண்ணிக்கொடுத்து, தேனியர்பலரைச் சேனைபாகச் சேர்த்துக் கொண்டு, தானே அதிபதியாகி, இலங்கையை நாடி மீண்டு வரும்வழியில், இறந்தான். பின்னர்ச் செனரதன் அத்தேனியரை அங்கேகரிக்க அஞ்சி அவர்களை ஏற்றுக்கொள்ளாது விடுத்தான்.

சுதிங்கனயரசு, அங்கே பறங்கிக்காரர், 1591-ல், யாழ்ப்பாணத்தை வெற்றிகொண்டு, பின், அதையாளும்படி அவ்ஞரரசனுக்கே திறைக்காகவிடுத்து, பின்னர்ப் பேரவாவென்னும் பேய்வாய்ப்பட்டி, அவ்வரசன்மேல் விசுவாசகாதகம் எனப் பொய்க்குற்றமொன்று பாரித்து, அவனைத் துரத்திவிட்டு, அவ்ஞரைத் தம்முட்களுடன் கட்டியாண்டார். அப்போது அங்கே 1624-ல் ஓர் கோட்டையைக்கட்டத்தொடங்கி, 1632-ல் முடித்தார்.

இவ்வாறுபெற்ற அக்கோட்டை அவர்கள் 40 வருடம் அரசுசெய்தார். அவர்கள் அக்காலத்திலே மதவிஷயத்தில்புரிந்த கொடுமை சிறிதன்று. அதற்கஞ்சிப் பிராமணரும்களில் அம்மதம் புருந்தாரென்றால் மற்றோர் செய்திசொல்லவும் வேண்டுகோ? அக்காலத்தில் கட்டப்பட்ட கோயில் கந்தாம் இன்னும் ஊர்க்கத்தோறு மொவ்வொன்று யழிந்துகிடப்பவை.

அது நிற்க; 1627-ல், திரிகோணமலை மட்டக்களப்பு என்னுமிடங்களிலும் பறங்கிகள் கோட்டைகளைக்கட்டினார்கள். திரிகோணமலையில், குளக்கோட்டிமகாராஜனால் ஆகியில் கட்டப்பட்டிருந்த ஆயிரக்கால்மண்டபத்தையும் கோணேசர்கோயிலையுமிடுத்து, அக்கற்களையெடுத்தே பறங்கிகள் அக்கோட்டையைக் கட்டுவித்தார்கள். அதன்மேல் பறங்கிகள் சிறிதுகாலமாகக் குடிகள் துயர்கூரவும், தம்மனம்களிகூரவும் அரசுபுரிந்துவருவாறாயினார்.

ந. அதிகாரம்.

[கொன்ஸ்தாந்தின் கெசுவடைய
படைபெழுச்சிமுதல்; பறங்கிக்காரர்
தீர்த்தப்பட்டது பரியந்தம்.]

அப்பால் செனரதன் கண்டியிலிருந்தபடி போருக்கெதனஞ் செய்தி
ருந்தமையை 1630-ல், பறங்கிப்படைத்தலைவனாகிய (Constantine De
Saa) கொன்ஸ்தாந்தின் தேச எண்பவன் உணர்ந்து, அவனுக்கு முந்தி
விட எண்ணி, ஓர் பெருஞ்சேனையோடும் கொழும்பி னின்று புறப்பட்டு,
காவல்வழிகளையெல்லாம் தாண்டிக் கண்டிருகருள் துழைந்தான். இவ்வாறு
பறங்கிகள் வருவார்களென்று சிந்தித்து காத்திராத செனரதன், அவர்களைக்
கண்ட அளவில் இடிமுழக்கக்கேட்ட சர்ப்பம்போல் திகைத்து, தைரியங்
குன்றி, யாதுஞ்செய்ய வியலாதவனாக் கண்டியை விட்டோடி, ஊவைநா
ட்டிக் காட்டிள் மறைந்தான். அதுகண்டு கொன்ஸ்தாந்தின் கொழும்பை
நோக்கி மீண்டான். அங்கு சென்ற மாதிரித்தில், அங்குள்ளார் அவனை ஏள
னமபண்ணினமையால், அவன் மறுபடியும் ஓர்சேனையைச்சேர்த்துக்கொ
ண்டு வதுகையையடைந்து, அக்கரிகையை அக்கினியால் நாசஞ்செய்தான்.
அக்கரை அப்போது காததுகின்ற செனரதன் மகன் இரண்டாம் இராஜ
சிங்கன் உடனே தன் சேனைகளோடும் அவ்விடத்தைவிட்டோடலும்,
கொன்ஸ்தாந்தின் தன் சேனைகளைச் சிரமபரிசாரத்தின் பொருட்டும், வேறு
போருக் காயத்தம்பண்ணு வித்தமாகவும் நடத்திக்கொண்டுபோய் அச்சே
னையோடும் ஓர் கலேமெல் தங்கினான். இப்படியிருக்குகளில், இராஜசிங்கன்
வெள்ளமென்னச் சேனைகளைத் திரட்டியனுப்ப, அவைகளும் ஓர்சுள் அந்
திப்போதில் அம்மலையை வளைந்த எதிருன்றின. அப்போது இரவிறுத்த
மையால் போர்முட்டற் கியலாதவராய் இருதிருத்தாரும் தத்தமிடங்கலிலி
ருந்து எப்போ வியும் எப்போ புலருங் என்று, காலகேபத்தின் பொருட்
டுச் சிங்கன் ஆடல்பாடலாலும், பறங்கிகள் தெய்வஸ்தோத்திரங்கள் செய்
வதாலும் பொழுது போக்கினர். அப்போது கொன்ஸ்தாந்தின் தனது அணி
கந்தோறும் சென்ற, “முன்பொருத வாறுதிறலுடன் பொருதல் வேண்டும
முன்செய்தது போன்று. இனிவருவதே போர். இதற்குமுன் புழம்பெ
றப்பொருதீர். இப்போதோ உங்கள் உயிருக்காகப் பொரலாவசியமாயி
ற்று” என்று தைரியவசனம் பகர்த்துவந்தான்.

இப்படியிருக்கக் குக்கிலுமகத்திற்று. உடனே பறங்கிபகூத்துச் சிங்
கனமுதலிகளுட் சிலரொழிந்த மற்றியாவரும் தத்தமபடைகளோடும், முன்
னர்க் கண்டியரசனுடைய ஒற்றருடன் தாம் பண்ணிக்கொண்ட சக்கேதப்
படி, தம்மை நம்பிவந்த பறங்கிகளைக் கைவிட்டு, இராஜசிங்கன் பகூமாயி

னார். அதுகண்ட சிங்களசேனாபதிகள் சிறிதந் தாழ்க்காது போய்ப் பறங்கிகளை வளைய, “துணிந்தார்க்குயிர் துரும்பு” என்றாடி பறங்கிகள் சிறிது மஞ்சாது, “மாற்றாருயிர்குடிப்போம், ஆற்றாதேல், எம்முயிர்மடிப்போம்” என்று சபதங்கூறி வீராவேசத்துடன் கடுவலத்துப் பம்பரம்போல் சுழன்று சுழன்று, சிங்களப்படைமேல் விழுந்து, முகூர்த்தந்தோறும் இராஜசிங்கனால் அனுப்பப்பட்டுவரும் உபபலங்களை முடன்சேர்த்துச் சங்கரித்தும், தொலையாதெஞ்சிய உபபலங்களால் தம்பலங்களைச் சிறிதுசிறிதாய் மடியக்கொடுத்தும், தம்போருக் கெல்லையாணாது அஸ்தமயனவரையில் போயுரிந்தார்கள். அப்போது சூரியனும், “இவர்களிற்கு பசிதாச சிரமங்களைவின்று போர்செய்ய நான் பார்த்திருப்பது தருமமா? தருமமன்று” என்று கருணையால் மறைந்தான்போன்று மேற் கடற்புறஞ்சென்று இரவென்னும்படாமுகிழ்த்துமறைந்தான். அதுகண்டு இருதிருத்தாரும் போரொழிந்து களத்தைவிட்டு நீங்கினர். அவர்களுள், பறங்கிகள் தம் சிரமந்தீர்ப்பது கருத்தாய் ஆவலுடன் மலைமேல் தம்முறைவிடம் தேடிப்போதலும், அங்கே வருணபகவான், “இப்பாதகரை விடலாகாது; இவர்கள் என்பகைவனாகிய அக்கினிபகவானைத் துணைக்கொண்டு, என்னநம்பி யுயிர்வாழுவவராகிய சிங்களருடைய பட்டணங்களை நாசஞ்செய்தவர்கள். ஆதலால் நான் என்பகையைத் தீர்த்தற்கும் அச்சிங்களர் என்மேல்கொண்ட நம்பிக்கைக்குப் பயன்காட்டுதற்கும் ஏற்றசமயம் இதுவல்ல தினிவாயாது” என்றெண்ணினானேன்று, தாரைதாரையாய் மழையை யிடையறாதுபொழிந்து, அவர்களைக் குளிரினால் சரீரங்குலைத்து வருந்தவும், படுக்கைக்கிடையில் லாமல் நடுநடுங்கி நிற்கவும் செய்ததுமன்றி, அவர்களுடைய வெடிமருந்தையும் நாசப்படுத்தினான். அப்போது பறங்கிவீரரெல்லோரும் தந்தலைவனாகிய கொன்ஸ்தாங்கினைநோக்கி, “இனி நமக் கிருக்கும் வலியாது? ஆதலால், இப்போதே தப்பியோடிப் பிழைப்போம்வாரும்” என்றுவேண்ட, வீரத்திறலுடைய அத்தலைவன், நகைத்து, “வீரராயுள்ளவரும் படைமு கததில் முன்வைத்தகாலப் பின்வைப்பரா? எம்முயிரைக்கொண்டு ஒடுதல் புகழன்று. இக்களத்தில் மடிவதே புகழாம்” என்று கூறிமறுத்தான். இப்படியிருக்க, கதிரவனும் அவர்கள் சீரைப் பார்க்கவருவான்போன்று தேரேறினான். உடனே சிங்களா போர்தொடங்கிப் பறங்கிகளெல்லோரையும் சங்கரித்துப் போர்க்களமெங்கும் காக்கைகள் நாடவும், கழுகுகள் தேடவும், நாய்கள்கூடவும், நரிகள்பாடவும், குருதியோடவும், வீரர் ஆடவும் பிணக்காடாக்கி, ஈற்றில் கொன்ஸ்தாங்கினுடைய சிரசையுங் கருணையின்றிக் கொய்துகொண்டு, சமுத்திர கோஷம்போல் ஜயபேரி முழங்கச் சென்று, சமீபத்திலே ஓர் ஏரியிலே நீராடினின்ற இராஜசிங்கனுடைய பாத்தத்தில் வைத்து வணங்கி அவனுடன் இராஜதானிக்கு மீண்டார்.

இப்படிக் கொன்ஸ்தாந்தின் பரலோகம் போக, பறங்கிக்காரரிட மிது
காறும் வந்திருளிய விஜயலக்குமியும் புறஞ்செல்லத் தொடங்கினாள். அப்
பால் செனரதன் கொழும்பைக் கவரமுயன்று சின்னளில் அதனையும்
எளிதில் கையாடிச் சாவடிச் செய்தான். இப்படியிருக்கையில், பறங்கிக்கா
ரருக்குக் கோவையிலிருந்து படைத்துணை வருதலும், அவர்கள் போர்துர
ந்து செனரதனை முதுகிடச் செய்து, அவனைத் தமக்கு வருடந்தோறும்
நிறையாக இரண்டொரு தரும்படி கேட்ட, அவனு மிணைந்து சமாதானப்
பட்டான்.

இவன் 30 வருட மரசுபுரிந்து 1634-ல் இறக்க, ௨-ம் இராஜசிங்கன்
அரசனானான். பின்பு, அவனுடைய தமையன்மாரும் தாயினது முதற்ரு
ரத்துப் புத்திரருமாகிய மற்றிருவர், ஊவை மாத் தனை என்னும் நாடுகளு
க்குக் குறுகிலமன்னராக்கிச் சிறிதுநாளுக்குள், ஒருவனாகிய குமாரசிக்க
னிறந்துபோக, மற்றவனாகிய விஜயபாலன் இராஜசிக்கனுடன் போர்தொடி
த்து முதுகிட்டோடிச் கோவைநகரையடைந்து பறங்கிகளைத் தஞ்சமாகக்
கொண்டான். அந்நாளில் பறங்கிநாட்டிபதியும் பரிதானப்பிரியனுமான
(Diego de Mello) தீக்கோதேமெல்லோ என்பவன் தனக்கு இராஜசிக்
கன் காணிக்கையாக யாதுங்கொடுக்கவில்லையென்று அழன்று, 700 பறங்கி
வீரரோடும் 28000 சிக்கனரோடும் யுத்தசன்னத்தையு வழிக்கொண்டு கண்
டியை நோக்கி நெருங்குகையில், இராஜசிக்கன் ஓர் சாரணனை யனுப்பி,
“சியாயமின்றிப் போருக்கு வருதல் நீதியாமோ” வென்று கேட்பித்தும் சட்
டையண்ணது வீரகுரத்தோடு போருக்கு நெருங்கினான். அதனைக் கண்டு
இராஜசிக்கன் கோபாதிக்கையு ஓர் சேனையோடும் வெல்லனைக்கணவாய்
வரையில் சென்று, அங்கே எதிரூன்றி நின்று, அவர்கள்மேல் சரங்கனையும்
வல்லயங்கனையும் மாரிபோற் பொழிந்தான். அதனைக்கண்ட பறங்கிபக்த
த்துச் சிக்கனரெல்லோரும் பறங்கிகளைக் கைவிட்டுச் சிக்கனுடைய பூதத்
தை வந்தணந்தார். அப்போது, நிராயுதனாய் நின்ற சத்தவீரனொருவன்
கைக்கு ஓர் வானாயுதமெட்டியதுபோல் அவர்கள் வந்துசேர்த்தமாத் திரக்
தில், இராஜசிக்கன் களிப்புற்று, பறங்கிகள் உடலமெங்கும் அத்திரம்மொ
ய்க்கவும். சத்திரம் தைக்கவும், கிரம்போனவர்கிலர், கரம்போனவர்கிலர்,
கால்போனவர்பலர், கண்போனவர்பலர், குடரிமுத்தவர்பலர், பிடரிமுத்தவர்
பலர், பலராய்ச்சாய்து மாய்ந்து யுத்தகளத்தில் விழும்படி ஓர்பகலும் இர
வும் ஓயாது போராடி, ஈற்றில் அப்பறங்கிகளில் முப்பத்து மூவர் ஒழிந்த
வனையோரை யொருங்கே சங்கரித்து வாகைமலை குடிப் போர்க்களத்தி
னின்றும் நீங்கினான்.

இப்பால் இராஜசின்கன், இனிமேற் பறங்கிக்காரர் இலங்கையிலிருப் பாராயின் அவரால் தனக்கு இடர்கள் இடையறாது விளைந்துகொண்டே யிருக்கு மென்று நினைந்து, அவரை யொருங்கே இலங்கையினின்றும் தூர த்திவிடும்பொருட்டு வந்தாலியிலிருந்த ஒல்லாந்தரிடம் படைத்துணைகே ட்டு ஓர் தூதனையனுப்பினான். அவர்களு மக்கேள்விக்குடன்பட்டு, இராஜ காரியஸ்தர் சிலரைக் கண்டிக்கனுப்பினார்கள். அவர்களை இராஜசின்கன் உபசரித்து, “யுத்தத்தின்பொருட்டு நேருஞ் செலவுகள் கண்டியரசனும் பரி கரிக்கப்படுவனவாயின், வேண்டியசேனைகளையனுப்புவதும், பறங்கிகளைத் தூரத்தியபின் கோட்டைகளை அரசனிடம் ஒப்பிப்பதும் ஒல்லாந்தர்கடன்” எனவும், “அவ்வுபகாரத்திற்குப் பிரதியாய் அரசனால் விடற்பாலது மிசகு கறவாப்பட்டை என்னும் சரக்குகளின் வியாபாரசுத்திரம்” எனவும் ஓர் பொருத்தப்பத்திரமெழுதி, இருதிருத்தாரும் கைச்சாத்திட்டபின், உறவாடி விடைகொடுத்தனுப்பினான். அக்காரியஸ்தர்களோடு இராஜசின்கன் பேசு ம்போதெல்லாம் தலையிற்கிரீடமும், கையிற்கட்டமும், தேகத்தில் இரத்தி ருபரணங்களும் பொற்சங்கிலிகளும் கிடந்திலங்க, நின்றகொண்டே வார் த்தையாடினான். இவ்வாறு ஐரோப்பியர்க்கு மரியாதைகாட்டி இழிவந்த செயலுக் குடன்பட்டவன் இவனே அன்றி, இவனுக்குமுன் இவன்குலத் தோ ரெவரேனுமில்லை.

அதுசீர்த்; இங்கு சீகழந்தவற்றையெல்லா மறிந்த கொழும்புப் பற ங்கியதிப்பதி, வரவிருக்கும் மாற்றான் வலியையுணர்ந்து அஞ்சி, தான் முந்தி க்கொள்ளவேண்டுமென்றெண்ணி, அவ்வாறே யோர்படையோடும் கண்டி க்கேகிப் போரில்மேற்கொண்டு அந்நகரை அக்கினிவாய்ப்படுத்தியிண்டான். மீளாமனவில், இராஜசின்கனுடைய சேனாவீரரெல்லாரும் திரண்டெவந்து அவர்களை வழிமறித்து யுத்தஞ்செய்து யாவரையுக்கொன்று, அவர்களுடைய கிரகுகளையெல்லாஞ் சேர்த்து அடிபரந்து துனிகூர்ந்த யோர் கோபுரம்போ வடுக்கித் தம்மரசனுக்குக் காட்டினார்கள்.

இதுசீகழந்து சின்னாவில், முன்கூறிப்போன சங்கேதப்படி ஒல்லாந் தர், (Westerwold) வெஸ்தர்லோல்டு என்னும் சுப்பற்சேனாபதியுடன் ஓர்சேனையையனுப்ப, அவன் மட்டக்களப்பில் வந்திறங்கி, அங்கே இரண்டு பீரங்கிப் பித்திகைகளை அமைத்துக்கொண்டு அந்நகரையே வளைந்து பற ங்கிகளுடன் போர் தொடுத்தான். அப்போது பறங்கிகள் சிறிதுநேரம் முர னிய்பார்த்தும் முடியாமல் சமாதானங்கோரி வெண்கொடியுயர்த்திப் போ ரைசிறுத்தி, நாகபட்டணத்துக்குத் தங்களைத் தங்கள் ஆயுதநெருக்கினோடும் போ யகலுமாறு விடும்படி வேண்டினர். அதற்கு ஒல்லாந்தர் இசைதலும், அவர்க ளவ்வாறே அங்குவிட்டகன்றார். அப்பால் திரிகோணமலையையுங்

கவர்ந்து, இராஜசிக்கனுடைய ஏவலின்வழி அவ்விருகோட்டைகளையும் தகர்த்து அவை கிடந்தவிடமும் தெரியாவண்ணம் அழித்துவிட்டார். இது நிகழ்ந்தது 1639-ல்.

அடுத்தவருடத்தில்¹சூதிதியாய் 12 ஒல்லாந்த மரக்கலங்கள் கொழும்பைப் படைந்து, அங்குநில்லாது நீர்கொழும்பைநோக்கிச் சென்று, அங்கே 2000 பேர்மீளிகளை இறக்கிவிட, அம்மீளிகள் அந்நகர்க்காவல்வீரரையெல்லாம் கொன்று கோட்டையைப்பிடித்தார். அதன்மேல், அக்கோட்டையைச் சூழும் களிமண்ணால் ஓரணையையும், அகன்றதோ ரகழியையும் அமைத்தது, அகில் 800-வீரரையும், 6-பீரங்கிகளையும் வைத்துவிட்டுக் காலியை நோக்கி மீண்டார். அங்கடைந்தபோது, அக்கோட்டையை எளிதில் கவருதல் கூடாமல், 18 நாட்களும் வளைந்துகின்று, 19-ம் நாளில் 5 நாழிகைநேரம் போராடி ஈற்றில் சயங்கொண்டு அதனையுங்கவர்ந்தார்.

இப்படியிருக்க, 1640-ல் கோவையதிபதிவந்தான். அவனைக் கண்ட மாத்திரத்தில் பறங்கிகள் தைரியமடைந்து நீர்கொழும்புக்குப்போய்ப் போராடி ஒல்லாந்தரைக் கீழ்க்கண்டு, மீண்டும் நீர்கொழும்பைப்பிடித்தார். அப்பால் 1644-ல், ஒல்லாந்தர் மீண்டும் அக்கரைவளைந்து முன்போல் பறங்கிகளை ஒட்டிவிட்டார்.

இதன்பின்னர் ஐரோப்பாவில் பறங்கிகளும் ஒல்லாந்தருமிணங்கி, சிறிதுகாலம் தம்முள் போரொழிந்திருக்கவும், தத்தமக்கு இவ்வகையிலுள்ள ஊர்களைத் தாந்தாமே ஆளவும் உடன்பட்டு ஓர் பொருத்தச்சாசனம் பண்ணிக்கொண்டார். அதற்குத் தவறாம விருதிறத்தாரும் 10 வருடகாலம் அரசுசெய்தார்.

இதன்மேல் பறங்கித்தேசாதிபதியாகிய (Homen) ஹோமென் என்பவனுக்கும் அவனுடைய சேனாவீரருக்குமிடையே பிரிவினையுண்டாக, சேனாவீரர் அவனைச் சிறைச்சாலையிலடைத்தார். அப்போது ஒல்லாந்தர் இதுதான் நமக்குஞ்சமயமென்று இராஜசிக்கனையுந் துணைக்கொண்டு படைபெடுத்து, 1656-ல் கொழும்பைவளைந்து கோட்டையை வழிமடுத்துக் காவல் செய்துவின்றார். அதனாற் கோட்டைக்குள்ளிருந்த பறங்கிகள், வெளிப்பட்டுப் போசனப்பொருள்கள் வாங்குவதற் கியலாதவராய்ப் பசிக்காயால் உளளிருந்தபடியே வருந்துவாராயினார். அங்கனம்வருந்தி ஆற்றாதவராய் ஈற்றில் விதிச்சீட்டுப்போட்டு, அச்சீட்டுப்பிரகாரம் தம்முள்சிலரைத் தினந்தோறும் கொன்றுகொன்றருந்திச் சிலகாலங்கழித்துவந்தார். அப்போது பசிக்கொடுமையால் ஓர்மாது தன்பிள்ளையையும் கொன்றாத்தினனாமென்றால் அக்காலத்தில் அவர்கள் பட்டதுன்பம் இவ்வகையதென்று சொல்ல

வும் வேண்டுமோ? இவ்வாறு ஏழுமாதம் சுழிந்தபின்பு, பறங்கிகள் தமக்கினி மீட்சியில்லையெனக் கண்டு அஞ்சி, “எங்களை விட்டுவிடின் நாங்கள் எங்கள் பொருள்களோடும் யாழ்ப்பாணமோடிப் பிழைக்கிறோம்” என்றி ரந்தார். அத னைக்கேட்ட ஒல்லாந்தர் கருணைகூர்ந்து அவர்களைவிடுத்து, அப்பறங்கிகள் 140 வருடமாக ஆண்டுவந்த கொழும்புரணைக் கைக்கொண்டு கொடியுயர் த்தி விழவுகொண்டாடினர். இது நிகழ்ந்தது 1656-ம் ஆண்டு மே 10-ல்.

இசற்கு முன்வருடத்தில் களுத்துறைபிடிக்கப்பட்டது. அவ்வருடத் திலேயே யாழ்ப்பாணத்துப் பறங்கித் தேசாதிபதியாகிய அந்தோனி என்ப வன் கொழும்புக்கு வரும்வழியில் ஒல்லாந்தர்கைப்பட்டான்.

அது நிற்க, கொழும்பில் விடுபட்ட பறங்கிகள் யாழ்ப்பாணத்துக்கே கிச் சிறிதுகாலம் சுகம்பெற்றிருக்காமுன், “எங்குமிராமன்” என்றதற்கொ ப்பு, அங்கும் ஒல்லாந்தர்சென்று, 1658-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் 10-ல் ஊர்காவற் றுறையிலுள்ள (Fort Hammenheil) ஹம்மன்ஹீல் என்னும் கோட் டையைப்பிடித்து, அப்பால் யாழ்ப்பாண நகருக்கே அங்குள்ள அரணைவ னோந்து 3 மீட்டர் தின்மேல் அஸ்தாவது ஜூன் 21-ல் அந்நகரிலிருந்த பற ங்கிகளெல்லாரையும் சிறைப்படுத்தி அந்நகரையும் கைப்பற்றினார். இவ் வாறே பறங்கிக்காரருடைய இராச்சியகாலம் 1658-ம் ஆண்டு ஜூன் 22-ல் யோடு சமாப்தியெய்திற்று. அது நிற்க, ஒல்லாந்தர் இவ்வாறு வெற்றிய டைத்தவுடன் தம்மதமாகிய புரோடெஸ்டான்டுமதத்தை இலங்கையில் பரவச்செய்யவேண்டுமென்றெண்ணி, அவ்வருஷத்திலேயே முதல் முதல் யாழ்ப்பாணத்தில் அம்மதத்தை “பாஸ்டியஸ்” என்னும் பாதிரியால் போதி ப்பித்தார். அன்றியும், உரோமான் கத்தோலிக்கருமாருக்கு இலங்கையில் இடங்கொடுப்பவரும், அவரைவைத்துக்கொண்டு மறைப்பவரும் கொல்ல ப்படுவர் எனவும் முரசறைவித்தார்.

அது நிற்க; பறங்கிகள் காலத்தில் குடிகள் தம் பொருள்களையிழந்து சொல்வற்கரிய வேதனைக் காடப்பட்டிருந்தாரன்றிப் பின் அவர்கள் கண்ட சுகம் ஏதுமுண்டோ? இல்லை! இல்லை!!

“கூழங்கு குடியு மொருங்கிழக்கும் கோல்கோடிச் சூழாது செய்யு றரசு.”

என்ற குறளுக்கு இவர்களுரசு இலக்கான படி காண்க. பறங்கிப்பாலை அந்நாளில் அதிகமாய்ப் பரவியிருந்ததென் பது, தோம்பு, அலவாங்கு, தைலா, அலுமாரி, கதிரை, வீதுறு முதலிய பற ங்கிச்சொற்கள் இந்நாளிலும் தமிழொடுகலந்து வழங்கப்படுதலால் விளங் குகிடக்கின்றது.

IV. ஒல்லாந்தர்காலம்.

—:0:—

க. அதிகாரம்.

[ஒல்லாந்தர்வெற்றிமுதல்;
இராஜசிங்கன் மரணபரியந்தம்.]

இப்படியே பறங்கிக்காரர் தாக்கட்டி யாண்டுவந்த நாடுகளையெல்லாம் ஒல்லாந்தர்க்குப் பறிகொடுத்து நாசப்பட்டொழிய, ஒல்லாந்தர் அந்நாடுகளையெல்லாம் தக்கோலேகொண்டரசியற்றிவருவாராயினார். அதுகண்டு இராஜசிங்கன் உள்ளக்கடப்புற்று, ஒகோ! இவர்களையும்கற்றியே விடல்வேண்டி” என் மெண்ணினான். பின்னரதற்கான வழிவகைகளைத் தேடியுடைய முயன்றவனாகக் கடல்சார்ந்த நாட்டுக் கிராமாதிகாரிகளைத் துணைக்கொண்டு அவ்வொல்லாந்தா ஊர்களைக் கொள்ளையடித்து அக்கினியாலழித்து ஒல்லாந்தக்குடிகளிற் சிலரைக்கொன்று சிலரைச் சிறைப்படுத்தி இன்னும் பலவாறு துன்பம்விளைத்து ஒல்லாந்தருக்குக் கோபமூட்டினான். ஆயினும் அவர்கள் கோபமுறாதவராய், இராஜசிங்கனுக்குப் பிரீதியுள்ள சில பொருள்களை யுபகாரமாய்க்கொடுத்து ஓர் ஆதனையனுப்பி, “நாமிருந்தித் தாநும் சமாதானமாயிருத்தல்வேண்டி. அப்படியில்லாமல் இவ்வாறு நீ கலகம்செய்வையாயின் நாங்கள் போருக்கெழும்புவோம். எங்களுக்கு வேண்டியது வர்த்தகமன்றி இராச்சியமன்று. பின்னை இந்நாடுகளை என் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்? என்பையாயின், உன்னிடம் விடுவோமாயின் நீ, சத்துருக்களுக்கும் புறத்தேயத்தாருக்கு மிடங்கொடுத்து விடுவையென்றவசகக் காரணமாயன்றிப் பிறிதொன்றாலன்று. நாங்களோ உன் பாதசேவைபுரியும் ஊழியக்காரராயிருக்கிறோம். “பூனையிருந்து குறுகுறுத்தாலென்? ஆனையிருந்தரசாண்டாலென்?” என்றபடி விடுத்து, எங்கள் காரியத்தைமாதிரிக் கவனியாது, உனக்காக இக்கோட்டைகளையும் காத்தாநிப்பது கின்மாட்டு யாழ்வைத்த பத்தியாலேயாம். ஆதலால் இங்ஙனம் நீசெய்வது கியாயமன்று,” என்றின்னனகூறிவேண்டிக்கொண்டார்.

இவ்வளவிலாயினும் அவன் தன் சேற்றந்தணிந்தானில்லை. அவர்மேற்கொண்ட கோபத்தைத் தன்குடிகளிடத்து மூடத்தனத்தால்காட்டத்தொடங்கினான். அவன் தன் முன்னோர்போல் சேவகாருண்ணியம் ஊர்ச்சேமவிருப்புமுதலிய நற்குணங்கள் உடையவனல்லன். அவன் ஒருவனிடத்துக் குற்றங்காணின், அவனோடு அவன் கிளையும்கூடப்பிடித்து வருத்துவான். ஒருவன் ஒல்லாந்தருடன் பேசினான் என்றறிகிலும் அவனையும் அவன்

மனை மக்களையும் பிடித்து, சிவக்கக் காய்ச்சிய இருப்புக்கோலா லவர்தேசத்தைச் சுடுவன். குறடுகொண்டு உடம்பிலுள்ள தசையைப் பிடுகுவன், பிடுக்கிய தசையை அவர்க்கேகொடுத் துண்ணும்படி நெருக்குவன். பின்னாகளைக் கொன்று அவர்களைப் பெற்ற தாயரையே யுண்ணச்செய்வன். இவ்வகை நிஷ்டரேங்களால் அவனுடைய பிரசைகன் அவன்மேல் வெறுப்புற்றுக் கலகஞ்செய்யத் தொடங்கினர். அதுகண்டு இராஜசிங்கன் மலைநாடுக்கோடி யொளித்தான். அப்பால் பிரசைகனெண்ணப்படி தான் அரசனாதல் நீதியன்றென இராஜசிங்கன்மகன் மறுத்தான். அதனைக் கேள்விபுற்ற இராஜசிங்கன் மீண்டிவந்து கண்டியிற் பிரவேசித்து, கலகக்காரரையெல்லாம் நாசஞ்செய்து, தன்மகன் இருப்பதாலன்றோ இவ்வகைக் கலகம் விளைதற்கு ஏதுவாயிற்று என்று நினைத்து அவனுக்கும் நஞ்சுட்டினான்.

இப்படியிருக்க, 1660-ல் (Ann) “ஆன்” என்னும் ஆங்கிலேய வர்த்தகக் கப்பல்ஒன்று புயல்வாய்ப்பட்டுச் சிறிதுசேதத்தோடும் திரிகோணமலையை வந்தடைந்தது. அதனை இராஜசிங்கன் கேள்விபுற்றுச் சில உத்தியோகஸ்தரையனுப்பிக் கப்பலைச் சிறைப்படுத்தி அதிலிருக்கும் அதிபதியைப் பிடித்துவருமாறு ஆஞ்ஞை செய்தான். அவர்களு மவ்வாறே சென்று வஞ்சனையால் (Knox) நாகீஸ் என்ற அதிபதியையு மவன் மகனையும் அழைத்துச் சிறைப்படுத்திக்கொணர்ந் தரசனிடம் ஒப்பித்தார்கள். அரசன் அவர்களை மாத்தனை நாட்டில் சிறைவைத்தான். அங்கே தந்தை சுரகோய்கொண்டிருக்க, அவன்மகன் தாரித்திரத்துக்கு ஆளாகி ஆங்கிலேயர்போ லுட்ப்பது மொழிந்து, நாட்டவர்போல் வேட்டிதரித்து உண்டநாளும் உண்ணாநாளமாய் இருபதாவருடங்கழித்து சுற்றில் வேறோர் ஆங்கிலேயரோடும் இராவழியாய் ஒளிந்து யாழ்ப்பாணத்துக் கோடி, அங்கே ஒல்லாந்தருடைய சகாயம் பெற்று ஐரோப்பாவை யடைந்தான். இவன் அங்குசென்றிருந்தகாலத்தில் இலங்கையைப்பற்றித் தான் அறிந்தவரையி லோர்சரித் திரத்தை ஆங்கிலேய பாஷையில் எழுதினான்.

இது சிற்க; 1672-ல் பிரான்சிஸ் திரிகோணமலையில் வந்திறங்கினர். அதுகேட்டு இராஜசிங்கன் “ஒல்லாந்தரைத் துரத்திவிட்ட நமக்கு நல்ல சமயம் வாய்த்தது” என்று பேராணந்தமூற் திருக்குஞ் சமயத்தில், திரிகோணமலையினின்று பிரான்சிய தூதனும் துரகாருடியாய், பரிசனக்கஞ்சு அரசமனைவாயிலை யடைந்தான். அவன் ஒழுக்கமறியாதவனாய்க் குதிரைமேலிருந்தபடி அரசமனைவாயிலை யடைந்ததுமன்றித் தன்னையரசன் சேக்கிரத்தி லுள்ளே யழைத்துக் கொள்ளாது காக்கவைத்தானெனக் கூச்சலுமிட்டான். அதனால் இராஜன் கோபமூற்றுத் தன் பரிசனக்களால் அவனைப் பிடித்துச் சிறைப்படுத்தி மற்றோரை யடித்து வெருட்டிவிட்டான். இதன்

பின்னர், பிராஞ்சியர் திரிகோணமலையை எளிதில் கைப்பற்றிச் சிறிதுநாளிருந்து, பின் ஒல்லாந்தரால் துரத்தப்பட்டார்.

அப்பால் 1683-ல் ஒல்லாந்த தேசாதிபதியாகிய (Lorensz Van Pyl) லோறன்ஸ்வான்பீல் என்பவன் இலங்கையில் தன் அதிகாரத்துப்பட்ட நாடுகளில் விக்ரகாராதனைத் தகாதென்றும், அதுசெய்வார் தண்டம் பெறுவதென்றும் ஆஞ்ஞஞசெய்தான். அது சுதேசிகளுக்கும் கத்தோலிக்கருக்கும் பெரும் இடையூறுக, அநேகர் என்செய்வோம் என்று புரோடெஸ்டாண்டு கிறிஸ்தவராயினர்.

அப்பால் 1684-ம் ஆண்டு டிசம்பர் 6-யில் இராஜசிங்கன் இறந்தான். அவன் கோலோச்சிய காலம் 50 வருடம். அவன் ஸ்தெனத்தியப் பிரியனும், பேராசையுடையவனும், சித்தசமாதான மற்றவனும், மூர்க்கனும், சுறுசுறுப்புடையவனும், மானமற்றவனும், தந்திரோபாய முடையவனுமாயிருந்தான். இவன்காலத்தில் சிங்களக்கொல்லர் துப்பாக்கி செய்வதில் அகித்திறமையுடையவராயிருந்தார்கள். அவர்கள் செய்த துப்பாக்கிகள் பிராஞ்சித் துப்பாக்கியினும் பதின்மடங்கு அழகும் வன்மையு முடையனவாம். அவர்களுடைய இருப்பு வேலைகளைப் பார்த்தால் வெள்ளி வேலையோவென்ற ஐயமுறல் கேண்டிமென் “லின்ஸ்கொற்றன்” என்னும் ஒல்லாந்தர் கூறுகிறார்.

2. அதிகாரம்.

[2.-ம். இராஜசிங்கன் இறந்ததுமுகல்;
ஒல்லாந்தர் அகன்றதுபரியந்தம்.

இராஜசிங்கன் மரணிக்கும்போது தன்மகன் (Wimala Dharma II.) விமலதருமதூரியனை யழைத்து “நீ அரசுசெய்கிற பரியந்தம் ஒல்லாந்தருடன் சமாதானமாயிருந்தரசியற்றக் கடவை” என்று சொல்லிவிட்டிருந்தான். அப்படியே அவனும் அரசனாகி ஒல்லாந்தருடன் சமாதானப்பட்டிருந்து, அதுகாலம் நிகழ்ந்த புத்தங்கனால் நிலைதளம்பி முறைகெட்டுகின்ற பெணத்த மதாசாரங்களைச் சீரிடம்பொருட்டுச் சீடநாட்டினினின்றும் பெணத்த குருமாதைவரித்து அவ்வாறுசெய்து, மதுரபுரியரசனுடைய கன்னிகையை மணம்புரிந்து, நாடெங்கும்புகழ்ச்சி கேட்பொன்றுமின்றி, 20 வருடம் செங்கோலோச்சினான்.

இவனுக்குப்பின் அவன் மூத்தருமாரன் (Narendra Singha) நகர நீதிநீதிங்கன் 1706-ல் அரசனாகி, மதுரை அரசனடித்திரியை வதுவைசெய்து கண்டிக்குச் சமீபத்தேயுள்ள குண்டசாவையில் ஓர் அரமணையைக்க

ட்டி அதிலிருந்தரசியற்றிவந்தான். அவன் கொடியவனும் மதுபானியுமாகித் தனதுநாட்டுப் பிரபுக்களுக்குத் தீமையேபுரிந்து வருநாளில், அவனை அந்நாட்டார்வெறுத்து அவனுக்குமாறாகத் திரண்டெழுந்து கலகஞ்செய்து அவனைத் துரத்திவிட்டார். பின்னர் அவன் சமாதானமாகிச் சிறிதுநாள் அரசுசெய்து, சந்ததியின்றி 1739-ல் இறந்தான். இவனை சிங்கவமிசத்துக் கடையரசன்.

அவனுக்குப்பின், அவன்மனையான் சகோதரனும் மதுரை அரசரில் வடுகவமிசத்தவனுமாகிய (Wijaya Singha) விஜயசிங்கன் அரசனானான். அவனும் எட்டிவருட மரசாண்டு சந்ததியின்றியிறக்க, அவன் மனைவி சகோதரன் (Kirti Sri Raja Singha) கீர்த்தி ஸ்ரீராஜசிங்கன் என்பவனரசனானான். அவன் பெளத்தமத விருத்தியின்பொருட்டுச் சமாதிகளையும் ஆலயங்களையும்கட்டி, சீயநாட்டிலிருந்து குருமாறையரித்து அவரால் அநேகரைக் குருமாராக்கினான். பின்னர் ஒல்லாந்தரைத் துரத்திவிடத் துணிந்து, அவர் நாடுகளிற்சென்று குறையிட்டி, அப்பால் அவரோடெதிர்க்க முடியாது முதுகிட்டுக் கண்டிக்குமீண்டான். அதனால் ஒல்லாந்தர் 1763-ல் அவன் அடிச்சுவடுபற்றிக் கண்டிக்குவந்து அந்நகரைவளைந்து அவனைத் துரத்தித் தங்கொடியுயர்த்தி, 9 மீ அரசுசெய்தவருகையில், அந்நகரில் கொள்ளைநோய் பரம்புதலும், அங்கிருக்க அஞ்சி, கீர்த்தி ஸ்ரீராஜசிங்கனையழைத்து, ஒரு பொருத்தச்சாசனம் பண்ணிக்கொண்டு அவனையே அரசனாக்கிவிட்டி, அங்குசிறுநீங்கித் தமதுநாடுசென்றார். பின்னர், அப்பொருத்தச் சாசனப்படி, புத்தளமும் மட்டக்களப்பும் ஒல்லாந்தர்க்கு விடப்பட்டதன்றியும், அந்நாள்முதல் கண்டியரசன் சமஸ்தானத்துக்குத் துதர்ஒல்லாந்தரிடம் போகும்போதெல்லாம் தண்டம் சமர்ப்பித்தும் வருவர். இப்படி அவன் ஒல்லாந்தருக்குள் ஐக்கியமாகி யரசுசெய்து வருநாளில், 1780-ல், ஒல்லாந்தரிடம் இனாமாகப்பெற்ற ஓர் புரவிமேல் பவனிவரும் போது விழுந் துயிர் துறந்தான்.

இவனை மகாவமிசம் என்னும் நூலின் பிற்பாகத்தைத் தன் சமஸ்தான பண்டிதராகிய திபுட்டுவைவததீருனான்செய்வவரால் எழுதுவித்தவன்.

இவனுக்குப்பின், இவன் சகோதரன் (Rajadhi Rajah Singha) இராஜாதிராஜசிங்கன் அரசனாகி அரசியற்றுவானாயினான்.

இனி, “உடையவனிற கைப்பற்றினவன் மிடுக்கன்” என்றபடி இலங்காபதிகளான ஒல்லாந்தருடைய அரசியல் முறையைப் பற்றிச் சிறிது சொல்வாம்:—அவர்களுடைய விசேடகோக்கம் பொருளிட்டல். ஆதலால்

அவர்கள் சுவயநயம் விரும்பினாரன்றிக் குடிசளுடைய நயத்துக்காக யாது ஞ்செய்தாரல்லர். அவர்களுடைய எண்ணப்படி பொருளீட்டற்கே ளுவாய் ருந்தது கறுவாப்பட்டையே அதை விருத்திசெய்யும்பொருட்டு அக் கிரு வித்தத்தில்மாத்கிரம் தொடக்கத்தில் சிறிதுகாலம் கவனஞ்செலுத்தினா் கள். அதுவும் தம்மைப்பொருள் சிறிதுஞ்செலவிடாது குடிசைவருத் தியே அவரால் விளைவித்தார்கள். குடிசைத் தமக்குரிய சிலத்திலாயி னும் பயிரிட்டிக் கறுவாப்பட்டையை விற்று வயிறவளர்க்கவும் விட்டாயி ல்லை. அவர்களுடைய சிலத்திலுண்டாகும் கறுவாவையும் ஒல்லாந்தரே அசியாயமாய் எடுத்துக்கொண்டுபோவர். குடிசனானவர் பல்விளக்கவும் ஓர் கறுவாக்கழியை ஒடிக்கலாகாது. ஒடித்தால் கொடுத்தண்டம்பெறுவர். சுருக்கிச்சொல்லுங்கால் குடிசனானவர், தமக்குரிய சிலத்திலுள்ளதாயினும் கறுவாவை மோந்துமபார்த்தலாகாது. இதுவன்றி, இவ்வளவதுமாய் விளை யாத மிளகிள்குருமீதே, இவ்வாறே ஒல்லாந்தர் சிங்களப்பிரதேசனை ஓட் டாண்டுகளாக்கினார்கள்.

ஒல்லாந்த தேசாதிபதிகளிற் சிலர் ாத்திரம் சற்றே நீதியாய் அரசுபு ரித்துவந்தார்:—அவர்களுள், (Rump) “இரம்பு” என்பவன் சாதாரியமும காருண்னியமுமுடையனாய் நீதசெலுத்தினன். அப்பால் 1736-ல் தே சாதிபதியாய்வந்த (Van Imhoff) “வான் இம்மஹ்” என்பவன்செய்த துரைத்தனமும் சற்றே வியக்கத்தக்கது. அச்சியந்திரசாலையொன்று ஸ்தா பித்துச் சிலபுத்தகங்கள் அச்சிட்டவனும் இரேருச்சுக்கந்ததை யேற்படுத்தி யவனுமിവனே. மற்றொருவன் 1765-ல் தேசாதிபதியான (Ralk) “வா ல்க்” என்பவன். அவன் காப்பி, ஏலம், மிளகு என்னும் செடிகளைப்பிற காடுகளிலிருந்து கொணர்ந்துநாட்டிக் கிருவித்ததை மிகவிருத்திசெய்தான். கறுவாப்பட்டையையும் அமிதமாய்க் செய்கைபண்ணுவித்தான்.

இனி மற்றையதேசாதிபதிகளோ மிக்கொடியர். சிலர் பரிசாணப் பிரியர். வேறுசிலர் அடிமையாட்களைவிற்றும், ஐசுவரியவாண்களுக்கு “முத வியா” “தொன்” என்னும் பட்டப்பெயர்களைவிற்றும் பெருமபொருளீட் டினார். இன்னும் (Versluys) “வேர்சுலே” என்னுமொருதேசாதிபதி, “பொ ருளவாடிடையார்க்குப் புன்மலமுமினிது” என்றபடி, பொருட்பிராங்கியி னால், அரிசிவிலையைக் கண்டமட்டிலுபர்த்திப் பிறநாடுகளினின்றும் எளி யவிலையில் அரிசிதருவித்துத் தானே வைத்துக்கொண்டு விற்றுப் பெரும பொருளீட்டினான். பஞ்சத்தை சிவிர்த்திசெய்யவேண்டியவர் அரசராக வும், இவன்பஞ்சத்தை வலிந்தழைத்து துழையவிட்டது குடிகள்மேல்வை த்த காருண்ணியந்தானே! இவர்கள் தற்காலத்துள்ளவாறு அக்காலத்திலும்

கிராமங்கள்தோறும் கிராமாதிகாரிகளையும், ஊர்கள்தோறும் நீதியதிபதிமுதலியோரையும் வியோகித்து அரசுசெய்துவந்தாராயினும், அவர்கள் செலுத்தியநீதி சுருக்கிக்கூறின் அநீதியே.

இனி, மார்க்கவிலையத்தில் யாதுசெய்தாரெனின், இவர்கள் தொடக்கத்தில், பறங்கிக்காரரைப்போல் அச்சுறுத்தியாயினும் மதஸ்தாபனம்செய்யாது, குடிகளாயுள்ளவர் வலிந்துவந்துசேர்ந்து கிறிஸ்தவராதற்கேதுவான கொலைத்தண்டனையும் பிறுதுன்பக்களமாகிய தீய உபாயங்களால் தம்மதத்தைப் பரவச்செய்தார்கள். இவர்கள் வைசேடியக்கிறிஸ்தம் எனத்தரும் “புரோடெஸ்டான்டு” கிறிஸ்தமதத்தார். பறங்கிகள் சாதாரணகிறிஸ்தம் எனத்தரும் “கத்தோலிக்க” கிறிஸ்தமதத்தார். அம்மதத்திற்கும் இம்மதத்திற்கும் பாம்புக்குங்கருடனுக்குமுள்ளபொருத்தம். ஒல்லாந்தருடைய முதற்கவனம், கத்தோலிக்கமதத்தைக் களைந்துவிட்டு அம்மதத்திற்குப்பதிலாய்த் தம்மதமாகிய புரோடெஸ்டான்டுமதத்தை நாட்டவேண்டுமென்பதாம்.

அது நிற்க, பின்னைநாட்களில் வேறுமோருபாயஞ்செய்தார்:—அவர்கள், ஊர்கள்தோறும் பாடசாலைகளை ஸ்தாபித்து, அப்பாடசாலைகளுக்கே பின்னைகளை யாவரும் தப்பாதனுப்புதல் வேண்டுமென்றும், அங்குநத் தவறுவார்க்கு அபராதமிடப்படும் என்றும், இராஜாங்கத்தில் உத்தியோகமும், வரிக்கு நிலங்களும்பெற விரும்புவோர், வைசேடியக் கிறிஸ்தருருமாரிடம் ஞானஸ்நானம் என்னும் சுத்தோதக புரோக்ஷணம்பெற்ற கிறிஸ்தவராயிருத்தல்வேண்டுமென்றும் விளம்பரம் செய்தார். இவை காரணமாக, சைவராயிருந்தவரிலும் பெளத்தராயிருந்தவரிலும், சாதியாலுபந்தோரும் தாழ்ந்தோருமாகிய அநேகரும், பறங்கிக்காரர்காலத்துக் கத்தோலிக்க பரம்பரையிலுள்ளாரிற் பலரும், அம்மதம் தழுவினர். இவர்கள்மாத்திரமா? இல்லை! யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பிராமணரிலுமன்றோ அநேகர் தஞ்சைவசமய லாஞ்சனையாகிய விபூதி உருத்திராக்ஷ முதலியவைகளைத் துறந்து! அம்மதப்பட்டார். அற்றேல். அந்நாளில் யாவரோ அம்மதப்படாதவர்! இவ்வாற்றாலன்றோ 1688-ல் பாஸ்டியஸ் என்னும் பாதிரி, யாழ்ப்பாண நாட்டில்மாத்திரம் கிறிஸ்தவராயினோர் தொகை (180,000) இலக்கத்தெண்பதினாயிரம் எனக் கொழும்பில் அக்காலத்திலிருந்து கொடுங்கோலோச்சிப ஒல்லாந்ததேசாதிபதிக்கு அறிக்கைப்பத்திரமனுப்பினார். அவர்களெல்லோரும் “கூலிக்கு மாப்பறைந்தார்” போல் சேவனோபாயத்தினிமித்தம் அவ்வேடம்பூண்டாரன்றி, மெய்மையா லங்கனஞ்சேர்ந்தோரல்லர். ஒல்லாந்த ரிப்படிக்குடிகளை நெருக்கிப்பிடித்ததுமாகாது; குடிகள் அங்கனம் நடித்ததுமாகாது; ஏனெனில், பொருளுக்காக ஒருவன் தன்மதம்விட்டுப் பரமதப்படுத்தல்போ

விழிவந்தசெயலும், பொருள்கூட்டி பொருவன் மற்றொருவனைத் தன்ம தத்திரகு வலங்கிழுத்தல்போல் அவிவேகமும் பாவமும் மற்றின்மையா லென்க. இனி, கொலைக்குஞ்சிநடித்ததோவெனில், அது இன்றியமையா தாதலின் குற்றமன்று. இவையல்லாமலும், 1692-ல், கழனியாநகரிலுள்ள பெளத்தாலயத்தில் மகோற்சவக்கொண்டாட்டம் நிறுத்தப்பட்டதமன்றி, அங்கிருந்த பெளத்தகுருமாரும் துரத்தப்பட்டார். பின்னர் 1715-ல் கத தோலிக்கர் கூட்டமாகக் கூடிதலும் பிரசங்கஞ்செய்தலும் ஆகாவெனவு மோர் ஆஞ்ஞைஞ்செய்யப்பட்டது.

இங்ஙனம் ஒல்லாந்தர் செய்ததமன்றி, தாம் கத்தோலிக்ககுருமார்மேல் இயல்பிலே கொண்டபகையால், அவர்களை இலங்கையினின்றி துரத்திவி டுமாறு கருதி அவர்களைப் பறங்கிகளுடைய வேவு காரரெனப் பொய்க் குற் றத்தின்பாற்படுத்தி, அக் குருமாவெவரும் இலங்கையிலிருத்தலாகாதென் றும், இருக்கக்காணின் சிறைப்படுத்தப்படுவென்றும் முரசறைவித்தார். இவ்வகையுபாயத்தினால் ஒல்லாந்தர் சுற்றேறக்குறையத் தம்மதத்தை இல கைக முழுமையிலுமநாட்டித் கத்தோலிக்கமதத்தையும் ஒருவாறு ஒட்டிஞ் றென்லாம்.

இப்பால் ஆங்கிலேயர்காலம் கிட்டியதால், அவர்கள் வரலாற்றைக்கு ரித்துச் சிறிதுசொல்வாம். அவர்கள் நாடு இங்கிலாந்து என்னுந்தீவு. இவ் வாங்கிலேயர் இற்றைக்கு 300 வருடங்களுக்குமுன் துருக்கிநாட்டுடன்மா ததிரம் வர்த்தகத் தொடர்புடையவராய்நுந்தார்தான். அப்பால், அஃதாவது 1580-ன் மேல் பறங்கிக்காரருடைய முயற்சியையும் அச்சனல் அவர்களு டைய உயர்ச்சியையும் கண்டு, தாமும் அவரைப்போல் கீழைத்தேயத்தொ டர்புடையவராக வேண்டுமென்று விருப்பங்கொண்டார். அவ்வாறே நா ன்கு ஆங்கிலேயவர்த்தகா கீழைத்தேயத்தைநாடி வழிக்கொண்டு சீரியாமா ர்க்கமாய் இந்தியாவையடைந்தார். அவர்களுள் ஒருவா “அக்பார்” அரச னிடத்தில் சேவகத்திலமர, மற்றை மூவரினொருவர் பஞ்சாப்பியிறந்து போக, எஞ்சிய இருவரில் ஒருவர் தறவியாங்கக் கோவையில்கன்றுவிட, மற்றவராகிய “பிற்சு” என்பவர் சீயம மலாக்கா முதலிய விடங்களுக்குப் போய்ச் சுற்றிக்கொண்டு தமது நுக்கு மீளுகையில் 1589-ம் ஆண்டு மார்ச்சுமீ 5உயில் கொழும்பில்வந்திறங்கினார். இவரே ஆங்கிலேயருள் முதன்முதல இலங்கையைக்கண்டவா எனலாம்.

அப்பால் 2 வருடம்கழித்து, இங்கிலாந்துக்கு அந்நாளில் அரசியாயிரு ந்த (Elizabeth) எலிசபேத்து என்பவர், பறங்கிகளுடைய கொள்கைக்கு மருய் இந்துசமுததிரத்தில் போய் உலாவியருமாறு சிலகப்பல்களைப்பிர

யாணப்படுகிவிட்டார். அவற்றுள் ஒன்று மலாக்காநாடுவரையில் சென்று மீளும்போது, காலித்துறையில், 1592-ம் (ஹி. டிசம்பர் 3௩-ல் வந்து நங் கூரம்பாய்ச்சிற்று. அக்கப்பற்பெயர் (Edward Bonaventure) எட்வார்ட், போனாவென்சுரி. இதுவே முதன்முதல் இலங்கைக்குவந்த ஆங்கிலேயர் கப்பல் எனலாம்.

இதன்மேல், இந்தியநாடானது, பறங்கிகள் ஒல்லாந்தர் பிராஞ்சியர் ஆங்கிலேயர் என்னு மிந்நான்கு ரூரர்முன், “இது செலித்தார்த்துரியது” என்று வைக்கப்பட்டதோர் விலையுயர்ந்த இரத்தினப் பரிசுபோலாக, அதனைக் கையாடும் பொருட்டு ஆங்கிலேயர் ஏறக்குறைய 200 வருடம்வரையில் போராடி அன்றமையால் இலங்கை அவர்கள் கவனத்திற்கு வரவில்லை.

பின்பு 1763-ல் சென்னைத் தேசாதிபதியானவர் இலங்கைமேல் காதல் கொண்டவராய், (Pybus) பைபூஸ் என்னும் துரைமலைக் கண்டிக்கனுப்பி, கிந்தியூரிராஜசிக்கனிடம் ஒருடன்படிக்கைக்குச் சமாதானகேட்டார். அதற்கு அரசன் சமாதப்பட்டானில்லை.

அப்பால் 1782-ல் ஒல்லாந்துக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் போர் மூண்டது. அதுபற்றி, சென்னைத் தேசாதிபதி இலங்கையிலுள்ள ஒல்லாந்த நாடுகளைப் பிடிக்குமாறு கப்பற்றளபதியாகிய (Sir Edward Hughes) ஹியூஸ் துரையுடன் ஓர் கப்பற்படையையும், (Sir Hector Munro) மணு என்னும் சேனாபதியுடன் ஓர் சேனையையுமனுப்ப, அவர்கள் ஊந்து திரிகோணமலையைப் பிடித்தார்கள். இச்சமயத்திலும் சென்னைத் தேசாதிபதி ஓர் காரியஸ்தனை இராஜா திராஜசிக்கனிடத்துக்கனுப்பி, “ஃ ஒல்லாந்தருடன் போர்செய்வையாயின் நாங்களுதவிசெய்வோம். அதன்மேல் ஃயும் நாமும் ஐக்கியமாயிருக்கலாம். இது உனக்குடன்பாடாயின் சொல்லு” என்று கேட்பித்தார். அதுகேட்டு இராஜாதிராஜசிக்கன், “இவர்களுநமக்குப்பின் னால் சத்தருக்களாவந்தாமே” என்றெண்ணியுடன்பாது மறுத்தான்.

அடுத்தவருடத்தில் ஒல்லாந்துக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் சமாதான மிடைப்பட்டமையால் திரிகோணமலை மறுபடியும் ஒல்லாந்தர்க்கு விடப்பட்டது.

இப்படியிருக்கையில் மீண்டும் 1795-ல் இங்கிலாந்துக்கும் ஒல்லாந்துக்கும் போர்தொடங்கிற்று. அப்போது சென்னைத் தேசாதிபதியிருந்த ஹேர்திரப்பட்டமுடைய (Lord Hobart) ஹோபார்ட்டு என்பவர் (Gen. Stewart) ஸ்துவார்ட் சேனாபதியுடன் ஓர் சேனையை இலங்கைக்கனுப்பினார். அச்சேனாபதி உடனே திரிகோணமலையைவளைந்து மூன்றுவாரசாகக் காவல்செய்தீற்றில் கைப்பற்றினான். அப்பால் யாழ்ப்பாணஞ்சு

ன்று அதனையும் எதிர்ப்பா ராருமின்றிக் கவந்தான். அடுத்த 1796-ல் நீர் கொழும்பையும் மவ்வாறு பிடித்தான். அதன்பின்பு கொழும்பை நோக்கி வழி க்கொண்டு கழனிமாற்றையுந்தாண்டி அந்தகரில் போய் எதிருன்றினான். அங்கே பெப்பிரவரிஸ் 16-வ மலாய்ப்படையொன்று ஓர் பிரஞ்சுத்தலைவ னோடும்வந்து எதிரிட்செச்சிறிதுநேரத்தில் தலைவனையும் மடியவிட்டோட, ஸ்துவாத்துரை வெற்றிமாலையணிந்து, ஜயபேரி என், “இலங்கைநாடரைப் பிணிவிட்டது! பிணிவிட்டது! பிணிவிட்டது! கொழும்புநகரும் பிடிபட் டது! பிடிபட்டது! பிடிபட்டது!” என்றொலிப்பதுபோல் முழங்க, கோட் டைக்குள் சென்று துஜாரோகணஞ்செய்தான். இதன்பின் சின்னூரில் காலியும் பிடிபட்டது இவ்வாறே ஒல்லாந்தர் 138-வருடமாகச்சுட்டி யாண்டி வெந்த கரைதுறைநாடுகள் எல்லாம் ஒருங்கே ஆங்கிலேயருடைய தண் குடைவிழ் கீழ்ப்பட்டன.

இவ்வாறு ஆங்கிலேயர்க்கு எளிதில் வெற்றிகிடைத்ததற்குக் காரணம் ஒல்லாந்தருடைய முயற்சியின்மையும் அவர் சேனாவீரருடைய ஐக்கியமின் மையுமேயன்றி மற்றன்று. கொழும்பில் ஒல்லாந்ததேசாதிபதியாய்க் கடை சியிலிருந்த * “வான் அஞ்சல்பேக்” என்பவனை ஆங்கிலேயர் மேற்சென்ற காக்காதுவிட்டிருப்பரேல், அவனுடைய சேனாவீரரவனைக் கொன்றிருப்ப ரென்றால், அவர்களுடைய சீழைமைவப்பற்றிக் கூறவும் வேண்டாமோ! “தற்புத்தியங்கிரியால் அரசுக்கினம்” என்றபடி சீழைமையில்லாப்படைவீர ரால் அவர்கள் அரசுக்கு இவ்வாறு சேக்கிரத்தில்கேடுண்டாயிற்று. இவ் வாறே கொடியறிற் கொடியராகிய ஒல்லாந்தருடைய அரசியற்காலம் 1796- ன்ஹு பிப்பிரவரிஸ் த்தோடு தொலைந்தது. அவர்காலத்தில் வழங்கிவந்த சிலசட்டங்கள்மாதிரம் தற்காலத்தும் பிரயோகத்திலிருக்கின்றன. கக் தோர், தரலரிமுதலியன ஒல்லாந்தச்சொற்கள்.

அவர்கள் சீரிக்கனமாக, அங்கே கண்டிநாட்டில் இராஜாதிராஜசிக்கன் தன்னாட்டைப் புதியசத்துருக்கள் குழந்தாரென்று எண்ணி “ஆரையாம் பள்ளத் துடேவாழினும் தேரை பாம்பிற்கு மிதவஞ்சுமமே” என்றபடி விழிப்புடன் அரசியற்றுவாருயினான்.

* இவன் சிறிதுகாலம் கொழும்பில் ஆங்கிலேயருடைய பாதுகாப்பி லிருந்து பின் தற்கொலைபுரிந்துகொண்டிருந்தான்.

V. ஆங்கிலேயர்காலம்.

—:0:—

க. அதிகாரம்.

[ஒல்லாந்தநாடுகள் பிடிபட்டதுமுதல்;
“நாந்து” மன்னருடைய துரைத்தனம் அந்தம்.]

இவ்வண்ணம் நடுநாடுபுரிந்த ஏனையநாடுல்லாம் ஆங்கிலேயருடைய சைப்பட்டவுடன், சென்னைத் தேசாதிபதியுடைய ஆளுநருக்குள் னாகி, “இந்தாடு (East India Company) துணை இந்தியவழித்தகம்” டத்தாரிக்கு விடப்பட்டத்தக்கதோ, அல்லது இங்கிலாந்தரசுக்கு உபராஜாக்கமாக உபகரிக்கப்பட்டத்தக்கதோ” வென்னுங் கேள்விக்கிடனும், யோசனையில்லின்றன. அன்றியும் ஒல்லாந்தர் சமாதானப்படுகால் அவரிடத்தில் மீளவும் ஒப்பித்துவிடலாமெனவு மோர் எண்ணம் ஆங்கிலேயர் மனத்திற்கிடத்தது.

இப்படியிருந்தும், சென்னைத் தேசாதிபதி, இலங்கை அரசியல்முறையைச் சீரிடத்துணிந்து, சென்னையினின்றும், உலகவியலறியாதவனும் சோம்பனுமாகிய (Mr. Andrews) அந்திரேயஸ் என்னும் ஓர் துரைமனைச் சகலவித அதிகாரங்களோடும் இலங்கைக்கனுப்ப, அவன் இலங்கையைடைந்து, முன்னிருந்த இறைதிரட்டிகளெல்லோரையும் நீக்கிப் புதிதாய்த் தமிழரைவியோகித்து, வரியின்றியிருந்த சுரோத்திரியம் மானியம் முதலிய சிலங்களுக்கு வழக்கத்துக்கு விரோதமாக வரிசீலாவிதித்து, இது போன்ற வேறு சீமைகளையும்செய்து, காருண்ணியமற்றவனும் அதிகாரஞ் செலுத்திவந்தான். இதுனைப்பொறுக்க ஆற்றாத சிங்களப்பிரபுக்கள் சிலா, சில ஒல்லாந்தக்குடிகளைத் துணைக்கொண்டு சண்டனைத்திரட்டி, கொழும்புக்கும் கண்டிக்கும் இடையிலிருந்த அரசன்களையெல்லாம் கைப்பற்றிக் கொண்டு மற்றைய வீடங்களுக்குச்சென்று, அங்கெதிர்த்த ஆங்கிலேயரெல்லோரையும் கொன்றும் காயப்படுத்தியும் முதுகிடச்செய்து சிலநாளாக ஆங்கிலேயருக்குப் பெருந்துன்பஞ் செய்துவந்தார். ஈற்றில் ஆங்கிலேயர் சிறப்பாயினும் பெருங்கோல்கொண் டடிக்கவேண்டிமென்றபடி, ஓர் சேனையோடும் சிங்களரை எதிர்த்து, தம்பக்கத்தில் பலரை யிறக்கக்கொடுத்தும் ஆண்மைவிடாது அச்சிங்களப்படையைச் சுட்டுவெட்டிப் பிடித்தடித்துதைத்துவதைத்துக் குத்திமொத்தி எற்றிப்பற்றி வெற்றிகொண்டு போதும்போதுமென் ரோடச்செய்தார்.

இதனைக் கேள்விபுற்ற சென்னைத்தேசாதிபதியாகிய (Lord Hobart) ஹோபார்ட் ரேந்திரர் (Colonel De Meuran) தேய்ப்புறன் என்

ஹும் படைத்தலைவனை அக்கலக விசாரணையின்பொருட்டு இலங்கைக்கனுப்பினார். அவனும் இலங்கைக்குவந்து அதன்விருத்தாந்தங்களை யெல்லாநாதி யோடர்ச்சமாகச் சென்னைக் கெழுதியனுப்பினான். அதுகேட்ட தேசாதிபதி காலந்தாழ்க்காது உடனே இலங்கையை இங்கிலாந்தராஜாங்கத்துக்கு உபராஜாங்கமாக்கினான். அந்நேர இங்கிலாந்தரசனாகவிருந்த (George III.) ஈம் ஜார்ச்சு என்பவர் அதிசந்தோஷத்தோடும் அங்கேகிரித்து, பூச்சியதையுடைய (Hon. Frederick North) பிரேமடிக் நார்து என்பவரைத் தேசாதிபதியாக இலங்கைக்கனுப்ப, அவரும் 1798-ம் ஆண்டு அக்டோபர்மீ இலங்கைசேர்ந்தார். பின்னர், அவர் உத்தியோகாசனம் பெற்றவுடன், “செமியூரன்” அவரிடஞ்சென்று, “ஐயனே, தற்போது இறைதிரட்டப்படும் மேரையையும், இறைதிரட்டுபவராகிய தமிழரையும் நீக்கிவிட்டு, முன்னிருந்த ஏற்பாடுகளையும் சிங்களமுதலியனையுமே ஏற்படுத்துவதாவசியகமாயிருக்கின்றது” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தான். அதுகேட்டு “நார்து” மன்னாணவர், “செமியூரனை” கோக்கி, “நீர் கூறியவாறு முன்னைய வேற்பாடுகளை நிலைப்படுத்துவதில் எமக்கு யாதும் ஆகேற்பயில்லை. புதிய வேற்பாடுகளால் எழுந்தகலகத்தையும் அதன்பேற்றையும் கண்டுள்ளோம். ஒரிராச்சியமுறைமையைத் திருத்துதல் காலக்கிரமத்தில் அன்றி, எடுத்தவுடன் கூடாது” என்றின்னனகூறி முன்னிருந்தமுறைகளை யதசரித் தரசுபரியத்தொடங்கி, தமிழிகாரிகள் யாவரையும் நீக்கி, அவர்களுடையபதத்தில் சிங்களரைவைத்து, ஆங்கிலேயமுறையைக் கைக்கொள்ளப் பின்னின்ற ஒல்லாந்தக்குடியினையுமடக்கினார்.

ஆங்கிலேயர் சீரில்வாறாக, அங்கே கண்டியிலிருந்தரசியற்றிவந்த இராஜாதிராஜசிங்கன், 1796-ல் ஆங்கிலேயரிடத்திலிருந்து தன்னிடம்வரப்பெற்ற பொருத்தச்சாசனத்தை வாசித்து, அது தனக்கு நன்மைபயக்கத் தக்க தெனக்கண்டும், அங்கேரியாது தள்ளிவிட்டு, யாதோ பிணக்குமின்றி யரசியற்றிவருகையில், சுயகாரியப்புவியும் வஞ்சனுமாகிய (Pilame Talawe) பிராமைத் தலாவை என்னும் முதன் மந்திரியுடைய சூதாற்போலும் 1798-ல் அரசிழந்ததுமன்றி உயிருமுடனழிந்தான். இவனுக்கு மனைவிகளாக ஐவரிருந்தும் அரசரிமைக்கு ஒரு குழந்தையேனும் பிறந்த தில்லை.

அப்பால் பிராமைத்தலாவை, அரசனுடைய கொழுந்திமகனும், அப்போது பதினெட்டுவயசுடையவனும், மேனியழகன்றிக் கல்வியழகுசிறிது மில்லாதவனுமாகிய கண்ணுச்சாமியை (Sriwikrama Raja Singha) ஸ்ரீவிக்கிரமராஜசிங்கன் என்னும் பட்டப்பெயருடன் அரசனாக்கி, அவனைத் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டு தனக்குமாருப்பின்ற இரண்டாம் * மந்திரியை

* மந்திரியைச் சிங்கனார் அதிகாரம் என்பர்.

யும் மற்றோப்பிரபுவையும் வஞ்சனையாற்கொன்று, இராணியையு மவன் னிகளையும்கொன்றான். அப்போது அவ்விரோதிகளிலொருவனும் இராணிக்குச் சகோதரனுமாகிய முத்துச்சாயியென்பவன், இவனுக்குச் சி, யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒடி ஆங்கிலேயரிடத்தி லடைக்கலம்புகுந்தான்.

இதன்பின்பு பிலாமைக்கலாவைதானே அரசனாகவிடவேண்டிமெ ன்று அவாழ்கொண்டு, ஆங்கிலேயருடைய துணையைத்தேடுமாறு இருமு றை அவரிடஞ்சென்றான். கடைமுறையில் “நார்து” மன்னரைக்கண்டு, “மன்னவரே, பண்டைக்காலமுதல் எங்களுக்குப் பகைவராயுள்ள தமிழ ரசருடைய கோலின்கீழ்வாழுதல் எங்கள் சாதியார் க்கிடந்தமன்று. அவர்க் குக்கீழிருந்து குடிவாழுதலினும் தும் போலிய பரதேசிகளிடத்து வாழுதல் எங்களுக்குக் கதிர்ப்பீர்தி. இப்போது கண்டியை ஆள்பவன் சிங்களவரிசத்து அரசனல்லன். ஆதலால், தாம் தயைகூர்ந்து எங்களுக்குத் குதவிசெய்யின், நாங்கள் அவனைக் கொன்றுவிட்டேனும் நீக்கிவிட்டேனும் தமது குடைசீழ் விலிருந்து குடிவாழ்வோம். அன்றியும், யான் அவனை அரசனாக்கியது, நம் மவரெல்லோரும் அவன் குணத்தைக்கண்டு அவன்மேல் வெறுப்புற்று நம் மவனாகிய வெருவனை அரசனாக்கேகாரட்டிம் என்ற நோக்கத்தாலன்றி மற்றொன்றுமன்று” என்றின்னனவும் பிறவும் அவர்க்கு எடுத்துக்கூ றினான்.

அதுசேட்டு, “நார்து” மன்னவர் உத்தரமாக, நீர் கூறியவாறு செய்வ தெனக் குடன்பாடே; ஆயினும் அரசனைக்கொல்வது நீதியன்று. ஆதலால், அவனை யாழ்ப்பாணத்தில் எங்களுடைய பாதுகாப்பில்வைத்துக்கொள்ள வும், உம்மை எமக்கு ஐக்கியமான ஓர் உபராஜன் ஆக்கி, எங்கள் சேனாப தியாகிய (Meadowall) மாக்கீடவல் என்பவரையும் அவர்க்குமெய்காப்பாள ரென ஓர் சேனையையும் கண்டியில்வைக்க உடன்பட்டேம்” என்று கூறி, விடைபெற்று தலாவையை யனுப்பிவிட்டார்.

இப்பிரதிக்கிணப்படி, “நார்து” மன்னவரும், தமது பேருக்கு இது ஈனமாய் முடியுமென்பதையுணியாத, சிறிதுகாலதடுத்துள் ஓர் சேனை யைத்திரட்டிக் குறித்த சேனாபதியோடும், 1801-ல் கண்டிக்குப் போக்கி னார். அவர்கள்போயும், கண்டிநாட்டெல்லைக் காவல்வீரரை மேற்கொண்டு அவ்வெல்லையைத்தாண்டிச் செல்லற்கு இயலாதவராய்ப் பலநாள் பல உடையங்கள் கொண்டு முயன்றும், வாய்க்காமைதால் ஈற்றில்மீண்டார்.

அப்பால் தலாவை, “இனி ஆங்கிலேயர்தாமே வலிந்து போருக்குவ ரும்பொருட்டு ஒருபாயஞ்செய்வதே கருமம்” என்று மனத்தில் முடிவு செய்துகொண்டிருக்கையில், கண்டிக்குவந்து பாக்குவாங்கிப் பொதியெரு

தகவரில் ஏற்றிக்கொண்டு புத்தளத்துக்குமீண்டு வழிக்கொண்டசோனகர் சிலரைக்கண்டு, அரசனுடைய சேவகரால்வழிமறித்தா, அவர்பொருள்க ளோப்பறித்துக்கொண்டு, அடித்து உதைத்து ஒட்டிவிட்டான். அதனை அறி ந்த “நார்து” மன்னவர், கண்டியரசனுக்கு ஓர் கடிதம் போக்கி, “பறிதக பொருளையெல்லாம் மீளவும் அச்சோனகரிடம் ஒப்பித்துவிடுக” வென்று வேண்டினார். அதற்குக் கண்டியரசனை உடன்படவொட்டாமல் தலாவை தடுத்தான். அதுகண்டு, “நார்து” மன்னவரும் டோர்க்கறைகூவினார்.

அவ்வண்ணமே 1803-ம் ஆறு பிப்பிரவரிஸ் கொழும்பிலிருந்து “மாந டவல்” ஒரு சேனையோடும், கிரிகோணமலையிலிருந்து (Colonel Bar- but) பாப்பீது தளபதி ஓர் சேனையோடும் புறப்பட்டு, தம்மார்க்கத்தில் எதிர்ப்பார்யாருமின்றி ஏககாலத்தில் கண்டிகநகரையடைந்து வளைந்தார்கள். இவர்கள் வழிக்கொண்டாரென்று முன்னரே அறிந்த அரசனும் குடிந றும் அவர்கள் வருவதன்முன்னே கண்டிகநகருக்குத் தியீட்டி, தம்பொரு ள்களோடும் அங்குறாங்கத்தைக்கோடினார்கள். அதனையறிந்து ஆங்கிலே யர் கண்டிக்குள் துறைந்து பார்த்தபோது, கண்டிகநகர் ஆங்காங்கும் கரிந்து சாம்பர்மயமாய், கிரீச்சனமாய், நாய்கள்வசிக்கும் நகரமொன்றுபார்த்தா நகைக்குப்படி சில நாய்கள்மாத்திரம் சஞ்சரிக்கப்பெற்றதாய்க் கிடக்கக்க ண்டு, மேலும் சுற்றிப்பார்ப்போமென்று எங்குஞ்சுற்றினார்கள். அப்போது, ஓரிடத்தில் வெடிமருந்தும் குண்டுகளும் சில பீரக்கிகளும் அவர்கள் கை ப்பட்டன.

இப்படியிருக்கையில், பிலாமைத்தலாவை, ஆங்கிலேயர்சேனையை நாசஞ்செய்யவெண்ணி, வஞ்சமனத்தோடும் ஓர்துதனை ஆங்கிலேய சேனா பதியிடம் அனுப்பி, “ஓர்சிறுச் சேனையோடுமாத்நிரம் உங்களில் ஒருவா வரின அரசனைப் பிடித்துத்தருவேன்” என்று சொல்லித்தான். அதைக் கேட்ட “மாந்டவல்,” தளபதியாகிய (Colonel Baillie) பேலியையும் ஒரு வீரரையும் அனுப்ப, அவர்களும் மந்திரி கற்பித்தபடி, இருகூறையப்பிரிந்து இரண்டுவழியைப்பற்றி, அங்குறாங்கத்தையை நோக்கிச்சென்றார். மொ லுறையில், சிங்களர், வழிச்சார்பிலுள்ள மலைகளிலும், காடுகளிலும் மறைந் துவின்று, துப்பாக்கிகொண்டு பொழிந்த குண்டுகளையெல்லாம் சலிக்காது பெற்றுக்கொண்டு கடுகி, சங்கேதப்படி யிருகிறத்தாரும் ஓரிடத்தில் காத்தா த்து, அணிவகுத்து, அங்குறாங்கத்தையை அணுகினார். அங்கே சிங்கள வீ ரர் சிலர் வந்தெதிர்க்க, அவர்களைக் காற்றின்முன்னின்ற பஞ்சபோலாதி முதுகிடச்செய்து, அரசன் அகப்பட்டான்! அகப்பட்டான்! என்று ஆத்தது ஓடி, நகரைக் காவல்செய்தார். செய்து மென்னை! இவர்க ளைகுபோய்ச

சேராமுன்னே அரசன் வேறிடம்போயகன்றுவிட்டான். அதகண்டு “பேலி” த்துரை இலவுகாத்தகிளிபோல் வென்கி, “மந்திரி மோசஞ்செய்தானே” என்று மனத்துள் மதித்து, அந்நகரைத் தீயூட்டியிண்டான்.

அப்பால் “மாட்டவல்” “நார்து” மன்னரதுமதிப்படி (Mootoosamy) முத்துச்சாமியை யாழ்ப்பாணத்தினின்றும் வரித்துக் கண்டிக்கரசனாகி, அவனோடும் ஓர் பொருத்தச்சாசனம் பண்ணிக்கொண்டு, அவ்விடத்தில் “பார்பத்து” தளபதியையும் ஆயிரம்போர்மீளிகளையும் மாத்திரம்வைத்து விட்டு எஞ்சியசேனையோடும் கொழும்புக்கேளார்.

இச்சமயத்தில் பிலாமைத்தலாவை “நார்து” மன்னவருடைய உயிரைக் கையாடவகைதேடி, மீண்டும் ஒருடன்படிக்கை பண்ணிக்கொள்ள முயல்வான்போல் நடத்து அவருக்குச் சயாசாந்தெரிவிக்க, அவரும், சத்தகோறையிலுள்ள தம்பதினியாவென்றவிடத்தில் இன்னநாளாக்குவருக, யானும் அவ்விடம்போகின்றேன் என்று அவ்வஞ்சனுக்குச் செய்தியனுப்பினா. அப்படியே அவரும் ஓரணி மெய்காப்பாளருடன் அவ்விடம் சேர, “பார்பத்து” தளபதியும், 300 மலாய் வீரரோடு தற்செயலாய் அங்குசென்றான். இப்படியிருக்க, தலாவையும் வாஸ்தீட்டிக்கொண்டு உற்றதுணரா மல் அச்சக்கேதப்படி குறித்தவிடத்தையடைந்தான். அங்கு சென்று கண்ட அளவில் தலாவை மனச்சோர்வுகொண்டு, “இப் பெரும்படைமுகத்தில் என்முச்சி யாதுசெய்யும்? ஒன்றுஞ் செய்யாதாகலின், நேர்போய்விடுவதே தகுதி” யென்று தீர்மானித்து, வஞ்சமொழிப்படி ஓர்பயனில் உடன்படிக்கையை முடித்துக்கொண்டு கண்டிக்குமீன், மற்றோரும் தந்திகைசேனாக்கினர்.

இப்படியிருக்கையில், ஸ்ரீவிக்கிரமராஜசிக்கன் லீமிர்ந்து கண்டிக்கு வந்து கலகஞ்செய்து, அங்கிருந்த ஆங்கிலேயசேனைகள் மேல்வழந்து அநேக வீரரைக்கொன்றான். அப்போது (Major Davie) டேவீ என்னும் ஆங்கிலேயசேனைத்தலைவன் சமாதானக்கொடியுயர்த்தி, “போரொழிக, நாங்கள் போய்விடுகிறோம்” என்றிரந்து, தன் சேனைகளையும், வீரத்திறல் இல்லாத முத்துச்சாமியையும் அழைத்துக்கொண்டு கண்டியைவிட்டுத் திரி கோணமீலையெனோக்கி வழிங்கொண்டுசெல்லுகையில், மகாவலித்தை அகிப் பிரவாகமாயிருந்தமையால் தாண்டற்கியலாதவனாய் அலக்கன்தோட்டையில் இராத்தக்கினான்.

அதனை அறிந்த கண்டியரசனுடைய சேனாவீரர் உருவைவிட்டு நீங்காத நிழலைப்போல் அவ்விடத்திற்கும் தொடர்ந்துசென்று, “எங்கள் கையில் முத்துச்சாமியை ஒப்பித்தால் ஆற்றைத்தாண்டப் புனைகள் தருவோம். அத

ற்குடன்படமாட்டீராயின் நீங்களையாவரும் விடியுமுன் எம்புரஞ்சேரவரும்” என்று கூறி அச்சுறுத்திப் பேடியாகிய “டேவியை” அணுப்பி, முத்துச்சாமிமைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய், அரசன்சமுதத்தில் நிறுத்தி அவளுஞ்ஞைப்படி சிரபங்கம் பண்ணினார். பின்பு, அரசன் தானே அவ்விடஞ்சென்று “டேவி”யையும் அவன் சேனாவீரரையும் பிடித்துக் கண்டிக்குக் கொண்டுபோய், அங்கே டேவியையும் வேறுசிலரையும் சிறையிலிட்டு, மற்றோர்யாரையும் ஒருங்கே சுங்கரித்தான். அவ்வளவிலும் நிலலாது, வைத்தியசாலையில் வைத்தியசகாயம்பெற்றுக் கொண்டிருந்த 120 பேரையும் கொன்று, இனி ஆங்கிலேயர்க் கஞ்சவேண்டவதில்லையென்று ஆர்த்துப் பிரங்கிக்கோஷஞ் செய்வித்து ஆனந்தக்கூடத்தாடினான். அதன்பின்பு, அரசன், முன்கொல்லாது சிறையில் வைத்த ஆங்கிலேய சேனையைச் சேர்ந்த மலாய் வீரனான, “நூர்தின்” என்பவனை நோக்கி, நீ எனக்குக்கீழிருந்து சேவை செய்கிறையா? அன்றி, உன் உயிர்விடப்போகிறையா? என்று கேட்டான். அதற்கு உத்தரமாக நூர்தின், “என் உயிரிழக்கவரினும் இழப்பதேயன்றி இராஜதரோகம் நீனைப்பதில்லை” யென்றான். உடனே அரசன் அவனையும் அவன் தம்பியையும் கொன்று அவர்களுக்காலிற் கயிற்றூக்கட்டி வீதி வழியாய் இழுத்துக்கொண்டுபோய் நாய்நரிக்கிரையாகக் காட்டில் போடு வித்தான். இச்சமயத்தில் மடிந்த ஆங்கிலேய சேனாவீரர் தொலை சுற்றேறக்குறைய 700. இச்சங்காரத்தில் பிழைத்தோடிக் கொழும்புசேர்ந்தவன் ஒரே ஒருவன். இது சீதழ்ந்தது 1803ம் ஆண்டு ஜூன் 24வ.

இவ்வாற்றால் அரசன் பூரிப்படைந்து சிலவீரருடைய தைரியவசனங்களால் ஊக்கங்கொண்டு, ஆங்கிலேயருக்குரிய நாடுகளையும் கவருமாறு சேனாவீரரை அனுப்பினான். அப்படியே அச்சேனாவீரரும் சேனைத்தலைவனும் சென்று மாத்துறையை வளைத்து, காவல்வீரரைக்கொன்று அங்கரைக் கவர்ந்தார். அப்போது காலியிலிருந்து (Captain Beaver) “பீவர்” என்னும் படைத்தலைவன் மாத்துறையை நோக்கி யோர்சேனையோடு வழிக் கொண்டமாத்திரத்தில், சிங்களப்படை வழிகெட்கிருத்தது கண்டு, கடல் வழியாய்வந்து மாத்துறையிலிறங்கி அச்சிங்களப்படைமை வெருவச்செய்தான்.

இப்படியிருக்கையில் “நாந்து” மன்னவர் இச்சமசாரங்கனையெல்லாம் தமதெசமானனாகிய இங்கிலேயாதிபதிக்குத் தெரிவித்து, கண்டியரசனை அடக்கும்பொருட்டு 3000 புத்தவீரருக்குக் குறைமாம லனுப்புமாறு வேண்டினார். அப்போது இங்கிலாந்துக்கும் பிரான்சிசுநாட்டுக்கும் புத்தம் மூண்டமையால் இங்கிலேயாதிபதி “நாந்து” மன்னவர் கேள்விப்படி வீரரையுடைய இயலாத்தவராயிருந்தார்.

அப்பால் 1804-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மீதில், மட்டக்களப்பி லிருந்த (Captain Johnston) ஜான்ஸ்டன் தளபதி தனது அதிகாரத்துட்பட்ட 300 வீரருடன் அங்கு ஸிண்டும் புறப்பட்டு வழியிலே, கண்டிநாட்டெல்லையில் ஸிறுத்தி வைக்கப்படும் சேனாவீரரையும் சேர்த்துக்கொண்டு கண்டிநகருக்குப் போகக்கடவனென்று “நார்து” மன்னவர் ஆளுகைசெய்தார். பின்பு “நார்து” மன்னவர், கண்டிநகரில் அரசன் இல்லையென்றறிந்து, உடனே அவ்வேற்பாட்டைத் தள்ளிவிட்டாரன்றி, அச்செய்தியை “ஜான்ஸ்டனுக்குத்” தெரிவித்தாநிலே. இதனால் ஜான்ஸ்டன் தான்பெற்ற ஆளுநரபத்திரப்பிரகாரம் தனது யுத்தவீரருடன் புறப்பட்டு, குறித்தவிடத்தில் அச்சேனையைக் காணாதவராகியும், கண்டிக்கெகினான். அங்குசேர்ந்தபோது கண்டிநகர் பாழாயிருக்கக்கண்டு, “இனியாதுசெய்வது; கொழும்புச் சமர் சாரம்வருவவரையில் இங்கிருப்போம்” என்று தீர்மானித்திருக்கும் சமயத்தில், “கண்டியரசன் பெரும்படையோடும் அனுங்கினான்” என்று கேள்வியுற்றான். உடனே தன் சேனாவீரருடன் அங்கு ஸிண்டும் மீண்டு காட்டு மார்க்கமாய்த் திரிகோணமலையையநாடி யாதோர் அபாயமுமின்றி அந்தநாபோய்ச்சேர்ந்தான்.

அப்பால் 1805-ல் கண்டியரசன், நூறுவீரரால் மாத்திரக் காக்கப்பட்டிருந்த * கங்குவனாநகரை வனாக் எத்தனப்பட்டி, அநேக சேனாவீரருடன் புறப்பட்டு அக்கோட்டைமதிலுக்கு இலக்கொட்டிக் குண்டுகளைப் பிரயோகித்துக்கொண்டு நெருங்கினான். அப்போது, நெருங்கிவரட்டும் என்று சமயம்பார்த்துக்கொண்டு டென்னிருந்த (Capt. Pullock) பல்லாக் தளபதி தன் வீரருடன், சிக்கமும் சிக்கக்குட்டிகளும் யானைகளைக் கண்டு சமயம்பார்த்துத் துணுக்கெனப் பாய்ந்தவாறு வெளிப்பட்டு, அரசன் சேனையோடெதிர்த்து இரண்டுமுகூர்த்தகாலம் கொடிய அமர்புரிந்தான், அப்போது ஓர் குண்டு அரசனைச் சற்றே தாக்கினமையால், அரசன் முதுகுக்கொடுததோடத் தலைப்பட்டான். அதுகண்டு அவன் சேனையும் சேனாபதிகளும், சிலர் ஆயுதங்களைவிட்டவரும், சிலர் துப்பாக்கி பீரங்கிகளைப் போட்டவரும், சிலர் பகைவர்கைப்பட்டவரும், சிலர் ஸிலைக்கெட்டவரும் ஆக நியோநாமோ முந்தி நம்மனைசேருவது என்று ஒடுவார்போ லோடத் தலைப்பட்டார். அக்கனமோடினவருள் திசாபதியாகிய லியூக்கும் மகாமுதலியாரும், தனக்குமுந்தி அதிவிரைவாய் ஓடுவதைக்கண்ட அரசன் சினங்கொண்டு தன்னையடித்துவந்த சேவகரைநோக்கி, “அப்பேடிகளுடைய சிரைசைக் கொய்துகொண்டு வம்மின்” என்று இதழ்மடிக்காமுன், அவ்விருவர் சிரமும் சா

* கங்குவனா - கொழும்பிலிருந்து 18-மைல் தூரத்திலே கண்டிமார்க்கத்திலுள்ள ஓர்நகர்.

ய்த்துருண்டன. மீண்டும் அரசன் தன்கோப்பிரசண்ட வேதத்தால் தம ரென்றும் பிறரென்றும் வேற்றுமையுண்டாது, தன்னையண்டியோடிவரும் அநேகவீரனரையும் சாய்த்தும் சாய்ப்பித்துமோடினான்.

பின்னர் பல்லாத் தளபதி தன்னைக்கு “இனிதுரையாது” என்று தேடிச்செல்லுகையில், கங்குவனோ நகருக்குச் சமீபத்தில் அரசனை உபச ரித்தற் பொருட்டு அமைக்கப்பட்டிருந்த ஓர் அலங்கார வசந்தமண்டபத் தைக் கண்டு அதனை நிரூபணமாக்கினான். அம்மண்டபத்தின் முன்றிலில், போரில் கைதிகளாக்கப்படும் ஆங்கிலேயரைக் கொல்லற்கென்று அரசன் ஆணைகூப்படி இரு கழுக்கட்டைகள் நாட்டப்பட்டிருந்தன. அதுகிற், மீண்டுக் கண்டியரசன் யுத்தசன்னத்தனுப் உறுவென வல்லையில்வந்து ஆங் கிலேயருடன் எதிர்த்தான். ஆங்கும் ஆங்கிலேய வீரரே வாளை குடினார்.

அப்பால் 1805-ல் “சார்து” மன்னவர் தமது உத்தியோகத்தினின்றும் பெயர, அவரிடத்துக்கு (Sir Thomas Maitland) மேலிதலங்கு மன்ன வர் வருவாராயினர். அதுகிற், “சார்து” மன்னவருடைய அரசியற்காலம் இடை இடையே கண்டியரசனுடைய போராலும் கலகத்தாலும் ஊறுபட் டதாயினும், அவருடைய சோன்முறை கவனிச்செய்தத்தக்கதே. என்னை! பிரகைகளுக்கு மதவிஷயத்தில் சபாநினைத்தைக்கொடுத்தார். கத்தோலி க்கருக்குமாரும் ஒல்லாந்தர் செய்த நிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் நீக்கினார். கல்வியையும் வாணிசத்தையும் அபிவிருத்தி செய்தற்கான உபாயங்களைத் தேடினார். கியாயசாலைகளை ஊர்கள் நோறும் ஸ்தாபித்தார். அரசினறைவரு மாண வழிகளைச் சீரிட்டார். சுதேசிகளைக் கிருஷிகம் வாணிசம் என்னும் தொழில்களை நடத்துமாறு துண்டிவிட்டார். ஒல்லாந்தரால் ஏற்படுத்தப் பட்ட கொடியதண்டனைகளாகிய கழுவிவிடுதல், அக்சபங்கஞ் செய்தல் ஆதி யவற்றை ஒழித்தார். ஒல்லாந்தரும் பறங்கிக்காரரும் செய்துவந்தவாறு சுயமதாயிமானம் கிறிதுயிற்றிச் சர்வமதத்தினர்க்கும் உத்தியோகம் கொ டித்தார். இவ்வாறே அவர்செய்த அரசு பொதுப்பட நல்லதேயாமென்க.

இனி, அவர்களாத்து விசேட சம்பவங்கள்:—

1. இலங்கை பிரித்தானிய இராசாங்கத்துக்கு } 1798-ம் ஆண்டு அக்டோபர்
உபரஷாங்கமானது. } மார்ச் 12-ல்.
2. கோமாரியாங் வடமாதானத்தினுள்ள மாடு } 1800-ம் ஆண்டு
களில் ஐந்தில் நாலுபங்கும் தொலைத்தது } ஸ்டி.
3. “கசேற்று” என்னும் அரசியற்பத்திரிகை } 1802-ம் ஆண்டு
நடைபெறத் தொடங்கியது. } மார்ச்சு 15-ல்.

4. ஆதி ஆங்கிலேயகலாசாலை கொழும்பில்ஸ் } 1803 - ம் ஆல்.
தாபிக்கப்பட்டது.
5. லண்டன் மிஷனரிமார்முதன் முதல் இல } 1803 - ம் ஆல்.
ங்கைக்குவந்தது.
6. ஆங்கிலேயர்சேனை கண்டியில் அடியோடு } 1803 - ம் ஆல் சூன் 26-ல்
சங்கரிக்கப்பட்டது.
7. ஆங்கிலேயர்க்குரிய டாட்டில் சிங்களர் ப } 1805 - ம் ஆல்.
டையேற்றிக் கலகஞ்செய்து முரிந்தோ }
டியது.

உ. அதிகாரம்.

[பிலாமைத்தலாவை இறந்ததுமுதல்;
கண்டிராடு ஆங்கிலேயர்கைப்பட்டதுபரியந்தம்.]

இப்பால் 1805-ல் பூச்சியதைக்குரிய “மேயிற்லண்ட்” என்பவர் தேசா
திபதிப்பதத்திலும், பூச்சியதைக்குரிய (Rt Hon. E. D. Leishington)
லேஷிங்டன் என்பவர் சிரேஷ்ட நியாயாதிபதிப்பதத்திலும், (Hon. John
Rodney) “ரட்நி” என்பவர் உபராஜாங்க லிகதிப்பதத்திலும் அமர்ந்தார்கள்.
அப்போது சிங்களர் ஆங்கிலேயருடன் போர் தொடுத்தலொழிந்து, கண்டி
யரசனுக்குமாறு யெழுந்த கலாம்விளைத்துப் போர் தொடுப்பா ராயினார்கள்.
எக்கனமெனில், 1806-ல் சத்தகோறணோடாட்டுக் கதிபனாயிருந்த திசாபதி
இறந்ததும், அந்நாட்டுக்கு அதிகாரிகளாக எகேலப்பையும் முன்னிக் கொ
டையும் நியோகிக்கப்பட்டார். அது அவ்வூர்க்குடிகளுக்கு அதிவெறுப்பா
யிருந்தமையால் பெரியதோர்கலகம் உண்டாயிற்று. அதுகண்டு பிலாமை
த்தலாவை அரசனேனோக்கி, “அண்ணலே, அவ்வூர்க்கு அதிகாரிகளாக என்
னையும் என்மருகனாகிய இறத்துவத்தை திசாபதியையும் நியோகிக்கின்
கலகம்நிற்கும்” என்றுகூறினன். அவ்வாறே அரசனும் அவர்களை நியோ
கிக்க, அவர்களும் சனங்களையடக்கி ஆளுவாராயினர். அதுகண்டு அரசன்
அவர்கள்மேல் பொருமையுற்றிருக்குநாளில், கண்டிராடுக்கு இன்றியமை
யாப் பூஷணம்போற் கிடந்திலங்கும் தெப்பக்குளத்தையும், “பத்திரிப்பு”
என்னும் அட்டகோண மண்டபத்தையும் இயற்றுவிக் கத் தொடங்கிக் குடி
சனங்களைப் பலபந்தமாய்ப்பிடித்து அவர்களால் அவ்வேலையை நடத்திவந்
தான். அப்போது பிலாமைத்தலாவை, “இதுககாதசெயல்” என்று அரச
னுக்குச் சொன்னான். அரசன் அவனுரையை அங்கீகரியாது தன் எண்
ணப்படியே அவ்வேலையை முற்றுவித்தான். இதனால் இருவர்மனத்திலுந்
வைரமும் பகையும் வளர, ஒருவரை யொருவர் மோசஞ்செய்யச் சமயம்
பார்த்திருந்தார்கள். இப்படியிருக்கையில், பிலாமைத்தலாவை, தன்மகனு

க்கும், சிறிதுகாலத்துக்கு முன்ன ரிறந்துபோன 'கீர்த்திபூரீ' ஜென்கனுடைய பெளத்திரிக்கும் பாணிக்கிரகணம்செய்ய முயன்றான். அதனை அரசன் அறிந்து, "ஓகோ! இவன் சிம்மாசனத்துக்கன்றோ வழிதேடுகின்றான். நன்று! அவன்செருக்கை அழிக்கின்றேன்" என்று மனத்துள் மதித்து, சிறுது நாளுக்குள் அத்தலாவைமேல் யாதோ ஓர் அற்பகுற்றம் பாரித்து அவனை உத்தியோகத்தினின்றும் நீக்கினான். பின்னர் அதுகாரணமாக மாணங்கமுற்ற தலாவை, அரசனைக்கொல்லுமாறு ஒருபாயத்தேடி, அவ்வாறே மலாய்முகாந்திரம் என்பவனையும், அவனைச்சார்ந்த வீரர் அறுபதின்மரையும் பரிதானத்தால் தன்வசமாக்கி, இன்னநாளில் இன்னசமயத்தில் அரசனைக்கொன்றுவிடுங்கள் என்று அவர்களுக்குக்கற்பித்தான். அன்றியும், உடுதுவரை அத்திதுவரை என்னு மூர்களுக்கு அதிகாரிகளாயிருந்தவர்களையும் தன்பகைமாக்கி, அவர்களை அவ்வூர்ச்சனங்களுடன் கலகத்துக்கு எத்தனமாக அச்சமயத்தில் வந்துவிடொழும் செய்தான். அப்படியே அந்நாளும் முகூர்த்தமும் வந்தடுத்தன. அப்போது அக் காதகர் எண்ணியிருந்தவாறு அரசன் சயனிக்காது விழிப்பாகவேயிருந்தான். அதுகண்டு அச்சதிகாரர் அரசன் சித்திரைபோடவரையில் பதிவிரந்தார்கள். அச்சமயத்தில் எவ்வழியாயோ அவர்களுடைய பிரயத்தனம் அரசனுக்குப்புலப்பட, அரசன் உக்கிரசிக்கமெனக் கண்களிற் கோபாக்கினிசொலிப்பத் திடமென எழும்பி, பிலாமைத்தலாவையையும், அவன் மருகனையும், மகனையும், வேறு ஆறு பிரதானிகளையும்பிடித்துச் சிரச்சேதஞ்செய்து, கவந்தக் கூத்துக் கண்டுகளித்தான். "தன்அப்பம் தன்னைச்சும்" என்னும் முதுமொழி பொய்க்குமோ! இதுகேழ்த்தது 1812-ல்.

அப்பால் (Eheylapola) எகேலபலை முதன்மந்திரியானான். பின்பு அரசன், தன்னிடத்தன்றி மற்றெவர்மாட்டும் நம்பிக்கையற்றவனாய், தாக்கிண்ணியம் காருண்ணியம் என்பன சிறிதுமின்றி, தன்மாளிகையிலிருந்தவரும், சின்னாளின்முன் கலகத்துக்கெழுந்த நாட்டினைச்சார்ந்தவருமாகிய சகல உத்தியோகஸ்தரையும், தனது நகரத்து வணிகரையும் தூரத்திலுள்ள விடங்களுக்குப்போக்கிவிட்டு, பின் தனக்கு ஐக்கியமான நாட்டானென்ப புலப்படுபவன் அன்றி மற்றெவனும் தன்னை அணுகலாகாதென ஆஞ்ஞாபித்தான். அப்பால் எகேலபலை மாட்டும் சுற்றே ஐயங்கொண்டான். இப்படியிருக்கையில், தனது பட்டத்துத்தேவி வயிற்றிலுதித்த புத்திரரெல்லோரும் இறந்துவிட்டமையால், புத்திரோற்பத்தியின்பொருட்டுத் தன் கொழுந்திகளிருவரை ஹவைசெய்தான். அவ்வமயத்தில் மந்திரிகன் பிரதானிகன் காணிக்கை கொணர்ந்துவைத்து அரசனைவணங்கிப் போவாராயினர். அப்போது ஏகேலபலை விலையுயர்ந்த பொருள்களைக்கொணர்ந்து

அரசன்சமுதத்தில்வைத்தான். அவைகளை அரசன் இகழ்ந்து ஏற்காதுதள்ளினான்.

அப்பால் இன்னாட்கழித்து, அரசன், தன்பிரதானிகள் எல்லோரையும் தத்தம் நாடுகளுக்குச்சென்று ஆங்காங்குமுன்னுவிளைவைக் கண்காணித்துப் பகுதிப்பணங்களைத் திரட்டிவரும்படி ஆஞ்ஞையெய்தான். அதுகண்டு ஏகேஸபிலை தனது திசாவகமாயிய சப்பிரகமத்துக்குச்சென்று, அங்கிருந்து அங்காட்டார்க்கினியனுய்க் குற்றமற்ற அதிகாரஞ்செலுத்திவருகாளில், வர்த்தகர் சிலர் அரசனிடஞ்சென்று, “அரமணைக்குச் சேரவேண்டிய வருமானங்களை ஏகேஸபிலை தான் எடுத்துக்கெள்வதுமன்றி நம்முடைய பணத்தையும் அபகரித்தான்” என்று பகைமூடிந்தார். அதனஞ் அரசன் அவன்மேற் கோபங்கொண்டு, “இத்திருமுகம் நீ காண்டலும் கண்டிக்குக்கடுகிவரக்கடவை” யென்று ஆஞ்ஞையுபத்திரமொன்று போக்கினான். அதனை ஏகேஸபிலை கண்டும் பொருட்படுத்தாது, ஆங்கிலேயருடைய சிநேகம் தனக்கிருக்கும்வரையில் அச்சமில்லையென்னும் தருக்கு மீக்குறப்பெற்றவனாய் அவர்களுடன் நிருபமூலமாய் உறவாடிக்கொண்டிருந்தான். இதனையும் அரசன் கேள்வியுற்று அதிககோபங்கொண்டு அவனை உத்தியோகத்தினின்றும்நீக்கி, முன்னிக்கொடையை முதன்மத்திரி யாக்கினான். அதுசேட்டு ஏகேஸபிலை தனக்கு அபாயம்கிட்டியது என்று ஆருவீத்திருக்கையில், சப்பிரகமகாட்டார் ஒத்தமொழியினராய், “எம்முயிர் இழத்தும் உம்முயிரைக்காப்போம் அஞ்சாநீர்” என்றுதேற்ற, அவனும்தேறி, “இனி அரசனை எதிர்ப்பதேகருமம்” எனத் துணித்திருத்தான். கொளுத்தி எரியுத்தியில் நெய்யைச்சொரிந்ததுபோல் இச்சமாதாரமும் அரசன்செவிப்பட்டது. உடனே அரசன், “என்று! அவன்வலியை ஒழிக்கின்றேன்” என்று உருத்தெழுந்து, ஏகேஸபிலையுடைய மனைமக்களையும், சுற்றமித்திரர் சிலரையும் பிடித்துச் சிறைச்சாலையிலுடைத்துவிட்டு, முன்னிக்கொடையை அழைத்து, “நீ ஓர்படையுடன்சென்று சப்பிரகமத்திலிருக்கும் அத் துவட்டனுடன் போர்தொடுப்பையாக” என்று ஆஞ்ஞையித்தான். அவ்வாறே முன்னிக்கொடையும் ஓர்படையுடன் சப்பிரகமத்துக்குச்சென்று போர்தொடுத்த அளவில், ஏகேஸபிலையுடைய பக்கத்தார் எதிர்த்துநிற்கமாட்டாதவராகிப் பின்னிட்டோட, ஏகேஸபிலையும் தன்மித்திரர் சிலருடன் கொழும்புக்கோடி ஆங்கிலேயரைத் துணையுந்தான். அதுகண்டு முன்னிக்கொடை அநேகரைக் கைதிகளாகப் பிடித்துக்கொண்டு ஐயபேரிமூழங்கக் கண்டிக்குமீண்டான்.

இக்கலகம் காரணமாக அரசனுக்கு எழுந்த ஆத்திரமும் இவ்வெதிரமும் இத்தன்மையவென்று கூறல் எளிதன்று. “உற்றவிடத்துக் கொரு

வன் என நம்மால் மதிக்கப்பட்டிருந்த எகேலபலையே நமக்குயிர்ப்பைகவ
 னுன்னெனில், மற்றியாரை இனி நம்புவது” என்னும் ஐயக்காட்சி அவ
 னுக்கு உண்டாயிற்று. உண்டாகவே அநேகர் அவன் கோபத்துக்காளாகிச்
 சிலர் கழுவிலிடப்பட்டும், சிலர் அங்கபங்கம் பண்ணப்பட்டும், சிலர் சிரபங்
 கம் பண்ணப்பட்டும் இடையறாது ஒரு சிறுபோதுக்குள் தென்புலஞ்சேர்
 ந்தார். இச்சமயத்தில் முன் பிலாமைத்தலாவையுடைய கலகத்துக்கு அது
 சாரிகளாயிருந்த பிரதானிகளிலும் பலர் அரசன் ஆஞ்ஞாப்படி கொலைக்
 களத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டார்கள். அவர்களுள் 70 பிரபுக்கள், முன்
 ளீக்கொடையாதியாம் மூவர்தீர்ப்பின்படி, அடியாலும் உதையாலும் அங்கப
 க்கமுற்றுக் குற்றயிரோடு கழுவிலிடப்பட்டார்கள். இவ்வளவுபேருயி
 ரைக்குடித்தும் இன்னும் அரசன் கோபத்தனியாதவனாகி மேன்மேலும்
 அழன்று சினந்து தன்னோப்பிரச்சண்டவேகத்தால் தன்மானுஷிப இயல்
 பையும் துறந்து, எகேலபலையேல் கொண்டகோபத்தை ஈற்றில் அவன்
 மனைமக்களாதியரிடத்துத் தீர்க்கத்துணிந்தான். அவ்வாறே எகேலபலையு
 டைய தேவியும், அவன்பிள்ளைகளும், அவன்தம்பியும், தம்பி மனைவியும்,
 அரமனைவாயிலிலே காது விஷ்ணு தேவாலயங்களுக்கு மத்தியிலே கொ
 ணர்ந்து நிறுத்தப்பட்டார்கள். அவர்களுள் ஆண்மக்கள் சிரபங்கதண்டனை
 க்கும், பெண்களிருவரும் நீரிலாழ்த்தப்பட்டற்கும் தீர்ப்புப்பெற்றார்கள்.

அவ்வாசகம் எகேலபலையுடைய பத்தினி செவிப்படுத்தலும், அம்மாதா
 நல்வாள், “நானும், என் பிராணநாயகனும், என் அருமருந்தன்ன பிள்ளை
 களும், ஆயுக்கால், யாதும் குற்றஞ்செய்தோமவ்லோம். இனி, அரசனே!
 உனது இஷ்டம்” என்றுகூறி, அப்பால் 11 வயதுள்ள தன் மூத்தமகனு
 டைய வதனத்தைப்பார்த்து, “அப்பா என்பாலா! திடங்கொள்! நாமிறப்ப
 தால் உன் பிதாவுக்குச் சுகிர்தமுண்டாகும். அஞ்சாதுசென்று அதோ ஓங்
 கிவிற்கும் வாளுக்கு உன்தலையைக்குனித்து இரையாகக்கொடு” என்று
 சொன்னாள். அவன் அதனைக் கேட்டமாதிரத்தில் உள்ள தைரியமுங்கு
 ன்றித் தன் தாயைக்கட்டிக்கொண்டு அரற்றத்தொடங்கினான்.

அப்போது 9 வயசுள்ள அவன்தம்பி முகமலர்வோடு திடமுடனநட
 ந்து தலையாரியை அணுகி, தன் தமையனைக்கூவி, “அண்ணா! இதற்குத்தா
 னா அஞ்சுகின்றாய்? இதோபார் இதுவே இறக்கவழி” என்று ஆர்த்துத் தன்
 தலையை வாளுக்கிலக்கியமாக்க, தலையாரியும் ஒருவிச்சில் அப்பாலன் தலை
 யைக்கூறுசெய்தான். அப்போது கல்லினும்வலிய நெஞ்சனாகிய அரசன்,
 எகேலபலையுடைய தேவியை அழைத்து, “அதோ சிலத்தில்விழுந்து குரு
 திகக்கிக்கொண்டு புரளும் உன்மகன்தலையை இதோ இருக்கும் உரவிவி

ட்டி உலக்கையற்றி உண்கையால் துணைக்கக்கடையடி அன்றேல், மாண்புந்
முற்று மடிவை” யென்று கூறினான். அம்மாற்றம், காய்ச்சிய நாராசும்போ
ன்று அப் பதிவிரதாசிட்டிரான்மணியுடைய செவியிற்புகுதலும், பதைபதை
த்து “இருதலைக்கொள்ளியிலிடைப்பம் ஏறம்பு” போல் இதற்கென்செய்
வேன்! என்செய்வேன்! என்று ஊந்துவாடி, பின்,

“மருந்தோமற்றானேமும்வாழ்க்கைபெருந்தகைமை
பீடழிய வந்த வீடத்து.”

என்றபடி என்னகெழுநும் மாணமொன்றே காக்கப்படி
த்தக்கது என்று தெளிந்து தேறி, அரசன் சொற்கமைந்து அச்சிரசைபெ
டுத்து உரலிலிட்டிக் கையினில் உலக்கையையெடுத்து உயர்த்தி, கண்க
ளினின்றும் நீர் தாரைதாரையாய்ச்சோர, துணைக்க மனம் வராமையால்,
அத்தலைமேல்விழுப்படி கையைவிட்டான்.

இவ்வாறே ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் நான்குபின்னாகளின் தலையும் கொ
ய்யப்பட்டுக் கீழேவழி, அம்மாதும் ஒருரொருதலையாய் உரலிலிட்டி உலக்கை
யையுயர்த்திக் கைவிட்டான். ஈற்றில் பாலுண்டுகொண்டிருந்த ஓர் பால
கணையும், அரசன் ஏவலின்வழி ஓர் சேவகன்பறித்து அதன் சிரசைக்கொ
ய்து உரலிலிட்டான். உரலிலிட்டபோது வாயினின்றும் பால் சூபீரெ
ன்று ஒடிற்றும். பின்னர் அச்சிரசையும், அம்மாத தன் வயிறெரிய “ஐத
த்திசா! யாதுசெய்வேன்” என்று, வாய்விட்டலறி.....

அத்தாலையில், இக்கண்ணராவியைக் கண்டோர் கேட்டோருள் நைந்
தருகாதனை கண்ணெஞ்சுகைய அக்கொடியன் அன்றி மற்றியாவனோ!
எல்லோரும் தம்வசந்தப்பி விம்மிதழுற்றப் பரிதப்பிப்பாராயினர். அப்
போது அரசன்பகைத்துத் திசாபதிகளுள் ஒருவருகைய பிலகப்பனைத்திசா
பதியும் தன்னை யறியாமல் முனம்நெக்குருகிச் சோர்ந்து தரையில்விழுந்
தான். அதுகண்டு அரசன்சினந்து அவனை உத்தியோகத்தினின்றும் நீக்
கினான். அது கிற்க:

இவ்வாறந்தப் பின்னாகைக்கொண்டு துவைப்பித்தபின்னர், தியரிற்றீ
யனாகைய அரசன், ஏகேலபலையுடைய மனைவியையும் அவளுடைய ஓய்ப்பிடி
யாளையும் வேறிருபெண்களையும் போகாம்புரைவரவியில் இட்டு ஆழ்த்திக்
கொல்லித்தான். வேறுமேருந் சிரபங்கமுற்றார். இது கிகழ்ந்தநாள் முதல்
இரண்டிலுமன்று தினக்கணக்க அரசன் அரமனை ஒழிந்த மற்றுள்ள மனைக
ள்தோறும் துக்கக்கொண்டாடாதவரில்லை. அக்கிரகங்க்குத்தோறுமுள்ள
அட்டிற்சாலை அடுப்புகளெல்லாம் தீமூட்டப்பெருது ஆம்பிபூத்தவென்றால்

பின்னை அங்கீகரிக்கப்பட்டதுரைச்சொல்வதென்னம்! இதுநிகழ்ந்தது 1814-ம் ஆண்டு மேஷில்.

இவ்வகைக் கொடுமைகளைச் சகிக்கவாற்றாத பிரசைசன் எல்லோரும், “பெரும்பாரந்தாங்கி” வருத்தமுடன் செல்லுமொருவன் எப்போது சுமைதாங்கி எதிர்ப்படும் என்று ஆவலுறுவதுபோல், எப்போது ஆங்கிலேயர் வருவார் நாமெப்போது இப்பாதகனைத் தொலைத்துச் சுகம்பெறவோமென்று ஆவலும் முட்டும் மேலிடப்பெற்றவராய், ஆங்கிலேயர்வரவை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இது நிக்; கடந்த 1812-ல் மேயிற்லண்ட்மன்னவர் உத்தியோகத்தினின்றபெயர, அவரிடத்திற்குத் தேசாதிபதியாக (Sir Robert Brownrigg) பிறவுநீரிக்கு என்பவர் வங்கிருந்தார். எகேலபலை அவரிடஞ்சென்று தனக்கும் தன் மனைமக்களுக்கு முற்றதை முறையிட்டதுமன்றி, “நீரே என்பததை. என்னை இரகஸிப்பது உமது கடனாகும்” என்று கூறி வியசன மேலிட்டினால் அருதான். அதுகண்டு “பிறவுநீரிக்கு” என்பவர் அவனுக்குத் தேறதல்சொல்லி, “அஞ்சாதே” என்று தைரியவசனமும் பகர்ந்து, அரசனை அடக்குதற்கான உபாயங்களைத் தேடத்தொடங்கினர்.

இப்படியிருக்கையில், ஆங்கிலேயருடைய பிரசைசனாகிய சுவதேச வணிகர் பதின்மர் வியாபாரத்தின்பொருட்டுக் கண்டிக்குப்போக நேர்ந்தது. அவர்களை அரசன் வேவுகாரர் என்மெண்ணி எல்லோரையும்பிடித்து மூக்கிரித்ததுமன்றிச் சிலர்க்குக் காண்பங்கடும். சிலர்க்குப் புதுபங்கமுடன் செய்தது, கூறிட்ட உறுப்புக்களை மாலையாகக்கோத்து அவர்களுக்கண்டத்தில் தாணஞ்செய்து அனுப்பிவிட்டான். அவருள் எண்மர் வழியில் உயிர் துறக்க, எஞ்சிய இருவர்மத்திரம் கொழும்புசேர்ந்து நிகழ்த்ததை ஆங்கிலேயர்க்கு குணர்த்தினார். இது நிகழ்ந்து சின்னனில், அரசன் தன்வீரர் சிலரையனுப்பி ஆங்கிலேயர்க்குரிய கிராமங்கள் சிலவற்றைத் தீயிட்டொசுக்குச் செய்துவித்தான். இவ்வாறே அரசன் அடிக்கடி ஆங்கிலேயர்க்குக் கோபம் மூட்டிவந்தான்.

இவற்றையெல்லாங்கண்ட “பிறவுநீரிக்கு” மன்னவர் இனி வாளா விருப்பது தகுதியுண்டென கினைந்து, 1815-ம் ஆண்டு ஜனவரி 10-ல் ஆங்கிலேயராகிய நாம் போருக் காயத்தமாளும் என்று அரசனுக்குத் தெரிவித்தார். தெரிவித்த கிருபயாவது:—ஆங்கிலேயராகிய நாங்கள் கண்டி நாட்டாருக்குமாராய்ப் போருக்கெழுந்தாமல்லேம். கொடுத்தொழிநாளும் தகாத செயலாலும் நமக்குக் கோபமூட்டியவனும், பதம்பரைப் பிரபுத்துவமுடைய சதேசருஷ்யங்களைச் சூழாது வீட்டியவனும், எண்ணிப் பிர

ஹைகோள்கொன்று கண்டிருக்கில் உதிரப்பிரளயம் காட்டியவனும், சர்வ மதசம்மதசன்மார்க்கப் பிரமாணத்துக்கு முற்றும்மாறான தன்ஒழுக்கத் தால் மன் பதைக்குமுன்னர்த் தன்னை மாணவியவியல்பு சிறி துமில்லாத மறவனாக நாட்டிக்கொண்டவனுமாகிய அத் தீய கொடுங்கோன்மன்னனு க்கு மாறாகவே போருக் கெழுந்தாம் என்பதாம்.

அப்பால் ஆங்கிலேய சைனிய பலக்கனெல்லாம் எட்டு அனீகங் களாக வகுக்கப்பட்டு, இரண்டு கொழும்பினின்றும், ஒன்று நீர்கொழும்பி னின்றும், இரண்டு காலியினின்றும், வேறிரண்டு திரிகோணமலையினி ன்றும், மற்றொன்று மட்டக்களப்பினின்றும் புறப்பட்டுக் கண்டிக்கேகும் படி ஏற்பாடுசெய்யப்பட்டது. அப்படியே கொழும்புச் சேனாவீரர் துப்பா க்கி பீரங்கி வாள்முதலிய ஆயுதங்களுடன் அணி அணிபாய் வஞ்சிப்பூ மாலைகுடிப் புறப்பட்டு, கண்டியரசனுடைய சேனைகள் பெருந்திரளாய் உறுவனவலையில் நிற்கின்றனவென்று கேள்வியுற்று அவ்விடஞ்சென்று தும்பைமாலைகுடிநூர். அப்போது கண்டிநாட்டுச் சேனாவீரரும் தும்பை மாலைகுடி ஆங்கிலேய சேனையுடன் எதிர்த்தமர்பொருதும் நிருவகிக்கவா ற்றது பின்வாங்கினார். அதுகண்டு ஆங்கிலேயர் முன்னோக்கிப் போர்மு ரசறைந்துகொண்டு நடந்தார். அப்போது இராசாங்கத்துச் சேனாவீரரு டன் முள்ளிக்கொடை எதிர்த்துவந்தான். அவனை ஆங்கிலேயவீரர்வுளை ந்து அவன்சிலிகையைக் கையாடினர். ஆயினும் அவன் அவர்கள் கைக்கு அகப்படாது உபாயமாய்த்தப்பி யோடினான். ஒடியும், தான் கண்டியைவி ட்டகலின், தன் பெண்பிள்ளைகளுக்கும் ஏகேலபலையுடைய மனைமக்க ளுக்குற்றவாறே உறுமென்னும் அச்சக்காரணமாகக் கண்டியைவிட்டோ டக் கூடாதவனாய் வேறுவழியாய் ஆங்கிலேயரிடம்வந்து, தான் கண்டிய ரசனுக்குப் பதைகுனென்றும், அரசனைத் துரத்திவிட வருவோருக்கு அது கூலியென்றும்கூறி அவர்களுக்கு நேசன் ஆனான். அதன்மேல் திரிகோ றனை சுதூர்க்கோறனையென்னு மிடங்களிலுள்ளோர் கலகம்விளைத்து நடன மாடியும் வாய்க்காமையால் ஈற்றில் அவ்வுர்ப் பிரதானிகள்யாவரும் முள் ளிக்கொடைபோன வழியையே பின்பற்றி ஆங்கிலேயரைச் சரணடைந் தார்கள்.

அப்பால் அரசன் தன்னைப் பிறர்வெல்லுதலரிதென்னும் வீண்பெரு மிதத்தினால் இறுமாந்து, படையெடுத்து யுத்தசன்னத்தராய்க் கண்டியை நாடிவரும் ஆங்கிலேயருடன் பொருதற்கு யாதும் பிரயத்தனம்செய்யாது வானாவிருந்தான். அப்போது ஆங்கிலேயரும் சற்றே அணித்தாகினர். அதனை அறிந்த அரசனுக்குத் துணைவர்போல் நின்றயாவரும் பின்வாங்கி னார். அரசன் அதுகண்டு கண்களிற் கோபாக்கினி சொலிப்ப, “இனி யாது

செய்வது” என் றுலோசிக்கும்வேளையில், ஒர் ஒற்றன் ஓடிவந்து “ஐயனே! ஆங்கிலேயர் நகர்ப்புறஞ்சார்ந்தார்” என்றான். அதுகேட்டரசன் துணுக்குற்று, “இவன் தலையைச் சேகிபுக்கள்” என்று தன் பரிசாரகர்க்காஞ்ஞையெய்தான். சொல்லி யிதழ்மடிக்காமுன் அவ்வொற்றன் தலையும் பூமா தின்மடிப்பட்டது.

இங்கே அரசன்சீரில்வாறாக, அங்கே முள்ளிக்கொடைஎன்பவன் எகே லபலையைக் காணவிரும்பி ஓரிடத்தில் சந்தித்தபோது, அவனைப்பார்த்து, “மித்திரா! நான் பாழாகினேன்” என்றான். அதுகேட்ட எகேலபலை, “அற்றாயின், என்சிலைமைபிறிதோ” வென்னலும், இருவரும் விம்மிதழுற்ற முதுபின்தேறி, அரசனைத்தொலைக்கும் வழிவகைகளைச் சூழ்ச்சிசெய்து கொண்டு பிரிந்தார்கள்.

அதன்நக; அடுத்த 14-உயில், ஆங்கிலேயர்படைகள் எதிர்ப்பார்யா ருமின்றிக் கண்டுகருள் துணுத்தன. அதுகண்டு அரசன் தன்னுயிரை மாப்திரம் காக்கமுயன்றவனாய், தன் ஆசைநாயகிகளிருவரைமாத்திரம மழைத்துக்கொண்டு, மற்றநாயகிகளையும் திரவியக்குவைகளையும் ஆங்கி லேயருடைய தையைக்கிடனாகவிட்டு, கண்டுகருகினின்றும் வெளிப்பட்டுத் தமிழ்ப்பரிசாரகர் சிலருடன், சமீபத்திலுள்ள தும்பறைநாட்டுக்கோடி அங் கே ஓர்மலையின்மேல் ஏறி ஒளித்தான். அங்கும் மழை அவனுக்குப்ப கைவனாய் அவனைத்தரத்த, அவனும் அஸ்தமயனவேளையில் அம்மலையி னின்றமுமிழிந்து, மெதமகாறுவரைக்கோடி, அங்கே ஒரு தனித்தவீட்டைத் தனக்கு மறைவிடமாக்கிக் கொண்டு சத்துருசமீபத்திலுள்ள என்பதை யுணராது கபாடபந்தனம் பண்ணிக்கொண்டு தன் மனைவியிருவருடனும் சித்திரைபோயினான்.

அப்போது எகேலபலை தனது அடிமை ஆட்களையும் எகெலைக்கொ டைத் திசாபதியையும் அனுப்பி, அரசனிருப்பிடத்தையாராய்து வருமா றுசெய்ய, அவர்களும் அரசன் இருக்குமிடத்தைக் கண்டிபிடித்துச் சுவ ரைப்போழ்த்து, தீவர்த்திகளுடன் உள்துறழ்த்தார்கள். அரசன் அவர்க ளைக் கண்டமாத்திரத்தில் சற்றே ஊரியங்குன்றி மயங்கிவின்று, பின் தை ரியங்கொண்டு அவர்கள்மேற்சாடினான். அதுகண்டு எகெலைக்கொடை தன் ஆட்களோடுக்கி, “அத்துஷ்டனைப் பிடித்துக்கட்டுங்கள்” என்ன, அவ ர்களும், அவனை மேல்விழுத்துபிடித்துக்கட்டி வாயில்வந்தவாறு தூஷித்து அவன் முகத்தில்துப்பிச் சிறிதுதூரம் தரையிலிட்டிழுத்துவந்தார்கள். அப்பால் எகெலைக்கொடை அவனை (Colonel Hook) ஊங் தளபதியிட

மொப்பித்து, “துரையே, இத்தியன்மீன் டரசுக்கு வருவனாயின், முன்னர்க் கழுவேறியவருடன் நானுமொருவனாவதில் தடையிலீஸ்” யென்றுகறிஞன். அதுகேட்டு “ஊக்” தளபதி சிறிதும் நேரத்தாழ்க்காது ஸ்ரீவிக்கிரமராஜசிக்கனையும் அவன் மனைமக்களாதிவரையும் கொழும்புக்கனுப்ப, அங்கே ஆங்கிலேயர் அவர்களைச் சிறைக்காவலிலிட்டு, அடுத்தவருஷத்தில் சென்னை இராஜதானியைச்சேர்ந்த வேலூர்க்கனுப்பினார்கள். அரசன் அங்கிருந்து 1832-ல் இறந்தான். அவன் பௌத்திரர், நாகபட்டணம்முதலிய வீடங்கனிலிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இன்னும் அரசினர் உபகாரச்சம்பளம் கொடுத்துவருகிறார்கள்.

அப்பால் மார்ச்சு 2௨-ல் கண்டியரமனைச் சபாமண்டபத்தில் தேசாதிபதியானவர் அந்நாட்டுப் பிரதானிகளுடன் ஓர்சபைகூட்டி, அச்சபையின்கண்ணே ஓர் பொருத்தஞ்செய்துகொண்டார். அதாவது, “இனி இக்கண்டியரட்டு அரசியல் ஆங்கிலேயர்க்குரியது. அவ்வரசியலும் சுதேசிகளுடைய மதாசாரங்களுக்குச் சிறிதும் இடையூறுசெய்யாததாய், எச்சனங்களுக்கும் தராசநாப்போல் நீதிசெலுத்துவதாய் உடைபெறும். இன்னும், பிரதானிகள் யாவரும் முன்போல் தத்தம் அதிகாரங்களும் வரிசைகளுமுடையவராய் இராசாங்கத்துக்குக் கீழைந்து நடக்கக்கடவர்.” என்பதாம்.

இவ்வாறு இச்சபையில் அரசியல்முறை சித்தாந்தப்பட்டவுடன், பிரசைகளொருபால்நின்று சந்தோஷத்துடன் ஆர்ப்பரிக்கவும், பிரங்கிகள் கடகடவென்று லோஷிக்கவும், தேசாதிபதிமுதலியோர் அதிசம்பிரமத்துடன் ஆங்கிலேயக்கொடியை ஆரோகணஞ்செய்து, இலங்கைக்கு இராஜா இங்கிலாந்திலிருந்து செங்கோல்செலுத்தும் இராஜாதிராஜனான (George III.) ஈம் ஜார்ச்சு வேந்தனே என்று வாழ்த்தினார்கள்.

கண்டியரட்டு இராசாங்கம் தொடக்கத்தில் ஒருசங்கத்தால் உடத்தப்பட்டவந்தது. அச்சங்கத்துக்குத் தலைவர் மூவர். ஒருவர் இராஜபிரதிசிதி. அடுத்தவர் நீதிவிசாரகர், மற்றவர் இறைவிசாரகர். இச்சங்கத்தில் வழக்கு விசாரணைபண்ணப்படும்போது மந்திரிபிரதானிகளு முடனிருந்து விசாரிப்பர். இவர்கள்செய்யும் தீர்ப்பைத் தேசாதிபதிமாந்திரம் மாற்ற அதிகாரமுடையவர். இச்சங்கமும் அதன் கீழ்ப்பட்ட ஊவை, சப்பிரகமம், திரிகோறனை என்னு மூர்கனிலுள்ள (Agents) உப அதிபதிகளும் அன்றி உன்னர்களிலே, முன்போல் திசாபதிகளும் இரட்டை மகாத்மயாக்களுமே இருந்து அதிகாரம்பண்ணிவந்தார்கள். இன்னும் ஆங்காக்கும் பதினொரு இராணுவசாலகன் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு அவற்றில் 1000 டோர்மீளிகளும் வைக்கப்பட்டார்கள். முதன்மந்திரி உத்தியோகத்தில் முன் இரண்டாம்மந்திரியாய்

ருந்த முள்ளிக்கொடையும், இரண்டாம்மாந்திரியுடைய இடத்தில் சப் புவத்தையென்பவனும் ந்யே சித்த்யட்டர்கள். முதன்மத்திரி உத்தியோகம் எசேஸலைக்கே முதலில் சீருமித்தப்பட்டது. எசேஸலை, தான் கண்டிக்கு அரசனாகுதற்கு எண்ணியிருந்தமையால் அது வாயாதபோதே தனக்கு உத்தியோகம் வேண்டுவதில்லையென்றும், ஆங்கிலேயர்மித்திரன் என்னும் புகழ்ச்சொல் ஒன்றேபோதியது என்றும் போக்குச்சொல்லி மந்திரித்துவத்தை அங்கீகரிப்பது, ஒப்பிரபுவுடைய கண்ணிகையை வதுவைசெய்துகொண்டு அதிசம்பிரமத்துடன் கண்டிநகரில் வாழ்ந்திருந்தான்.

இனி, முன் தேசாதிபதிப் பதத்தினின்றும் நீங்கிப்போன மேயர்லண்டுமன்னவருடைய அரசிபந்தரலத்து விசேஷங்கள் வருன:—

1. முதன்முதல் பொலீசு விதானைமார் ஊர்கள்தோ } 1806 -ம் (ஹ) ஜூன்
 றும் கியோகிக்கப்பட்டது. } லைஸ்.
2. மகமதியப்பிரமணங்கள் அதுசரிக்கப்பட்டதற்கு } 1806 -ம் (ஹ) ஆக
 வெணச் சங்கத்திலுத்தரவானது. } ஸ்மீட் டைஸ்.
3. கடைவரி விதிக்கப்பட்டது. } 1807 -ம் (ஹ) ஜூன்
 } வரிஸ்.
4. இராஜாங்க நந்தனவனம் (Botanic Garden) அ } 1812 -ம் (ஹ) டி.
 மைக்கப்பட்டது. }

ந. அனந்தராம்.

[கண்டிதாடுபிடிப்பட்டதுமுதல்; “மெத்தென்சி” த்
தேசாதிபதியுடைய அரசியல்பரியந்தம்.]

இப்பால் கண்டிநாடுகளில், குழிகள் உவந்துகொண்டாடுமாறு ஆங்கிலேயர் ஈராண்டாகச் செங்கோல்செலுத்திவந்தார். என்னை! தம் சுஜாதி அரசர்காலத்தில் அடிமைகள்போல் அஞ்சி ஒதுங்கித்திரிந்த பிரசைகள் எல்லோரும் ஆங்கிலேயர்நாளில் தமக்குத்தாமே எசமானராய் நடமாடத் தலைப்பட்டார்கள். ஆங்கிலேய மன்னரும் பிள்ளைகளை இரகசிக்கும் பெற்றார்போலவும் கண்ணைக்காக்கும் இமையைப்போலவும் அவர்களைப்பிரிபாலித்து வந்தார்கள். ஆயினும், முன்னூலில் அரசர்களைத் தம்வசப்படுத்திக் கொண்டு, கேள்வி முறை யொன்றுமின்றித் தம் மனம்போன போக்கே பிரமாணமாகக்கொண்டு அதிகாரம்பண்ணித் குடிக்குடைய மண் பொன்பெண் என்பவைகளை அபகரித்து மிகச் செல்விகழைப்பற்றுகத் திசையுதிசை மந்திரிகள் முதலாயினோர்க்குமாதிரம் ஆங்கிலேயருடைய அரசியல் விபரீதமாய்த் காணப்பட்டது. அன்னையில் முன்போல் சுயேச்சைப்

படி அதிகாரம்பண்ணற்கு வாய்க்காமையாலென்க. அதனால் பிரதானிகள் அநேகர், தம்மை மறவனாகிய விக்கிரமராஜசிக்கனுடைய கையினின்றும் இரகழித்துவிட்ட ஆங்கிலேயர்க்குமாராய், நன்றிமறந்து, கலகத்துக்கு ஆய த்தமாணர்கள்.

அவ்வாறே 1817-ம் ஆண்டு அக்டோபர்மாதமளவில் ஊவைநாட்டிலே பெளத்தருரு ஒருவன், தானே கண்டிநாட்டுக்கு அரசன் என்றெழுப்பி, அநேகரைத் தன்பகஷமாக்கிக்கொண்டு இராஜாதிகாரஞ் செய்யத்தலைப்ப ட்டான். அதுகண்டு கண்டிநாட்டிலுள்ள பிரதானிகளையாவரும் அவன்பகஷ மாயினர். ஊவைநாட்டுக்குத் திசாபதியென ஆங்கிலேயரால் சீயோகிக்க ப்பட்டிருந்தவனும் எகேலபலையுடைய மைத்துனனுமாகிய கபீர்நிப்பிலை என்பனும் அவன்பகஷமாக, அவனை அப்போலி அரசன் தனக்கு முதன்ம ற்திரியாக்கிக்கொண்டான். அப்போது அவ்லூரவர்கள் ஓர் சோனகனைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய் அவன்மேல் ஏதோ குற்றம்பாரித்து அப்போலி வேந்தனுடைய சமுகத்தில் சிறுத்த, அவ்வரசனும் அவனைக் குற்றவாளி யென்று தீர்த்துக் கொல்வித்தான். அதனை ஊவைமகாநாதிபதியாயிருந்த (Wilson) வில்கன் துரை அறிந்து போர்வீரர்சிலருடன் அதனை விசாரிக் கும்பொருட்டு அவ்விடம்போனான். போகும்போது வழியில் திரண்டசி ன்ற வேடர்கள் தம்வில்லிலிருந்த அஸ்திரங்களுக்கு அத்துரைமகனை இல க்காக்கிக் கொன்றார்கள். வில்சன் துரை விழுதலும் அவனுடைய வீரரெ ல்லோரும் புறமிட்டு அதிப்பிரயாசையோடும் வதனைக்கோடினார்கள். பின் னர் இதுதான் சமயமென்று, தென்சப்பிரகமம், திரிகோறனை, சதுர்க்கோ றனை, உடுதுவரை, அத்திதுவரை என்னு மூர்களிலுள்ளவர்களும், முதன் மந்திரியாகிய முள்ளிக்கொடையு மொழிந்த மற்றை ஊர்களிலுள்ளோர் யாவரும் ஆறுமாசத்துக்குள் ஆங்கிலேயர்க்குமாராய் ஆயுதபாணிகளாயினா ற்கள். ஆகவே யுத்தமும் ஒன்றுநேரிட்டது. இருதிறத்தினரிலும் அநேகர் மடிந்தார்கள். ஆயினும் கண்டிநாட்டாரை ஆங்கிலேயர் மேற்கொண்டா ரில்லை.

அடர்ந்தவன்களிற் சென்று சிக்களரைத்தேடிதலும், மலைக்கணவா ய்கள்மேலேறிச் செல்லுதலும், ஆறுகளைத்தாண்டதலும், ஆங்கிலேயர்க் குக் கூடாமையாயிருந்தன. அன்றியும் சுரனோயும் ஒருபால்சீன்று ஆங்கி லேயரை வாட்டிற்று. இக்காரணத்தளால் சிக்களரை ஆங்கிலேயர்வெல் லுதல் அரியசெயலாயிருந்தது. அதுகண்டு ஆங்கிலேயர், 1818-ம் ஆ டிப்பிரவரி 21-ல், இனி இந்நாட்டாரை அடக்குதற்கு இதுவன்றி வேறு உபாயமில்லையென்று துணிந்து:—தம்முடைய சேனாவீரை யழைத்து, “மறநெறியால் கண்டிநாட்டை அடக்குக” என்று ஆஞ்ஞஞசெய்தார். அவ்

வாறே அவர்களும் ஊர்களுடோறும் சென்று கலகக்காரருடைய வீடுகளுக்குத் தீயிட்டார்கள். கன்றுகாலிகளை நாசஞ் செய்தார்கள். கனிநரு விருகூங்களை வீழ்த்தினார்கள். விளைவிலங்கன் தோட்டங்களை நிரூபலமாக்கினார்கள். ஆலயங்களுள் துழைந்து கொள்ளையாடினார்கள். கண்டியிலிருந்த புத்ததசனத்தையும் கையாடினார்கள். குருமாரைப்பிடித்து அவமானம்பண்ணி அடித்துதைத்துத் துரக்கிவிட்டார்கள். இவ்வாறே கண்டிநாட்டில் ஒவ்வொருகோணத்திலும் ஆங்கிலேயவீரர் பரந்தார்கள். எங்கும் புதைக்காடாயினது. எங்கும் அமர்க்களமாயினது. எங்கும் அச்சமே மேலிட்டது.

இவற்றையெல்லாக்கண்ட குடிகளிற் பெரும்பாலார் கெடிமண்டித் தம்மனைமக்களோடு காடுமலைகளுக்கோடினார்கள். சிலர் ஆங்கிலேயர்க்குப் பயம் அபயம் என்று ஆங்கிலேயரை அடைந்தார்கள். காடுமலைகளுக்கோடிய குடிகளிற்பலர் பிணியாலும் பசியாலும் இறந்தார்கள். ஏனையோர் மழையால் வருந்தினார்கள்.

இச்சமயத்தில் சென்னையுரியினின்றும் ஆங்கிலேயர்க்கு உபபலந்தளும் வந்துசேர்ந்தன. இதற்கிடையில் சிங்களப்பிரதானிகளும் தம் இக்கியமுடைந்து தம்முள் ஒருவர்மேல் ஒருவர் பணைகாட்டத்தலைப்பட்டார்கள். போலி அரசனுடைய முதன்மந்திரியாகிய கபிற்றிப்பலேக்கும் இரண்டாம்மந்திரியாகிய மதுக்கலைக்குமே ஒருசண்டைமுண்டது. இப்படியிருக்கையில் போலி அரசன் தும்பறைக்குவந்து அங்குள்ள அரமனையில் குடிகொண்டான். ஜனங்களும் அவனை அரசனாகவே மதித்து மரியாதை புரிந்தார்கள். அப்போது மதுக்கலை கபிற்றிப்பலையுடைய செருக்கை அடக்கவேண்டி அரசனைப்பிடித்து விவங்கிவிட்டான்.

அப்பால் 1818-ம் ஆண்டு அக்டோபர்மீல் கலகக்காரணர் யாவரும் பிடிக்கப்பட்டார்கள். கபிற்றிப்பலையும், இறந்துபோன பிலாமைத்தலாவைமகனும் அதுரதபுரத்திலே (Gen. Fraser) ஈரேசர் என்னுஞ் சேனாபதியுடையவீட்டில் அகப்படுத்தப்பட்டார்கள். பின்னர் மதுக்கலையும் பிடிக்கப்பட்டான். ஈற்றில் எகேலபலையும் பிடிக்கப்பட்டான். கபிற்றிப்பலையும் மதுக்கலையும் சிரபக்கம் பண்ணப்பட்டார்கள். எகேலபலையும் தலாவைமகனும் வேறுமனைகளும் மோரிசுத்தீவுக் கனுப்பப்பட்டார்கள். (அவருள்பலர் கண்டியரசன் வேலூரில் இறந்தபின்னர் ஆங்கிலேயருடைய அதுமகிப்படி இலகனக்குமீண்டார்.)

இவ்வளவில் கலகமும் அமர்ந்தது. இவ்வொருவருடத்துக்கிடையில் மாண்ட கண்டிநாட்டுச் சனத்தொகை பதினாயிரத்துக்குக் குறையாது. அவ

ருட்சிலர் போராலும், பலர் காடுமலைகளிலிருந்து சுரநோய்கொண்டும் பசி நோய்கொண்டும் உயிர்விட்டார்கள். ஈராண்டாக சிலங்களெல்லாம் பயிர் செய்யலின்றிப் பாழாகின. குடிகளுடைய நெற்போரங்களெல்லாம் தொலைந்தன. அடுத்தபோகத்திற்குக் கார்காலமும்புத்தது. அப்போது குடிகளிடத்தில் விரைமுதல் சிறிதுமில்லாமற்போயின. அதுகண்டு என்செய்வதென்று எல்லாநாடுகளும் ஒரொருநாடாய் ஆங்கிலேயர்க்குள் அடங்கி ஒடுங்கின.

இவ்வமயத்தில், ஆங்கிலேயர் கண்டிநாட்டு அரசியல்முறையை யெல்லாந்தள்ளிப் புது ஏற்பாடுகள் செய்தார்கள். முன்பகுதிப்பண அதிபதிகளாயிருந்த சிங்களரைநீக்கி அவர்கள் பதத்தில் ஆங்கிலேயரையே வியோகித்தார்கள். நீதிவிசாரணையையும் ஆங்கிலேயர் தாமே நடத்திவந்தார்கள்.

அப்பால் 1820-ல் “பிரவுன்ரிக்கு” தேசாதிபதி தம் உத்தியோகத்தினின்றும்நீக்க, (Sir Edward Barnes) பாண்ட் என்பவர் உபதேசாதிபதியாகினார். அடுத்த 1823-ல் (Sir Edward Paget) பாஜ்ஜூ என்பவர் தேசாதிபதியானார். அவர் பத்துமாசம்வரையில்மாத்திரம் அரசுசெய்தார். அவருக்குப்பின் (Campbell) காம்பேல் தேசாதிபதினாக 1 வருடமிருந்தார். இவர்கள்காலத்தில் அதாவது 1820-ல், முன்னருவன் அரசுசெய்ய எத்தனித்துப் பட்டபாட்டைக் கேள்வியுற்றிருந்தும் மறந்துபோலும் வேறொருவன் கலகத்துக்கெழுந்தான். உடனே அவன் அடக்கப்பட்டான். அடுத்த 1823-ல் புத்தருகு ஒருவன் மாத்தளையில் கிணம்பினான். அவனையும்பிடித்துக் கண்டிநகர் தெருக்களைக் கூட்டுமாறுசெய்தார். அப்பால் வேறுபலரும் கலகஞ்செய்தெழுந்தார்கள். அவர்களுடைய எழுச்சியெல்லாம் ஆங்கிலேயர்க்கு வேடிக்கைபோலிருந்தன. 1824-ல் முன் உபதேசாதிபதியாயிருந்த பாண்ட் என்பவர் தேசாதிபதியாகி 1831-ம்வரு வரையில் கோலோச்சினார்.

அவர் கண்டிநாடுகளில் வழிச்சாலைகளுண்டாக்குவதில் அதிகமுயற்சியுடையவராயிருந்தார். கழனியாற்றின்மேல் மிதவைகளால் ஓர்பாலத்தை அமைப்பித்தார். அதனைச் சங்கிலிப்பாலம் என்பர். கொழும்பிலிருந்து கண்டிவரையில் பாண்டிநோக்குவரவுக்காக ஓர்சாலையை வெட்டுவித்தார். அப்பாதையைக் கடுகனாமலைமேல் அமைப்பித்த (Capt Dawson) “டாசன்” என்னும் சிற்பசாஸ்திரி அம்மலையிலேயே சுரநோயால் இறந்தார். அவருடைய ஞாபகார்த்தமாக அம்மலையிலே வழியோரத்தில் ஓர்ஸ்தம்பம் நாட்டப்பட்டுள்ளது. பேராதனையிலும் மகாவலிகங்கைஆற்றின்மேல் ஓர் அழகிய பாலத்தைக் கட்டுவித்தார். குருநாகலைமார்க்கத்தில் வழிதடுத்திருந்த மலையைக்குடைந்து போக்குவரவுக்கு வசதியாக்கினார். அன்றியும் கண்டிநக

நிலுள்ள மகோன்னதமானிகையையும் அவரே அமைப்பித்தார். இவ்வேலைகளையெல்லாம் அவர் கூலி கொடாது சனங்களைப் பலபந்தப்படுத்தி அவர்களால் முடிப்பித்தாரேனும், அவைகள் ஊருக்கு மிக்க நன்மையைத் தருவனவாயின. அவர்களின்றான், அசாவது 1827-ல் ஆரோக்கியத்தின்பொருட்டு ஆங்கிலேயர் துவரையெல்லிக்குப் போகத்தொடங்கினார்கள்.

இவ்வாறு “பாண்ட்ஸ்” மன்னவர் பலவேலைகளைச் செய்து 7 வருடம் துரைத்தனஞ்செய்து 1831-ல் தமதுர்போக, (Robert Horton) றபேர்ட் ஹார்ட்டன் என்பவர் தேசாதிபதிப்பதத்தி லமந்தார். அவர் 1832-ல் கண்டிக்கும் கொழும்புக்குமிடையே தபாற்போக்குவரவின் பொருட்டு ஓர் குதிரைப்பாண்டிலே ஏற்படுத்தினார். அவ்வருடத்து ஜூன்மீ 1௨-ல் கொழும்புக்கோட்டையினுள்ளும் புறநகரின்னுள்ளும் வீடுகளையும் நிலங்களையும் தமிழர்க்கும் சோனகர்க்கும் விற்றார். பின்னர், கொழும்பு வர்த்தமானியென்னும் ஆங்கிலேய சமாசாரபத்திரிகையை ஏற்படுத்தி அதற்குப்பத்திராதிபராக “ஜாட்ச்லீ” என்பவரை சியோகித்து, இராஜாங்கத்து உத்தியோகத்தரையும் அதற்கு உதவிசெய்யுமாறுசெய்தார். பின்னர் அப்பத்திரிகை தலைமை இராஜாங்கத்தாரது அனுமதிப்படி சிறுத்தப்பட, கொழும்பிலுள்ள ஆங்கிலேய வர்த்தகர்களுடைய முயற்சியால் (Observer) ஒப்சேவர் என்னுஞ் சமாசார பத்திரிகை நடைபெறத்தொடங்கிற்று. அப்பால் தேசாதிபதியுடைய அதிமுயற்சியால் “இராஜகாரியம்” என்னும் கடுபிடிவேலை ஒழிக்கப்பட்டது. (இராஜகாரியம் என்பது அரசினர் யாதொருவேலையைக் கூலிகொடாது சனங்களால் முடிப்பித்தல்.) பறங்கிக்காரர் காலந்தொட்டு இராஜாங்கத்துக் குரியதாயிருந்த கறுவாப்பட்டையின் வியாபார சுதந்திரம் யாவருக்கு முரியதாக்கப்பட்டது. அந்நாள் முதலாகப் பிரசைகள் கறுவாவினால் வருமூதியத்தைப் பெறுவாராயினர். 1833-ம் ஆண்டு ஜூலைமீ 31௨-ல் “பார்லிமெண்டு” சபையாரால் அனுப்பப்பட்ட நீதிவிஷய அதிகாரபத்திரம் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது. பின்னரதுவே ஆதாரமாக இலங்கையில் அநேகவிடங்களிலே சியாயசாலைகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. அச்சாலைகளுடோறும் ஓரொரு மாகாணநீதிபதி மூன்று மத்தியஸ்தர் சகிதமாயிருந்து அற்பவியாச்சியங்களை விசாரிக்குமாறு ஒழுங்குசெய்யப்பட்டது. மாகாணநீதிபதிதீர்க்கும் வழங்கில் குறைகாண்போ சிரேட்ட நீதிபதிகளுக்கே அபியோகஞ்செய்தல்வேண்டும். இலங்கைமுழுமைக்கும் சிரேஷ்ட நீதிபதிகள்மூவர். அவரே ஆங்காங்குஞ்சென்று பெரிய வழக்குகளை விசாரிப்பர். அந்நாளில் (1833-ல்) இலங்கை, உத்தரமாகாணம், குணமாகாணம், தகூணமாகாணம், குடமாகாணம், மத்தியமாகாணம், என ஐந்துபகுப்பாக்கப்பட்டது.

இத்தேசாதிபதிக்கு முன்னிருந்தோர், தம்முடன் சிலரைக் கூட்டிக்கொண்டு அவர்களுடைய ஆலோசனைப்படி சட்டங்களை உண்டாக்குவர். இவர்களில் அங்கனமாகாது, சட்டங்களை உண்டாக்கும்பொருட்டும், உண்டாக்கிய சட்டங்களை நடைபெறுவித்தற்பொருட்டும் முறையே (Legislative Council) 'பிரமாணவிதிசபை' (Executive Council) 'பிரமாணதிதிசபை' யென இரண்டு நூதனசபைகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. விதிசபையானது இராஜாங்க உத்தியோகத்தருள் ஒன்பதின்மறும், 6 பிரபுக்களும் ஊர்ச்சே மத்துக்கு ஆவசியமான சட்டங்களை உண்டாக்குதற்பொருட்டும் கூடுஞ்சபை. 9 உத்தியோகத்தராவார் சேனாபதி, இராஜாங்கலிகிதர், இராஜபக்ஷத்து சியாயதரந்தரர், பொக்கிஷாதிபதி, (Auditor) ஆவேதனபரீக்ஷகர், குடமாகாணாதிபதி, மத்தியமாகாணாதிபதி, (Surveyor Genl.) நிலமாத்திரிகசிரேட்டர், இரேகுக்கதிபதி என்போர். பிரபுக்கள் அறுவராவார் தமிழ் பிரதிசிதி; சிங்களப் பிரதிசிதி, பறங்கிக்காரப் பிரதிசிதி, கிருஷிகப் பிரதிசிதி, வந்தகப் பிரதிசிதி, ஆக்கிலையர் பிரதிசிதி என்போர். இவ்வாறு பிரபுக்களும் தத்தம் ஜாதியாரால் தெரிந்து நியோகிக்கப்படுவார்கள். அச்சாதியாரும் தத்தமக்காக வேண்டியகாரியங்களைத் தத்தம் பிரதிசிதிகள் மூலமாக அரசினரிடம் விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளலாம். இனி, திதிசபையானது மேற்கூறிய விதிசபையிலுள்ள இராஜாங்க உத்தியோகத்தரில், சேனாபதி முதல் ஆவேதனபரீக்ஷகரீருயுள்ள ஐவரும் கூடி, விதிசபையாரால் உண்டாக்கப்படும் பிரமாணங்களை வழுவாது நடைபெறுவிக்கும் சபை. விதிசபையார் காலத்துக்குத் தக்கவாறு சட்டங்களை உண்டாக்கவும், உண்டாக்கிய சட்டங்களை அழித்துவிடவும் திருத்தவும் அதிகாரமுடையர். திதிசபையாரோ அவ் அதிகாரமொன்றேனு மில்லாதவர்கள். இருசபைக்கும் சபாநாயகர் தேசாதிபதியே.

முதன்முதல் பிரமாணவிதிசபை கொழும்பில் கூட்டப்பட்டதான் 1833 ம் ஆம் மேன் 22உ. பின்னர் 1834-ல் கலாவிருத்திவின்பொருட்டு வித்தியாதரிசிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டார்கள். அப்பால் 1836-ம் ஆம் அக்டோபர் 25உல் தற்காலத்தில் இராசசல்லூரி எனப்படும் கொழும்புச் சர்வகலாசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. (Accademy.)

இவ்வாறு ஹார்டிண்டேசாதிபதி பலநன்மைகளைச் செய்து 1837-ல் தமது உத்தியோகத்தை விட்டுப்போக, (Rt. Hon. Stewart Mackenzie) மேக்கீனென்சி என்பவர் அவரிடம்பெற்றார். அவருடைய துரைத்தனகாலம் சொற்பமேயாயினும் அவர் செய்த நன்மைகளோபல. பிரசைகளுடைய நன்மையின்பொருட்டும் பிரயாசைப்பட்ட தேசாதிபதி மற்றியாவரி சமுனியர்களை வளர்த்து நிகர்த்து ஊரில் அதிகரித்திருந்த குதாடலை யொழிக்கும்

பொருட்டு ஓர் பிரமாணத்தை உண்டாக்கினார். பைத்தியகாரரை ஆதரிப்பதற்காக ஓர் வைத்தியசாலையையும் ஏனைய பிணியாளர்க்காக ஓர் பொது வைத்தியசாலையையும் அமைப்பித்தார். தத்தமக்காகப் பற்றக்கின்றும் சிங்களங்களும் புத்தகசாலைகளை ஸ்தாபித்தபோது பெருந்துணைச்செய்தார். 1838-ல் கொழும்புக்கும் காலிக்கும் தபாற் போக்குவரவீனப்பொருட்டு ஓர்பாண்டிலை ஏற்படுத்தினார். 1840-ல் மீன்வரியும் ஒழிக்கப்பட்டது.

அவர், கல்விவியத்திலும் அதிகமாக ஊக்கஞ் செலுத்தி இலங்கைமுழுமையிலும் ஆங்காங்கும் கல்விச்சாலைகளை ஸ்தாபித்தார். ஓர்பெண்பாடசாலையையும் கொழும்பில் ஸ்தாபித்தார். இலங்கையிலுள்ள பாலியரில் அநேகரைக் கற்குத்தாவுக்குப்போய்க் கற்குமாறு தூண்டினார். ஏறக்குறைய ஈராயிர வருடமாகக் காட்டுமிருகங்கள் போல் காடுகளில் சுஞ்சரிக்கும் வேடர்கள்மாட்டும் இத்தேசாதிபதியுடைய மனஞ்சென்றது. இவருக்கு முன்னிருந்தோர் அவர்களிடத்தில் நிறைவாக்கிவந்தார்களன்றி அவர்களைத் திருத்தத்தூணிந்தாரில்லை. டோர்க்காலங்களில்மாதிரம் அவர்களைத்தேடுவார்கள். அவர்கள் சீரைக் கேள்வியால் அறிந்த இத்தேசாதிபதி அவர்களிருக்கும் நாட்டுக்குப்போய், தமது கைப்பொருள்கொண்ட கலாசாலைகளை ஸ்தாபித்தார். வேளாண்மைக்குரிய மண்வெட்டி கோடரி கலப்பை முதலிய கருவிகளையும் விதைமுதல்களையும் அவர்களுக்குக்கொடுத்து அவர்களை வேளாண்மைத்தொழில் செய்யுமாறு தூண்டிவிட்டார். இவ்வாற்றால் அவ்வேடருட்சிலர் சற்றே நாகரிகமுற்றார்கள். பின்னர் அவர் அவ்வூரில் சுரனோயினால் அதிகமாய் வருந்தினமையால் தமது தேசத்துக்கு மீளுவாராயினார். அங்கே அவரை ஆங்கிலேயர் அவர் திறமைக்காகப் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்.

“பிறவுன்றிக்கு” மன்னவர்காலத்து

விசேடசம்பங்கள்:—

1. முத்துக்குளிப்பால் அரசினர்க்குவந்த வருமானம் } 1812-ம் ஆண்டில்.
190,000 ரூ.
2. பிலாமைத்தலாவையைக் கண்டியரசன் சிரபங்க } 1812-ம் ஆண்டு ஆக
ம்பண்ணியது. } ஸ்டீம்-ல்.
3. கடைவரி நீக்கப்பட்டது. } 1813-ம் ஆண்டு ஆக
} ஸ்டீம் 10௩-ல்.
4. ஏகேலபலை ஆங்கிலேயரைக் கொழும்பில் சரண } 1814-ம் ஆண்டு-ல்.
டைந்தது.
5. ஏகேலபலையுடைய மனைமக்கள் வதைக்கப்பட்டது. } 1814-ம் ஆண்டு மே
} 1௮-ல்.

6. வெஸ்லியன்மிஷன் இலங்கைக்கு வந்தது. } 1814-ம் ஆண்டு மே மீ-ல்.
7. கண்டியரசனுக்குமாராய் ஆங்கிலேயருடைய ப டையெழுச்சி. } 1815-ம் ஆண்டு ஜனவரிமீ 10-ல்.
8. கண்டியரசன் ஊக்கேசேனாபதி கைப்பட்டது. } 1815-ம் ஆண்டு பிப்பி ரவரிமீ 18-ல்.
9. ஆங்கிலேயர் கண்டியில் கொடியுயர்த்தியது. } 1815-ம் ஆண்டு மார்ச் சமீ 2-ல்.
10. அமெரிக்கன்மிஷன் இலங்கைக்கு வந்தது. } 1816-ம் ஆண்டு மார்ச் சமீ 23-ல்.
11. ஊவைநாட்டுக்கலகமும் “வில்சன்” துரை கொல் லப்பட்டதும். } 1817-ம் ஆண்டு செப் டம்பர்மீ-ல்.
12. கொழும்பில் அடித்த பெரும்புயலால் அநேக கப் பல்கள் முழுகியது. } 1817-ம் ஆண்டு நவம் பர்மீ-ல்.
13. மறநெறியால் கண்டியை அழிக்குமாறு ஆங்கிலே யர் தம்சேனாவீரர்களுடைய செய்தது. } 1818-ம் ஆண்டு பிப்பி ரவரிமீ 21-ல்.
14. எகேலபிலே மோரிசுக் கனுப்பப்பட்டதும் அநேக பிரதானிகள் சிரபங்கம் பண்ணப்பட்டதும் கலகம் அமர்ந்ததும். } 1818-ம் ஆண்டு அக் டோபர்மீ-ல்.
15. கொழும்பில் முதன்முதல் பேதிறோய் ஆரம்பி த்தது. } 1819-ம் ஆண்டு ஜனவ ரிமீ-ல்.

“பாண்ஸ்” என்பவர்

உபதேசாதிபதியாயிருந்த காலத்துச் சம்பவம்:—

- I. “ஜார்ச்சுபேட்” என்பவர் கண்டிநாட்டில் காப்பிப் பயிரிடத் தொடங்கியது. } 1820-ம் ஆண்டு.

“காம்பேல்” உபதேசாதிபதியாயிருந்த காலத்துச் சம்பவம்:—

- I. யாழ்ப்பாணத்து வட்டுக்கோட்டையில் “செமினரி” என்னும் வித்தியாசாலை பாதிரிமாரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. } 1823.

“பாண்ஸ்” தேசாதிபதியாகி மீண்டு வந்த காலத்துச்

சம்பவங்கள்:—

- I. சங்கிலிப்பாலம் என்னும் மிதவைப்பாலம் அமைக்கப்பட்டது. } 1824.
2. கண்டியிலே பெண்களை நீரிலாழ்த்திக் கொல்லும் தண்டனை ஒழிக்கப்பட்டது. } 1826.
3. முதன்முதல் 16,000 அந்தர் காப்பிக்கொட்டை பிறதேசத்துக்கு ஏற்றுப்பட்டது. } 1827.

4. துவரையெல்லி ஆங்கிலேயர்க்கு ஆரோக்கியஸ்தா } 1828.
 னமாகத்தொடங்கியது.
5. கண்டிக்கும் கொழும்புக்கு மிடையே கடுகனாமலை } 1831.
 ஓரமாக வழிச்சாலைத் திறக்கப்பட்டது.

“ஹரிட்டன்” மன்னவருடைய காலத்தை விசேடிக்கும்
 சம்பவங்கள்:—

1. கொழும்பிலிருந்து கண்டிக்கு முதன்முதல் தபா } 1832 பிப்பிரவரி
 ல்பாண்டில் போகத்தொடங்கியது. } மீ 1௨.
2. தமிழரும் சோனகரும் கொழும்புநகருள் குடியி } 1832 ஜூன்மீ
 ருக்க இடம்பெற்றது. } 1௨.
3. பிரமாணவிதிசபை முதன்முதல் கொழும்பில் கூட் } 1832 மேமீ
 டப்பட்டது. }
4. ஆங்கிலேயர் முதன்முதல் ஏற்றுமதி இறக்குமதி } 1836.
 ருக்குச் சுங்கம்விதித்தது. }
5. பெருவெள்ளத்தால் கண்டிநாட்டில் அநேகபாலங் }
 கள் சேதப்பட்டதும் கொழும்பில் 1200 வீடு } 1837 மேமீ.
 கள் அழிந்ததும். }

“மெக்கென்சி” மன்னவருடைய காலத்துச் சம்பவங்கள்:—

1. கொழும்பிலிருந்து காலிக்குத் தபால்பாண்டில் மு } 1838 ஜூலைமீ
 தன்முதல் ஓடத் தொடங்கியது. }
2. மீன்வரி நீக்கப்பட்டது. 1840.

ச. அநிகாரம்.

[காம்பேல் வந்ததுமுதல்; லோங்டன் அரசுபரியந்தம்.]

1841.—1881.

“மெக்கென்சி” மன்னவருக்குப்பின் (Sir Colin Campbell) காம்பேல் மன்னவர் இலங்கைத் தேராதிரியானார். அவருடைய துரைத்தன காலத்தை விசேடிப்பது காப்பிக் கிருஷிக விருத்தியே. காப்பிச்செடியானது ஆதியில் அராபிநாட்டிலே காவா என்னுமூரிலே ஓரடர்ந்தவனத்திலே உண்டாயிருந்தது. அம்மரத்திற்கு அதுவன்ற ஊர்ப்பெயரே வழங்கப்படுவதாயிற்று. காப்பி என்னும் பெயர் “காவா” என்னும் பெரியன் சிதைவு. அம்மரம், அராபிநாட்டினின்றும் இலங்கைக்குவந்து முன்னாளில் வர்த்தகஞ்செய்த அராபியர்களாலேயே இலங்கைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது.

பறங்கிக்காரர்வந்தபோது காப்பிச்செடி ஒரோரிடங்களில் உண்டாயிருந்த கண்டார்கள். பின்னர் ஒல்லாந்தர் வந்தபோது அச்செடியைக் கண்டு அதை விருத்திசெய்ய முயன்றார்கள். முயன்றும் வாய்க்காமையால் ஈழநிலில் இலங்கையினின்றும் சில கன்றுகளைச் சாவகத்திலிருக் கொண்டு போய் அங்கே விருத்திசெய்தார்கள். அப்பால் ஆங்கிலேயர் இலங்கைக்கு வந்து கண்டிநாட்டைப் பிடித்தபோது, அக்குறங்கத்தையிலே அரமனைத் தோட்டத்தில் சிலமரங்களைக் கண்டார்கள். சிங்களர் தமது தோட்டங்களில் காப்பி மரங்களை உண்டாக்கியிருந்தது காப்பிமலர் தங்கடவுட்பூசைக்குதவினமையாவன்றி வேறுபயன் கருதியன்று. சிறுபான்மை காப்பி இலையைப்பறித்துக் கறிசமைத்துண்பதுமுண்டு. இவ்விரு பிரயோசனமேயன்றிக் காப்பிக்கொட்டை பானத்துக்குதவும் என்பதை அவர்கள் கேள்வியாலாயினும் அறிந்தோரல்லர். அதுசீர்த; ஆங்கிலேயர் கண்டிநாடுகளைக் கைப்பற்றிய பின்னர், 1820-ல் “ஜார்ச்சுபோர்ட்” என்பவர் முதலில் பரீக்ஷையின்பொருட்டுக் கண்டியிலே ஓர் காப்பித்தோட்டத்தை அமைத்தார். அது நயப்பட்டதுகண்டுபிறரும் படிப்படியாய்க் காப்பிக் கிருஷிகத்தில் முயன்றார்கள். இவ்விதமாக விருத்திபெற்ற காப்பியின்பலன், 1827-ல் பதினாறாயிரம் “அந்தர்” எடைகொண்டகொட்டை. அவ்வளவும் ஆங்கிலேயநாட்டுக்கே ஏற்றுமதிபண்ணப்பட்டது. அப்பால் 1847-ல் ஏற்றுமதி பண்ணப்பட்ட கொட்டை மூன்றிலக்ஷம் “அந்தர்” எடையுள்ளது. 1870-ல் ஏற்றப்பட்டது 1,000,000 “அந்தர்.” இப்படியே காப்பி வரவர அபரிமிதமாயிற்றென்க.

அவர்காலத்தில் காப்பி விருத்திபெற்றதுபோல் கல்வியும் இலங்கை முழுவதிலும் விருத்திபெற்று வளர்வதாயிற்று. 1844-ல் “பொலீசுக்கோர்ட்டு” எனப்படும் நகராதிபத்திய சியாயசாலைகள் ஆங்காங்கும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. பின்னர் 1845-ல் சொற்பகடலுக்காகத் தொடுக்கப்படும் வழக்கு முதலியவற்றை விசாரிக்கும்பொருட்டு “றிக்குவெஸ்ட்டிக்கோட்டி” என்னும் சியாயசாலைகளும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. நீதிவிசாரிப்பின்பொருட்டு, இன்ன இன்ன ஊர்கள் இன்ன இன்ன சியாயசாலையைச் சேர்ந்தனவென தூதனமாக இலங்கை பகுக்கப்பட்டது. அப்பால் முன்னே ஐந்து மாகாணமாயிருந்த பகுப்பு மாற்றப்பட்டுக் குடோத்தரமாகாணமென ஒன்றுகூட்டி ஆறு மாகாணமாக்கப்பட்டது. பின்பு, தொன்றுதொட்ட வழக்கமாகிய அடிமை ஆட்சியும் நீக்கப்பட்டது. 1846-ல், கண்டிக்கும் கொழும்புக்குமிடையே ஓர்புகைரதச்சாலையை அமைத்தற்பொருட்டு ஓர் *சமாசமும் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

* சமாசம் - ஒருவிஷயத்தைமுடித்தற்குப் பலரும் ஓர் கூட்டம்.

1847-ல் “காம்பேல்” மன்னவருடைய இடத்துக்கு (Lord Torrington) தோழியின் உந்தார். அவ்வருடத்தில் காப்பி அதிகப்பட்டமையால் ஐரோப்பாவிலே அதன்விலை மிகக்குறைந்தது. அதுபற்றி ஐரோப்பாவிலே அடித்தவருடத்தில் வியாபாரமும் பொன்றியது. பொற்றவே அரசினர்க்கும் பணமுட்டுப் பெரிதாயிற்று. அதை கிவிர்த்திசெய்யுமாறு அரசினர் காய்வரி முதலிய தூதனவரினை விதித்தார்கள். அதுதண்டு சிங்களரெல்லோரும் வெகுண்டு பெரியதோர் கலகத்துக்கு எத்தனஞ்செய்தார்கள். அவ்வாறே 1848-ம் ஆண்டு ஜூலை 8-ல் கண்டிநாட்டில் ஆங்காங்கும் பிரசைசன் திரண்டு கூட்டம்கூடி முடிவுசெய்தார்கள். முடிவுசெய்தபிரகாரம் 28-உல் கொக்களைக்கொடைவண்டா என்பவன், கலகவீரர் சிலருடன் மாத்தளைகளில் பிரவேசித்துச் சூறையாடினான். அற்றைநாளிரவில் சில ஆங்கிலேயபோர்வீரரும் மலாய்வீரரும் கண்டியினின்றும் புறப்பட்டு மாத்தளையையடைந்து மற்றைநாட்களையில் கலகவீரருடன் போர்மூட்டினார்கள். அவ்வுத்தத்தில் சிங்களர் தம் வலியுடைந்து தம்முள் காற்பதினமரை மடியவிட்டு ஒட்டம்பிடிக்க, ஆங்கிலேயர் தம்முள் ஒருவரும் சேதமுறப்பெறாது வாசைகுடினார்கள். அப்பால், 30-உல் 2000 சிங்களர்களுநாகலையை வீளத்தார்கள். அங்கே ஆங்கிலேயரைச்சேர்ந்த முப்பது மலாய்வீரர்கள் அவர்களை எதிர்த்து ஒருநொடிக்குள் திசைகெட்டோடர் செய்தார்கள். அன்றியும் கலகஞ்செய்பவர்களுடைய ஆர்க்கில் படைவீரர் சென்று கொலை கொள்ளை முதலிய மறநெறியால் சனங்களை அடக்குமாறும் ஆஞ்ஞஞசெய்யப்பட்டது. அப்பால் கலகக்காரர் கொழும்பைநாடினார்கள். உடனே ஆங்கிலேயர் ஓர்கம்பலைச் சென்னைக்கு அனுப்ப, அங்குமின்றும் 6-நாளில் சேனாவீரர் திரிகோணமலையில் வந்திறங்கிக் கண்டிக்குச் சென்றார்கள். அதனால் கலகம் முற்றும் அடங்கியது. ஈற்றில் வண்டாவும் பிடிக்கப்பட்டு அடியாலும் உதையாலும் வாட்டப்பட்டு மலாக்கா என்னுமருக்கு ஏற்றப்பட்டான். கலகம் முடிந்து நெடுநாட்கழிந்தபின்னரும் படைவீரர்க்குக் கற்பிக்கப்பட்ட (Martial Law) மறநெறி ஆஞ்ஞை சிறுததப்படவில்லை. இச்செயலும், கலககாரணமாகிய தூதனவரியும், ஆங்கிலேயருடைய அரசைப் பிரசைசன் கொடிய அரசென்று கினைத்தற்கும் அபியோகஞ்செய்தற்கும் ஏதுவாயின. அதுதண்டு “பார்லிமேந்து” என்னும் ஆங்கிலேய மகாசபையார், இலங்கையில் துரைத்தனஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஆங்கிலேயர் பலரை விசாரணையின்பொருட்டு இங்கிலாந்துக்கு அழைத்து, விசாரணை முடிந்தபின்னர் வேறு நாடுகளுக்கு உத்தியோகஸ்தராய் அனுப்பிவிட்டார்கள்.

1848-ல் தெருவேலைச்சட்டம் ஒன்று அதுசரிப்புக்குவந்தது. அது—
தேசாதிபதி, சைனியவீரர், தோட்டக்களில் வேலைசெய்யும் தமிழ்க்கூலி
யாட்கள், புத்தகுருமார் என்னுமிவர்கள் ஒழிந்த மற்றியாவருள்ளும் 18-
க்கும் 55-க்கு மிடைப்பட்ட வயசுள்ள ஒவ்வொருவரும் அழைக்கப்படுங்கால்,
தத்தம் வாசஸ்தானத்துக்குச் சமீபமெனத்தரும் தூரத்திலுள்ள வழிச்சா
லையில் ஆறுநான் வேலைசெய்யக்கடவர் என்றும், அதற் கிஷ்டமில்லா
தோர் ஆறுநான் வேலைக்கு ஓர்கூலியாள் என்ன கூலிபெறவானோ அவ்வ
ளவுபணம் கொடுத்துவிடக்கடவர் என்றும் வற்புறுத்தும் விதியை உடை
யது. இவ்வுபாயத்தினால் அநேகவழிச்சாலையினர் அமைக்கப்படுவனவாயின.
ஈற்றில் அவை ஊருக்குப் பெரும் நன்மையாய்முடிந்தன.

1850-ல் “தோறிந்தன்” மன்னவர் தம் உத்தியோகத்தைப் பரித்தியா
கஞ்செய்துவிட்டு ஜனனதேசத்துக்குமீள, அவர்பதத்திற்கு (Sir George
Anderson) ஆண்டோர்சன் என்பவர் வந்தார். அப்பால், பொன்றிக்கிடந்த
வாணிகமும், சற்றே குன்றிச்ன்ற காப்பிக்கிருஷிகமும் தலையெடுக்கத்
தொடங்கின. “ஆண்டோர்சன்” மன்னவர், அளவின்ற அதிகரித்த சாரா
யக்கடைகளால் உண்டான பெருங்கேட்டை அறியவந்தபோது அக்கடை
களின்தொகையைக் குறைத்தார். அரசினர், தாம் தாலதாலயம் என்னும்
பெளத்தகோயிலுக்கு ஆதினகர்த்தராயிருப்பதைக்குறித்த இங்கிலாந்து
நாட்டார் ஆணையித்தமையால், அக்கோயிலின் விசாரணையை 1853-ல்,
தேவக்வேமை முதலியோரிடத்தில் ஒப்பித்துவிட்டார்கள்.

1855-ல் “ஆண்டோர்சன்” மன்னவர் தம்மூர்க்கு மீள, (Sir Henry
Ward) வார்ட் என்பவர் தேசாதிபதியானார். இவருடைய துரைத்தனகா
லத்தில் அநேகநன்மைகள் இலங்கைக்குண்டாயின;—1856-ல் கடிதங்க
ளுக்கு முத்திரைச்செலவு ஒரு பென்னியாயினது. 1857-ல் சிறுகடிகை
க்குள் தூரத்திலுள்ள விடங்களிலிருந்து சமாசாரங்களை அறிதற்பொரு
ட்டு முதலில் காலிக்கும் கொழும்புக்கு விடையே மின்னாதுக்கம்பி தொடு
க்கப்பட்டது. அப்பால் இங்கியாவுடனு மிணைக்கப்பட்டது. 1857-ல், நெ
டுகளில்லாமலிருந்த முத்துச்சலாபமும் நயப்பட்டது. அவ்வருடத்தில்
அதன்வருமானம் இரண்டிலக்கூற்றாய், கொழும்பிலிருந்தபடி இலங்கை
யின் வடபாகங்களிலிருந்து சமாசாரங்களை அறிவது அதிப்பிரயாசமாயிரு
ந்தமையால், மாசமொருமுறை இலங்கையைச்சுற்றி வருமாறு ஓர்நீராவி
மரச்சலம் அரசினரால் தம்பொறுப்பில் ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1858-ம்ஆ
ஆகஸ்டுமீ 3உ-ல் தேசாதிபதியானவர் பெருங்கூட்டம் ஒன்றுகூட்டி அப்
பெருஞ் சனசமுதத்தில் புனைதவீதியை ஆரம்பஞ்செய்ததற் கறிகுறியா
கத் தமது திருக்கரத்தால் மண்வெட்டிகொண்டு முகூர்த்தக்குழி வெட்டி

ரார். இரண்டிலகூடத் தைப்பதினாயிரம் ரூபாசேர்த்து மகாவலிகங்கை ஆற்றின்மேல் கம்பளையிலும் கட்டுக்கஸ்தோட்டையிலும் இருப்புப்பாலங்களை இடுவித்தார். தென்மாகாணத்திலுள்ள கிரிமி, உறுவக்கை என்னுங் குளங்களைத் திருத்தினார். 1859-ல் சிங்களநாள் ஒருத்தி பல ஆடவரை மணமுடிக்கும் துவழக்கத்தையும் ஒழித்தார்.

1860-ல் “வார்ட்” மன்னவர் சென்னைத் தேசாதிபதியாக ஸியமனம் பெற்றுப்போக, (Sir Charles Macarthy) மெக்தார்தி மன்னவர் இலங்கைத் தேசாதிபதியானார். அவர் ஆன்ற அறிவாலமைந்தவர். அவர் தம் தேகசொளக்கியத்திற்கு இலங்கை ஒத்திராத காரணத்தால் 1863-ல் ஐரோப்பாவுக்குமீண்டு, அங்கே 1864-ல் இறந்தார். அதுவிற்க 1860-ல் காலியிலுள்ள சிங்கள “லங்காலோகயா” என்னும் ஓர் சமாசாரபத்திரிகையை நவமாய் வெளிப்படுத்தினார்கள். அது சின்னாள் நடைபெற்றுப் பின்னர் சிறுத்தப்பட்டது. 1861-ல் நடமவராகிய “சேர்” குமாரசாயியென்பவர் பிரமாணவிதி சபைக்கு ஓர் அங்கத்தவர் ஆயினார். 1862-ல் கண்டிக்கும் கொழும்புக்குமிடையே புனைகரதலீதி அமைக்க வருஞ்செலவு 87-லகூத்து முப்பதினாயிரத்து 390 ரூபாவென மதிப்பிடப்பட்டது.

1864-ல் (Major Gen. O' Brien) ஒபிரியன் என்பவர் உபதேசாதிபதியானார். அவ்வருடத்திலேயே முதன்முதல் கொழும்பிலிருந்து அம்பிப்புனச என்னுமிடத்திற்குப் புனைகரதமோடியது.

1864-ம் ஆண்டு மே 16-ல் (Sir Hercules Robinson) றபீசுநன் என்பவர் தேசாதிபதியானார். 1866-ல் இலங்கை முழுமையிலுமுள்ள குடிசனங்கள் பெரும் பஞ்சத்தினால் மிக்க துயரகூர்ந்தார்கள். அப்போது கொழும்பு கண்டி காலியென்னுமிடங்களிலே பண்டசாலைகளிலிருந்த அரிசினெல் முதலிய பொருள்களெல்லாம் சிங்களரால் கொள்ளையிடப்பட்டன. 1867-ம் ஆண்டு ஏப்பிரில் 15-ல் கொழும்பிலிருந்து கண்டிக்கு முதன்முதல் புனைகரதமோடத்தொடங்கியது. அப்பால் புனைகரதமார்க்கமாய்ப் பிரயாணமும் பொருளேற்றமதியும் அதிகரித்தமையால், கண்டியிலிருந்து நாவலப்பிட்டிவரையும் புனைகரதப்பாதையை நீட்டிதற்கு அரசினர் எண்ணங்கொண்டார்கள். பாண்டிற்சாலைகளும் பிறவிடங்களுக்குத் திறக்கப்பட்டன. குளந்திருத்தல், பாய்கால் வடிகால்வெட்டல் முதலிய வேலைகளும் நடாத்தப்பட்டன. 1869-ல் கொழும்பு மதிற்சுவரும் அகழியும் அழிக்கப்படத் தொடங்கின. அடுத்தவருடத்தில் வாயுத்திபவேலை தொடங்கப்பட்டதும்ன்றி கடலணை கட்டுத்தற்கும் முயற்சியெய்யப்பட்டது.

இத் தேசாதிபதியால் கலாவிஷயமும் நன்றாய்க் கவனிக்கப்பட்டது. அன்றியும் பாடசாலைகளுக்குச் சகாயப்பண ஏற்பாடுஞ் செய்யப்பட்டது. இவர் கொழும்பில் ஓர் வைத்தியகலாசாலையையும், சிங்களம் பாலி என்னும் பாஷையிலுள்ள கரலிகித புஸ்தகங்களைச் சேர்த்துவைத்தற்பொருட்டு ஓர் புத்தகசாலையையும் ஸ்தாபித்தனர். 1870-ம் ஆம் மார்ச்சுமீ 29-ல் எக்கன் இராணியாருடைய இரண்டாம் புத்திரராகிய (Duke of Edinburgh) டியூக் ஆவ் எடின்பர்கீது என்னும் கோமகன் இலங்கைக்குவந்தார். 1871-ல் ஜனகணிதம் செய்யப்பட்டது. அப்போது, இலங்கை முழுமையிலும் கண்டசனத்தொகை 24 லக்ஷத்து ஐயாயிரத்து இருநூற்று எண்பத்தேழு. 1872-ம் ஆம் ஜனவரிமீ 1-ல் ரூபா சதம் என்னும் நாணயங்கள் வழங்கப்படத்தொடங்கின.

அப்பால் மார்ச்சுமீ 4-ல் (Rt. Hon. W. H. Gregory) கீரேகோறி என்பவர் தேசாதிபதியானார். அவர் ஆகஸ்டுமீ 5-ல் முதன்முதல் வாயுத் திபத்தை ஏற்றுவித்து, 1873-ம் ஆம் பிப்பிரவரிமீத்தில் கம்பளைக்குப் போகும் புகைரதமார்க்கத்தை முற்றுவித்து, உத்தரமத்திய மாகாணமென ஓர் புதுப்பிரிவையும் வகுத்தார். இலங்கையில் வளர்த்தக்க காப்பி எக்குள தென்றுதேடி, இலேபீரியாவென்னு மூரினின்றும் ஒருவகைக் காப்பியைத் தருவித்தார். 1874-ல் கொழும்புக் கட்டலணையைக் கட்டுவித்தற்குத் தொடக்கஞ்செய்தார். பிரமாணவிதிசபையில் தமிழர் பிரதிநிதியாயிருந்த “சேர்” குமாரசுவாமியென்பவருக்கு “கைட்” என்னும் பட்டப்பெயரை ஈந்தார். அவ்வருடத்தில் நாவலப்பிட்டிப் புகைரதவீதிவேலையையும் முற்றுவித்தார். இவரிப்படித் துரைத்தனஞ்செய்துவருநாளில் (1875-ல்) நம் இராணியினுடைய முதற்குமாரராகிய (Prince of Wales) வேல்ஸ் கோமகன் இலங்கைக்கு வந்துபோயினார். அப்பால், தேசாதிபதியுடைய முயற்சியால் வீரேதசாலையும் பாணந்துறைப் புகைரதவீதிவேலையும் கடைபெறத்தொடங்கின.

1877-ல் (Sir J. R. Longden) லாங்டன் என்பவர் தேசாதிபதியாகினார். இவர் துரைத்தனஞ்செய்யத் தொடங்கியபின்னர், (1879-ல்) வித்தியாகர்த்தராகிய “புறஸ்” துரை என்பவர் கலாவிஷயத்தில் அநேக திருத்தப்பாடுகள்செய்து, அரசினரிடத்துச் சன்மானம்பெறும் பாடசாலைகளுக்காக ஓர் துணைச்சட்டத்தையு மேற்படுத்தினார். அவ்வருடத்தில் கருத் துறைப் புகைரதமார்க்கம் அமைக்கப்பட்டதுமன்றி, 1880-ல் நனு ஓயைப் புகைரதவீதியும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அப்பால் மாத்தளைவீதியும் முற்றியது.

1881-ல் தேசாதிபதியுடைய ஆளுகைப்படி ஜனகணிதம் பண்ணிக் கண்டதொகை இருபத்தேழிலக்ஷத் ஐதம்பத் தெண்ணாயிரத் தைந்துநூற்

நிருபத் தேமு. அப்பால், 1883-ல் அத்தேசாதிபதி தமது துரைத்தனகாலம் முடியப்பெற்று இலங்கையைவிட்டகன்றார்.

இனி, “வார்ட்” தேசாதிபதியுடையகாலத்து விசேடங்கள்:—

1. கொழும்பில் (Clock Tower) கடிகாரக்கோபுரம் } 1857-ம் ஆம் மார்ச்
கட்டப்பட்டது. } சுமார் 1ல்.
2. புதைகரதலீதிக்கு முகூர்த்தக்குழி தேசாதிபதியால் } 1858-ம் ஆம் ஆகஸ்ட்
வெட்டப்பட்டது. } 1858-ம் ஆம் ஆகஸ்ட் 3ல்.
3. கட்டுக்கல்லுதோட்டைப்பாலம் கட்டிமுடித்து விழ } 1860-ம் ஆம் மார்ச்
வுகொண்டாடியது. } சுமார் 1ல்.

“றபின்சன்” தேசாதிபதியுடையகாலத்து விசேடங்கள்:—

1. நகரி காவல்வீரர் யாழ்ப்பாணத்தில் ஸீயோகிக்கப் } 1866-ம் ஆம் ஆகஸ்ட்
பட்டது. } 1866-ம் ஆம் ஆகஸ்ட் 1ல்.
2. முதன்முதல் கொழும்பிலிருந்து கண்டிக்குப் பு } 1857-ம் ஆம் ஏப்பி
கைரதம்போனது. } 1857-ம் ஆம் ஏப்பி 1ல்.
3. எங்கள் இராணியாருடைய இரண்டாம் புக்கிரர } 1870-ம் ஆம் மார்ச்
கிய “மியூக் ஆவ் எடின்பர்க்கு” வந்தது. } சுமார் 20ல்.

“கிறேகே1றி” தேசாதிபதியுடையகாலத்து விசேடங்கள்:—

1. வடமத்தியமாகாணம் நவமாய் வகுக்கப்பட்டது. } 1873-ம் ஆம் செப்
டம்பர் 1ல்.
2. “சேர்” குமாரசாமிக்கு நயிப்பட்டம் கொடுக்கப் } 1874-ம் ஆம் ஜூன்
பட்டது. } 1874-ம் ஆம் ஜூன் 23ல்.

அவர்க்குப்பின் 1883-ம் ஆம் டிசம்பர் (Sir Arthur H. Gordon) கோர்ட்டன் தேசாதிபதியாய்நூர். அவர் வந்தவுடன் செயத முதல்நன்மை சேனைச் செலவைச் சிறிது சுருக்கியது. 1884-ம் ஆம் மேமாசத்தில் ஒழியண்டல் வங்குச்சாலை ஸீலைதளர்ந்து நஷ்டமடைந்தது. அதுகாரணமாகத் தனிகர்களும் வணிகர்களும் குடிகளும் தாம் வருந்தியிட்டி அடைக்கலம் வைத்த பணமெல்லாம் போயிற்றென்றேங்கிக் கவன்று தேசாதிபதியவர்களுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, தேசாதிபதியவர்கள் ஏழைக்குடிகள்மேற்கருணைவைத்து அவர்க்கிடத்துள்ள காகித நாணகங்களாகிய “நோட்டி” களுக்கு வெள்ளிநாணகங்கொடுத்து அவர்கள் துன்பத்தை ஒருவாறு களைந்தனர். இது செய்யாதிருப்பரேல் இலங்கை மிக்க நஷ்டமடைந்து வருந்திவிடும். அந்நாள் முதலாக இலங்கைக்கு வங்கு நோட்டிமெல்லம் ராஜாக்க நோட்டி வழங்கப்படுவதாயிற்று.

இவர்காணத்தில் புதிய மாகாணங்களும் இரண்டு வகுக்கப்பட்டன. ஒன்று ஊவை மாகாணம். அதன் தலைநகர் வதுளை. மற்றது சத்தினபுரியைத் தலைநகராகவுடைய சப்ரகம மாகாணம். காளவாவி ஏரி ஜீரணைத்தாரணம்பண்ணப்பட்டதும் வெந்தோட்டை அப்புத்தளை “ரயில்வே”கள் ஏற்படுத்தப்பட்டதும் காலி மாத்தறை “ரீல்வே” விஷயம் உடுத்தப் பேசப்பட்டதும் இவர்காலத்திலேயேயாம். இவர்காலத்தில் 1887 லாடந்த மற்றொரு விசேஷ சம்பவம் டகாராணியார் (Jubilee) சஷ்டிபூர்த்தி மகோற்சவம். 1889-ல் கண்டிநாட்டார்க்கும் முகம்மதியர்களுமாக இருபிரதிப்திகளு மேற்படுத்தப்பட்டார்கள்.

1890-ல் (Sir Arthur Elibank Havelock) ஹாவ்லக் தேசாதிபதியும்பூண்டனர். இவர் பண்டாரவளை மாத்தறை இருப்புப்பாதைகளை முடித்துக் குருநாகல் இருப்புப்பாதையையும் காலுக் வித்தியாசாலையையும் வகுத்தனர். பயிரிடுவோர்க்குப் பெருந்துன்பம் விளைத்துவந்த நெல்வரி 1892-ல் இவரால் நீக்கப்பட்டது. இவ்வரி நீக்கத்துக்குக் காரணராயிருந்து வாதாடிய பரோபகார சீலர் ஜார்ஜ் வாஸ்துரை. 1891-ல் செய்த ஜனகணிதத்தின்படி இலங்கைக் குடிசனத்தொகை 3,007,783. இவர் 1896-ல் சென்னைத் தேசாதிபதியாகிச்செவ்வ, (Sir Joseph WestRidge-way) ரிட்சுவே இலங்கைத் தேசாதிபதியாகி அரசுபுரிந்துவருகின்றனர். இவர் அரசியல் வண்டையும் விருத்தியுமுடையது. ராஜாங்க விஷயத்திலும் நீர்ப்பாய்ச்சல் விஷயத்திலும் இவர் செய்த திருத்தங்கள் மிகவும் வியக்கத்தக்கன. இவர் இலங்கைக்குச் செய்துவரும் உபகாரங்கள் பலவற்றுள்ளும் யாழ்ப்பாண இருப்புப்பாதையும் கழனிவெளி இருப்புப்பாதையும் மிகவும் பாராட்டப்படத்தக்கவை. இவர்க்கு முன்னிருந்த தேசாதிபதிகள் பலரும் முற்றாய் மறுத்துவிட்ட யாழ்ப்பாண இருப்புப்பாதை உபகாரம் இவர் அரசுக்கு வராதிருப்பரேல் ஏக்காலத்தும்கிடைப்பதில்லையென்னலாம். ஆதலால் இப்பெருந்தகையினது பெருநன்றி யாழ்ப்பாணத்தாரால் எஞ்ஞான்றும் மறக்கற்பாலதன்று. இவ்வுபகாரத்தினது ஞாபகார்த்தமாக இவர் பெயரால் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு நகரமண்டபம் அமைத்து இவர் புகழை நிலையிடுதற்கு ஜனங்களால் வேண்டும் முயற்சியெவ்வாம் செய்யப்படுகின்றது.

இவ்வளவில் இச்சரித்திரத்தைமுடித்து, இலங்கையின் தற்காலநிலைமையைப்பற்றிச் சிறிதுசொல்வாம். இலங்கை ஆங்கிலேயர்க்குரியதானது மூன்றாம் ஜார்ச்சுவேந்தன்காலத்தில், அவ்வேந்தனுக்குப்பின் சிங்காசனாதிபதியான கான்காம் ஜார்ச்சு. அவருக்குப்பின் முடிதரித்தார் கான்காம் வில்லியம். அவருக்குப்பின் (1837-ல்) டகுடாபேஷகம்பண்ணப்பட்டார் விக்

டோரியா அரசியார். அவருக்குப்பின்னர் 1901-ல் முடிதரித்தார். இப்போ அரசியற்புபவராகிய மகாகாருண்ணியமகிமாவது எட்வார்ட் அரசர்.

முன்னாளில் சதேச அரசர்கள் வேளாண்மையிலுயர்த்தில் மசத்திரம் தூங்காமுயற்சியுடையவர்களாயிருந்தார்கள். என்னை? இலங்கையிலே இடக்கன்தோறும் அழிந்தும் அழியாதும் செறிந்துகிடக்கும் எண்ணிறந்த குளங்களெல்லாம் அவர்களாலன்றோ அமைக்கப்பட்டன. பதவில் குளத்தைப்போலும் ஒரு குளத்தை இக்காலத்தில் அமைக்கத்தொடங்கி முடிக்கப்புகின் இலங்கைச்சனங்கன் தினந்தோறும் வேலைசெய்யினும் பதினேந்து வருடங்கள் செல்லுமே. அவைகளெல்லாம் நல்லவந்தியில் இருக்குமாயின் இலங்கைக்கு நெல்லால் குறையும்வருமோ? வராதுவராது. பிற்காலங்களில் தமிழ்முதலிய பகையரர் எழுப்பிச் சிங்கள அரசருக்குக் காலந்தோறும் அல்லல்புரிந்துகந்தமையால், அக்குளங்களெல்லாம் சிந்திப்பாரின்றி அணைகள் சிதையப்பெற்றுத் திடராகத்தொடங்கின. கரடி புலி யானை முதலிய மிருகங்களுக்கு உறைவிடமாய் அடர்ந்த காடாகிக்கிடக்கும் வன்னிநாடு, முன்னாளில் கருந்து சங்கு முதலிய நீர்ச்செந்துக்கள் தவறும் சென்றெழுகுனிகளாய்க் கிடந்தனவென்றால், அந்நாளில் இலங்கையின்வளம் இத்தன்மையதென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ.

பின்னர், பறங்கிகள்வந்து இலங்கையில் தம்கோல்செலுத்தத் தொடங்க, வேளாண்மையும் பொன்றத்தொடங்கியது. அப்பால் வந்த ஒல்லாந்தராலும் பிரசைகள் யாதுஞ் சுகமறியாதிருக்கையில், கன்றின் பசியறிந்து கருணையோடும்புறப்பட்டு இடையில் தடுப்பவரையெல்லாம் மேற்கொண்டு ஓடிவரும் தெய்வப் பசுவைப்போலும் ஆங்கிலேயர்வந்தார்கள். அவர்கள் வந்த பின்னர், அவர்களுடையமுயற்சியால், குறவர் நாடுபோல் சீர்கெட்டுக் கிடந்த இலங்கை பல்வகையாலும் திருத்தத்தொடங்கி நாளடைவிலே தேவநாடுபோல் ஆகிவருகின்றது. அயலூர் அறியாமல் தமமுலையில் கிடந்த பிரசைகள், இப்போது இலங்கைமுருமையும் அறிவேம் என்று சொல்லும்படியாக எங்கும் வழிச்சாலைகள் வகுக்கப்பட்டன. எங்கும் பாலங்கள் பூட்டப்பட்டன. எங்கும் பாண்டில்கள் மிகுத்தன. கண்டியிலிருந்து பத்துப் பதினேந்துநாளி வன்றிச் சென்றடையக்கூடாத கொழும்புநகருக்கு இப்போது பதினேந்து நாழிகையில் புனைதடமார்க்கமாய்ப் போதல்கூடும். முன்னாளில் கடிதமனுப்பும் வகைகிடையாது. இந்நாளில் காலியிலிருந்து பருத்தித்துறைக்கு ஒருகடிதத்தை ஐந்து சதச்செலவில் நாலுநாளில் செலுத்துதல் கூடும். அன்றியும் காலியில்கடக்கும் செய்தியை ஐந்துநீயிலுத்துக்குள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தபடி மின்னாதுக் கம்பிமூலமாக கால்நாபச் செலவில் அறிதலுங்கூடும். வேளாண்மையும் சந்தே திறமையாய் நடை

பெற்றுவருகின்றது. குளங்களெல்லாம் அணைகள் சிதைந்து காடுமண் டப்பெறாமுன்னே ஆங்கிலேயர்வந்திருப்பரேல், அவைகளை எளிதில் திருத்தியிருப்பர், இப்போதவைகளை ஒருங்கே திருத்துதலோ அதிப்பிரயாசை. ஆதலின் அவைகளை நாளைடைவில் சிறுகச்சிறுகத் திருத்திவருகின்றார்கள். 1854-ம் ஆண்டு முதல் 74-ம் ஆண்டு வரையில் குளந்திருத்தல்வேலைக்காகச் செலவிடப்பட்ட ரூபா 20 இலகும்.

இன்னும், காடுமண்டி மிருகங்களுக்குறைவிடமாய்க் கிடந்த மலைகளெங்கும் காப்பித்தோட்டங்களாயின. அத்தோட்டங்களால் சேவனம்பெறுவோர் எண்ணிறந்தோர், சிறிதுகாலமாகக் காப்பி பயன்குன்றியது. குன்றவே ஏலமும் சிண்கோளு என்னும் சுரகாரிமரங்களும் தேப்பூண்டும் பிற மரங்களும் விருத்திசெய்யப்பட்டு வருகின்றன. முன்னாளில் பிரசைகள் அரசர்க்கு அடிமைகள்போலிருந்தார்கள். இந்நாளிலோ பொதுநோக்கால் பார்க்கின் அரசினரும் பிரசைகளும் சமத்துவமுடையர். முன்னாளில் ஒருவன் மேளிலைமாடக்கட்டிவாழலாகாது, இந்நாளில் எவனும் எழுச்சுலமாடமேனும் கட்டி அரசர்போல் வாழலாம். முன்னாளில் கல்வியறிவுடையவர் குருமாரும் வேறு சிலருமேயாவர். இந்நாளில் யாவருமே எனலாம், சிறைகோல் நடுகிலைபிறழினும் பிறழும். ஆங்கிலேயமன்னர் முறைக்கோல் ஒரு சிறிதும் பிறழாது. பின்னைவருந்தத் தாய் சகிக்கினும்சகிப்பன். ஆங்கிலேயரோ தக் குடிசன்வருந்த ஒருசிறிதுஞ் சகியார்.

இவ்வாறே ஆங்கிலேயராஜாங்கத்தால் பிரசைகள் அதுபவிக்கும் சுகங்கள் அநேகம் அநேகம் முன்னையிலும் பன்மடங்கநேகம் என்க.

இலங்கைச் சரித்திர சூசனம்
முற்றுப்பெற்றது.

வாழி விருத்தம்.

எட்டுணையு நீதிநெறி வழுவா வண்ணம்
எச்சமயத் தவர்களுக்கு மேற்கு மாறு
தூட்டநெறி யறவொழித்துக் கருணை யோடுஞ்
சுருணமுறு கல்விபயில் வித்த லாதி
மட்டறுநற் நருமமுறை பலவுஞ் செய்து
மகிதலத்திற் பிரசைகளை யானுஞ் செல்வச்
சிட்டர்களா மங்கிலேயர் செங்கொல் வாழி
தேவனாருள் பெற்றெவரும் சிறந்து வாழி.

விஷய சூசனம்.

—:0:—

கி. பூ. நூ.

விஷயம்.

பக்கம்.

543	விஜயன் இலங்கைக்கு வந்தது	7
	குவேனியை விவாகஞ்செய்தது	”
	பாண்டியனுடைய கன்னிகையை மணம்புரித்தது	”
	குவேனியுடையகதி	”
505	விஜயன் இறந்தது	8
”	உபத்தீசன் என்னும் மந்திரி அரசனானது	”
504	பந்துவாசன் (விஜயனுடைய தம்பியகன்) அரசனானது	”
503	அநுரதபுரங் கட்டப்பட்டது	”
500	முதன்முதல் இலங்கையிலுண்டான குளம்	”
474	பந்துவாசன் இறந்தது	”
”	அபயன் (பந்துவாசன் மகன்) அரசனானது	”
454	பந்துகாபயன் கலகஞ்செய்யத் தொடங்கியது	”
437	பந்துகாபயன் அரசனானது	9
”	அநுரதபுரம் ராஜதானியானது	”
367	பந்துகாபயன் இறந்தது	”
”	கணத்தீசன் (பந்துகாபயன்மகன்) அரசனானது	”
354	முத்தசிவராஜன் அரசனானது	”
”	மகாமேகம் என்னு நத்தனவனம்	”
307	தேவப்பிரியன் (முத்தசிவன் மகன்) அரசனானதும்	
	நூதனக்கழ்ச்சியும் ...	10
306	மகிந்தன்வந்ததும் பெளத்தமதபிரபலியமும்	11
288	சங்கமித்ததை வந்தது	”
”	உலகத்தில் ஐயிகமுடைய மரங்களுள் அதிபுராதன	
	முடைய வெள்ளரசு நாட்டப்பட்டது	”
”	ஆதிசமாதியரகிய தூபராமயம் கட்டப்பட்டது	12
”	அனலை தன்கொழுந்தனுக்கு நஞ்சிடத்துணிந்தது	”

கி. பூ. இ.	விஷயம்.	பக்கம்.
288	மாகமம் கட்டப்பட்டது ...	13
„	சில ஊர்களைக் கடலுழித்தது ...	„
266	தேவப்பிரியன் இறந்தது ...	„
„	உத்தியன் (தேவநம்பிதம்பி) அரசனானது ...	„
258	மகிந்தன் இறந்தது ...	„
257	சங்கமித்தை இறந்தது ...	„
256	உத்தியன் இறந்தது ...	„
„	மகாசிவன் (உத்தியன்தம்பி) அரசனானது ...	„
246	சூரதிசன் (மகாசிவன்தம்பி) அரசனானது ...	„
237	தமிழர் சூரதிசனைக்கொன்று அரசரானது...	„
215	அசேலன் தமிழரைக்கொன்று அரசனானது ...	„
205	எல்லாள் [எலேலன்] என்னும் தமிழன் படையெடுத்து வந்ததும் அரசனானது ...	„
„	துட்டகைமுனுவுடைய முயற்சி ...	14
161	யுத்தம் ...	15
„	துட்டகைமுனு அரசனானது...	„
160	மகாலோகபவனம் கட்டப்பட்டது ...	17
137	துட்டகைமுனு இறந்தது ...	18
„	சயதயித்திசன் (துட்டகைமுனு தம்பி) அரசனானது ...	„
119	துல்லதானகன் (சயதயித்திசன்மகன்) அரசனானது ...	„
„	இலயமினித்திசன் (துல்லதானகன் தமையன்) அரசனானது ...	„
109	சலுன்னன் (துல்லதானகன்மகன்) அரசனானது ...	„
104	வாலகம்பாகு (சலுன்னன்சகோதரன்) அரசனானது ...	„
103	தமிழர் இரண்டாம்முறை படையெடுத்துவந்தரசனைத் தூரத்தியது ...	„
95	வாலகம்பாகு திரிபிடசத்தை முதன்முதன் எட்டில் எழுதுவித்தது...	19
88	வாலகம்பாகு தன் அரசை மீட்டது ...	„
„	யாழ்ப்பாணம் சூடியேற்றப்பட்டது ...	„
77	வாலகம்பாகு இறந்தது ...	„
„	மகாசூலன் (வாலகம்பாகுமகன்) அரசனானது ...	„
63	சோரநாகன் (மகாசூலன்தம்பி) அரசனானது ...	„

சி. சூ. இஸ். விஷயம். பச்சு.

50	கடத்தீசன் (மகாருவன்மகன்) அரசனானது	...	19
47	மனைவியுடைய தன்மார்க்கம்	...	...
..	அவன் (அனலை) அரசியானது	...	...
41	மகாலத்தீசன் (கடத்தீசன்மகன்) அரசனானது	...	...
19	பத்தியத்தீசன் (மகாலத்தீசன்மகன்) அரசனானது	...	20

கி. அ. இஸ்.

9	இறந்ததும் 52-ம் வருடம்வரையி லாண்ட அரசர் பெயரும்	...	...	...
52	யதால்தீசன் (சந்தமுருணன்தம்பி) முடிசூனது	...	...	...
60	சப்பன் என்னும் கட்டியங்காரன் அரசனானது	...	...	...
..	குறிக்கேட்டது	...	...	...
66	வாகாப்பு அரசனானது	...	...	...
..	அவனுடையவேலைகள்	...	...	...
110	வங்கநாசிகன் (வாகாப்புமகன்) அரசனானது	...	...	21
111	தமிழர் மூன்றாம்முறை படையெடுத்துவந்தது	...	...	...
112	வங்கநாசிகன்மகன் சோழநாட்டில் படையெற்றியது	...	...	...
113	கஜபாகு (வங்கநாசிகன்மகன்) அரசனானது	...	...	...
125	கஜபாகு இறந்ததும், 246-ம் வருவரையில் ஆண்ட அரசர் பெயரும்	...	...	...
246	தருமபுரீசங்காபன் அரசனானது	...	...	...
..	அட்டலைம் என்பதன் விளக்கம்	..	...	...
..	அவன் குணதீசயம்	..	...	22
248	கோதாபயன் என்னும் மந்திரி அரசனாகியது	...	...	...
..	பெளத்தகுருமார் குட்டுக்கோல் முத்திரைபெற்றது	...	...	...
261	மேகலவெத்துதீசன் (கோதாபயன்மகன்) அரசனானது	...	...	...
275	மகாசேனன் (மேகல—தம்பி) அரசனானது	...	...	23
..	பெளத்தாலயங்கனையிடித்ததும் மீளக்கட்டியதும்	...	...	...
280	மின்னேரி என்னும் மகாவாவி கட்டப்பட்டது	...	...	...
..	மகாவமிசம் சுலவமிசம் என்பன	...	...	...
298	கீர்த்திபுரீமேகவரணன் (மகாசேனன்மகன்) அரசனானது	...	...	...
..	ஆதிபுத்தருடைய பல்வெண்பபிம் தாலதம் கொண் டுவரப்பட்டது	...	...	...

கி. அ. லு.	விஷயம்.	பக்கம்.
326	தெத்துதீசன் (கீர்த்தி—தம்பி) அரசனானது ...	23
335	புத்ததாசன் (தெத்துதீசன்மகன்) அரசனானது ...	"
"	வைத்தியநூல் ...	"
364	உ-ம் உபத்தீசன் (புத்ததாசன் மகன்) அரசனானது ...	24
406	மகாநாமன் (உபத்தீசன் தம்பி) அரசனானது ...	"
"	புத்தகோஷன்வந்து பிடகவியாக்கியானத்தை மொழி பெயர்த்தது ...	"
"	தமிழர் நான்காம்முறை பட்டையெடுத்தது ...	"
428	செங்கோட்டன் (மகாநாமன்மகன்) அரசனானது ...	"
"	உ-ம் இலயமினித்தீசன் அரசனானது ...	"
429	மித்தசேனன் அரசனானது ...	"
430	தமிழரசர் ...	"
459	தத்துசேனன் அரசனானது ...	"
"	காளவாவிக்குளம் ...	"
478	அவன் கதி ...	"
"	காசியப்பன் [கசியபன்] (தத்துசேனன்மகன்) அரசனாகிச் சீயகிரிக்குப்போனது ...	25
495	முகலானன் (காசியப்பன் தம்பி) போரில்வென்றது ...	"
512	இறந்தது ...	"
"	குமரதாசன் (முகலானன் மகன்) அரசனானது ...	"
521	காளிதாசபண்டிதன் உந்தது ...	"
"	அரசன் சககமனம்செய்தது ...	"
"	25 அரசர் முறையே அரசுசெய்தது ...	26
769	சு-ம் அக்கிரபோதி அரசனானது ...	"
"	பொல்லநாருவை ராஜதானியானது ...	"
775	மிகிந்தன் (அக்கிரபோதி சுவீகாரபுத்திரன்) அரசனாகியது ...	"
"	தங்கவிக்கிரகம் ...	"
795	ஈ-ம் தபுலு (மிகிந்தன்மகன்) அரசனாகியது ...	"
"	வைத்தியசாலையும் மருத்துவகலாசாலையும் ...	"
"	சட்டப்புத்தகம் ...	"
800	உ-ம் மிகிந்தன் அரசனானது ...	"
804	ஓ-ம் அக்கிரபோதி அரசனானது ...	"
815	சு-ம் தபுலு அரசனானது ...	"

கி. அ. ஸ்.

விஷயம்.

பக்கம்.

831	சு-ம் அக்கிரபோதி அரசனானது	...	...	26
„	834-ம் (ஸ் முதல் 4 ஸ்) கலகத்தால் அரசின்றியிருந்தது	...	...	„
838	மித்தவேலசேனன் (அக்கிரபோதி மகன்) அரசனாகியது...	...	...	11
„	பாண்டியன் படையெடுத்துவந்தது	...	...	11
„	போரும் கொள்ளையும் ..	..	..	27
„	மித்தவேலசேனன் பாண்டியனுடன் சமாதானமாதல்	...	...	11
„	விச்சிரவாகிமதம்	...	...	11
858	சு-ம் கசியப்பன் (மித்தவேலசேனன் மகன்) அரசனாகியது	...	...	11
„	பாண்டிநாட்டில் படையேற்றியது	...	...	11
891	சு-ம் உதயன் (கசியப்பன் தம்பி) அரசனாகியது	...	...	11
926	உ-ம் உதயன் (உதயன் மகன்) அரசனாகியது	...	...	11
937	௩-ம் கசியப்பன் (உதயன் மருகன்) அரசனாகியது	...	...	11
954	9 அரசர் முறையே அரசுசெய்யத் தொடங்கியது	...	...	11
1023	சு-ம் மிகிந்தன் அரசனாகியது	...	...	11
„	மீண்டும் அதுரசுபுரம் தலைநகரானது	...	...	11
„	சோழர் படையெடுத்துவந்தது	...	...	11
„	சு-ம் மிகிந்தன் சிறைப்பட்டது	...	...	11
1029	தமிழரசு	...	...	11
1059	அரசின்றியிருக்கத் தொடங்கியது	...	...	11
„	ஊருகுணைநாடு	...	...	11
1071	விஜயபாகு அரசனாகியது	...	...	28
„	வெற்றி	...	...	11
1126	விஜயபாகு (விஜயபாகு தம்பி) அரசனாகியது...	...	...	11
1127	விக்கிரமவாகுவும் உ-ம கஜபாகுவும் அரசராகியது	...	...	11
1153	மகாபராக்கிரமபாகு (இவன் விஜயபாகுவுடைய கடை மகன்போலும்) அரசனாகியது	...	...	11
„	அவனுடைய நல்லரசு	...	...	11
„	காம்போஜநாட்டிற் படையேற்றியது	...	...	29
„	சோழபாண்டி நாடுகளில் படையேற்றியது	...	...	11
„	பராக்கிரமோததியென்னும் கால்வாய்	...	...	11
1186	உ-ம் விஜயபாகு (பராக்கிரமவாகு மருகன்) அரசனாகியது	...	...	11
1187	கீர்த்திச்சாக்கன் அரசனாகியது	...	...	11

கி. அ. வு.	விஷயம்.	பக்கம்.
I187	அவனுடைய சிறப்புப்பெயர்கள் கற்சிங்கம்	30
I196	வீரவாகு (கீர்த்திராங்கன்மகன்) அரசனாகியது	"
I197	லீலாவுதி (பராக்கிரமவாகுவுடைய கைம்பெண்) அரசி யானது சசதாவம் மூவதேவதாவம் என்னும் நூல்கள்	"
I200	தமிழருடைய கலகம்	"
I214	மாகன் (தமிழன்) அரசனாகியது	"
I235	க-ம் விஜயபாகு அரசனாகியது	"
I241	தம்பதினியாநகர் தலைநகராக்கப்பட்டது (க-ம் விஜயபாகு இந்நகரிலிருந் தரசியற்றியகாலமே 24 லு என நூலினுட் கூறப்பட்டதெனக்கொ ள்க) ...	31
I266	பண்டிதபராக்கிரமவாகு (க-ம் விஜயபாகுமகன்) அரசனா கியது... ஸ்ரீவர்த்தனபுரி வித்தியாசாலிகள் தமிழரை வென்றது பூஜாவலி என்னும் நூல்	"
I301	ச-ம் விஜயபாகு அரசனாகியது மீண்டும் பொல்லநாருவை ராஜதானியாக்கப்பட்டது	"
I303	புவனேகவாகு (விஜயபாகு தம்பி) அரசனாகியது இயப்பாகு தலைநகரானது பாண்டியர் புத்தருடையபல்லீலக் கொண்டிபோனது	"
I314	ச-ம் பராக்கிரமவாகு (விஜயபாகுமகன்) அரசனாகியது புத்தர்பல்லு மீட்கப்பட்டது * குருநாகலை தலைநகராக்கப்பட்டது	"

* ஆகியில், குருகுலமன்னராகிய துரியோதனனாகியும், பஞ்சபாண்டவர்க
ளும் யுத்தஞ்செய்த குருகோத்திரத்திலிருந்துவந்த பிரஜைகளால்
குடிமொள்ளப்பட்டமையால் குருநாகலை என வந்தது. குருநாகலை
என்பது மருவித் குருநாகலையென்றாயிற்று. குரு - குருகோத்திரத்
தார் (வாசஞ்செய்கின்ற), கலா - மலை. நி - உபசர்க்கம்போலும்.
அஸ்திசைலபுரியென்றும் அதற்குப்பெயர். அஸ்தி - யானை, சைலம் -
மலை.

கி. அ. ஹ.	விஷயம்.	பக்கம்.
I319	உ-ம் புலனேகவாகுமுதல் நால்வர் முறையே அரசரானது (அவர்பெயர், உ-ம்பண்டித பராக்கிரமவாகு, கூ-ம் புல னேகவாகு, டு-ம் விஜயபாகு)	31
I317	சு-ம் புலனேகவாகு அரசனாகியது	"
"	கம்பளை ராஜதானியாகியது	"
I361	டு-ம் பராக்கிரமவாகு அரசனாகியது	32
I371	கூ-ம் விக்ரமவாகு (பரா—தாயாதி) அரசனாகியதும் ஜயவர்த்தனபுரியும்	"
"	ஆரியச்சக்கிரவர்த்தி படையெடுத்துவந்து வென்றது	"
"	ஆரியச்சக்கிரவர்த்தி தோற்றது	"
"	செங்கடகந்தரி	"
I378	டு-ம் புலனேகவாகு அரசனாகியது	"
I398	சு-ம் விஜயபாகு அரசனாகியது	"
I410	சேனர்வந்ததும் அரசன் அவர்களுக்குச் சதிசெய்யத்து ணிந்ததும்	"
"	சேனர் மீண்டும் ஒருமுறைவந்து அரசனைச்சிறைப்ப டுத்திச் சேனத்துக்குக் கொண்டுபோனது	"
"	அரசன் மீண்டது	"
"	சு-ம் பராக்கிரமவாகு அரசனாகியது	33
"	ஜயவர்த்தனபுரி (கோட்டைக்காடு) ராஜதானியானது	"
"	சேனருக்குத் திறைசெலுத்தியது	"
I462	உ-ம் ஜயபாகு அரசனாகியது	"
I464	சு-ம் புலனேகவாகு அரசனாகியது	"
I471	எ-ம் பராக்கிரமவாகு அரசனாகியது	"
I485	வீரபராக்கிரமவாகு அரசனாகியது	"
I505	தருமபராக்கிரமவாகு (வீரபராக்கிரமவாகு மகன்) அரச னாகியது	"
"	யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம்	"
"	பறங்கிக்காரர் வந்தவிபரம்	35
"	லோறன்சோ கொழும்புக்குவந்தது	37
"	துறைகாவலர் கடிதம்	"
"	தருமபராக்கிரமவாகு யோசித்தல்	38
"	அரசனுடைய ஒற்றன் கொழும்புக்குப்போனது	"

கி. அ. இல.	விஷயம்.	பக்கம்.
1505	பறங்கிகள் அரசனிடம் தூதனுப்பியது ...	38
"	பறங்கிகள் மீண்டது ...	"
1518	பறங்கிகள் கோட்டைகட்டுதற்கு ஆயத்தமாய் மீண்டது	"
"	துலுக்கர் அரசனைப் போர்செய்யத் தூண்டியது ...	"
"	தருமபராக் கிரமவாகு திறைகொடுத்தல் ...	"
"	களிமண்கோட்டை ...	"
1520	களிமண்கோட்டையை இடித்துக் கல்வினாற்கட்டியது	"
1527	தருமபராக் கிரமவாகு இறந்தது ...	"
"	எ-ம் விஜயபாகு சகலராஜனும் முடிசூட்டப்பட்டது ...	39
"	பறங்கிக்காரருடைய நடக்கை... ..	"
1528	எ-ம் விஜயபாகு கொழும்புக்கோட்டையை வளைத்தது	40*
"	விஜயபாகு பறங்கிகளுக்குத் தோற்றேடியது ...	"
1534	விஜயபாகு தன்மக்களால் கொல்லப்பட்டது	"
"	எ-ம் புலனேகவாகு அரசனாகியது ...	41
	மாயாதுன்னை தோற்றேடியது ...	"
	புலனேகவாகு தன்பெனத்திரனைப்போலும் ஒருருவை அமைப்பித்துப் போர்த்துக்காவரசனுக்கனுப்பி முடிசூட்டுவித்தது ...	"
1541	போர்த்துக்காவரசன் முடிசூட்டியது ...	"
"	மாயாதுன்னை பண்டாரனைத் துணைக்கொண்டு போர்தொடுத்துத் தோற்றது ...	"
1542	புலனேகவாகு கழனியாற்றில் மூண்டது ...	"
"	தொன்ஜுவான் தருமபாவன் பறங்கிகளால் கொழும்பில் முடிசூட்டப்பட்டது... ..	"
"	அவனுடன் அநேகர்கிறிஸ்தவரானது ...	"
1544	மன்னூரிலே சவேரியாரது முயற்சியால் அநேகர் கிறிஸ்தவரானது ...	42
"	யாழ்ப்பாணத்தரசன் * 600 கிறிஸ்தவர்களைக் கழுவேற்றியது... ..	"

* இக்கிறிஸ்தவர்களை அரசன்னோக்கி, "நீங்கள் மீளவும் சைவசமயிகளாவீரேல் உம்முயிர் இரகலிக்கப்படும்" என்று கூறியபோது, அவர்கள் நாங்கள் சைவசமயிகளாவதினும் உயிர்விடுவதே உத்தமம் என்று உத்தரங்கூறித் திடப்பதிபுடன் கழுவிவேறினார்களாம்.

கி. அ. ஞா.	விஷயம்.	பக்கம்.
------------	---------	---------

„	அவ்வரசனுடையமகன் கிறிஸ்தவனாகியதும் கொ லையுண்டதும்	1,
„	அரசன் தானே கிறிஸ்தவனாகியது	9,
I552	கண்டிகாட்டில் மாயா துன்னை அரசனாகியது	11
I563	மாயா துன்னை கோட்டைக்காட்டைவளைந்தது	11
„	கோட்டைக்குள் அகப்பட்ட பறங்கிகள் போசனப்பொ ருளின்மையால் மனுஷருடலைப் புசித்தது ...	43
„	பறங்கிகள் கோட்டைக்காட்டை மாயா துன்னைக்குக் கையளித்துவிட்டது	11
„	தருமபாலன் தனது ராஜமாபுரமாகிய கோட்டைக்காட்டி னின்றும் அகன்று கொழும்புக்கேகியது	11

இப்பால் காலவரையறை கிரமமாகக் கூறப்பட்டுக் கிடத்தலின் அட்
டவணைவேண்டா. அட்டவணை வரையப்புகின் விரியுமென்றஞ்சி
விடுகின்றும்.

